Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελλήνου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 18 ΜΑΡΤΙΟΥ 2016 Κυρίλλου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων, Τροφίμου καί Εὐκαρπίωνος Μαρτύρων, τῶν Μυρίων Ἁγίων Μαρτύρων | ΕΤΟΣ ΝΣΤ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2109

Ἄκυρος ἡ ἀντιπροσωπία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος!

Βόμβα Σεβ. Περγάμου ἐναντίον τῆς Μεγάλης Συνόδου

Ὁ Σεβ. Μητρ. Περγάμου εἰς ἄρθρον του μὲ τίτλον «Ὁ Συνοδικὸς θεσμὸς» εἰς τὸ περιοδικὸν ΘΕΟΛΟΓΙΑ[1] πραγματεύεται ἱστορικά, ἐκκλησιολογικὰ καὶ κανονικὰ προβλήματα τοῦ Συνοδικοῦ θεσμοῦ ὑπὸ τὴν προοπτικὴν τῆς μελλούσης Μεγάλης Συνόδου. Μεταξὺ αὐτῶν εὑρίσκονται καὶ πολλὰ ἄτοπα σχετικῶς μὲ τὰς ἁρμοδιότητας τοῦ ἑκάστοτε «προκαθημένου», διὰ τὴν εἰσδοχὴν τῶν αἱρετικῶν κ.ἄ. Ἂν καὶ αἱ ἀπόψεις αὐταὶ εἶναι ἐσφαλμέναι διατυπώνει καὶ ἄλλας, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν βόμβα μεγατόνων εἰς αὐτὰ τὰ δεμέλια τῆς Μ. Συνόδου. Αἱ ἀπόψεις ἐκείνου ὁ ὁποῖος προήδρευσε πλείστων ὅσων Προσυνοδικῶν διασκέψεων, εἶναι (ἀνεξηγήτως;) πλήρως ἀντίθετοι μὲ τὰ προσφάτως ἀποφασισθέντα εἰς τὴν Γενεύην! Τὸ γεγονὸς αὐτὸ καταδεικνύει τὴν ἀντιφατικότητα τῶν Πατριαρχικῶν, οἱ ὁποῖοι μεταλλάσσουν τὴν ἑρμηνείαν τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τῶν Παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας κατὰ καιροὺς συμφώνως πρὸς τὸ συμφέρον τους, ὡς νὰ ἦσαν ἐκλογικοὶ νόμοι προκειμένου νὰ ὑπηρετηθοῦν μικροπολιτικαὶ ἐπιδιώξεις!

Συγκεκριμένως ἀναφέρει ὅτι: α) ἡ συμμετοχὴ ὅλων τῶν Ἐπισκόπων δὲν εἶναι μόνον ἐπιθυμητὴ ἀλλὰ καὶ ὑποχρεωτική, β) ὅλοι ἔχουν ψῆφον καὶ εἶναι ἀντικανονικὸν νὰ ἀντικατασταθῆ αὐτὴ ἀπὸ ἐκείνην τοῦ τοπικοῦ τους Προκαθημένου, γ) ὅποιος ἀποκλεισθῆ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀρνηθῆ παντελῶς τὴν ἐγκυρότητα τῆς Συνόδου καὶ τὰς ἀποφάσεις της, καὶ δ) ὅτι εἶναι ἀδιανόητος ἡ ἐκχώρησις «ἐξουσιοδοτήσεως» Ἐπισκόπων εἰς ἄλλους Ἐπισκόπους. Παραδέτομεν μόνον τὰ τμήματα τοῦ ἄρθρου ποὺ ἀφοροῦν εἰς τὸ ζήτημα αὐτό:

«…ἡ συμμετοχὴ τοῦ κάθε ἐπισκόπου στὴ συνοδικὴ πράξη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι δικαίωμα καὶ καθῆκον, τὸ ὁποῖο ἀπορρέει ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴ χειροτονία του καὶ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ καμία ἄλλη διοικητικὴ πράξη ἢ ἄλλη ἐνέργεια. Συνεπῶς, κάθε ἐπίσκοπος δικαίῳ τῆς χειροτονίας του μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ μετέχει στὶς συνόδους ποὺ ἀφοροῦν στὴ ζωὴ τῆς τοπικῆς του Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας γενικά…

Προκειμένου, λοιπόν, νὰ ἀποφευχθεῖ ἡ ἐπικίνδυνη ἐκκλησιολογικὰ ὑποταγὴ τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἐπισκόπου της στὴν ἐξουσία τῆς συνόδου, ἡ συμμετοχὴ ὅλων τῶν ἐπισκόπων στὶς συνοδικὲς ἀποφάσεις εἶναι ἀπα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

Παναγιώτατε Πατριάρχα Κωνσταντινουπόλεως κ. Βαρθολομαῖε

ΠΡΟΜΗΝΥΕΤΑΙ ΣΕΙΣΜΟΣ ΜΕΓΑΣ ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΙΣΤΑΤΑΙ Η ΛΥΧΝΙΑ ΣΑΣ

Τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ἔχει μετατραπῆ εἰς συντονιστικὸν Κέντρον τῆς Παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Καθαιροῦν αὐθαιρέτως τὸν τ. Πατριάρχην Ἱεροσολύμων, ἀφορίζουν ἀναπολόγητον τὸν κυρὸν Ν. Σωτηρόπουλον, προχωροῦν εἰς καινοφανῆ Συνοδικὸν μόρφωμα. Γνώμη κάθε ἐχέφρονος ἀνθρώπου εἶναι ὅτι ἡ Σύνοδος αὐτὴ πρέπει νὰ ἀκυρωθῆ.

Σοβαρὰς ἀντιδράσεις προκαλοῦν τὰ προσυνοδικὰ κείμενα. Ἐὰν ἡ Σύνοδος τελικῶς συγκληθῆ, ἡ Ὀρθοδοξία ἐφέτος, ἀντὶ νὰ ἑορτάση πανηγυρικῶς τὴν Πεντηκοστήν, θὰ βιώση μίαν παρατεταμένην Μ. Παρασκευήν.

Ὑπόμνημα διὰ τὴν ἀπόρριψιν τοῦ συνοδικοῦ κειμένου «σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον»

Γράφει ὁ ***Πρωτοπρ. π. Θεόδωρος Ζήσης,*** *Ὁμ. Καθ.Α.Π.Θ.*

2ον

5. Ἡ πανθομολογούμενη ἀποτυχία τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων

Οἱ οὐσιαστικοὶ λόγοι τῆς ἑνοποιήσεως καὶ συγχωνεύσεως τῶν δύο κειμένων εἶναι προφανεῖς. Ἂν τὰ δύο κείμενα παρέμεναν, ὅπως τὰ εἶχε καλῶς προετοιμάσει ἡ Γ΄ Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξη Διάσκεψη (1986), χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνει ὅτι ἦταν ἀλάνθαστα, ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθει Ἁγία

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Τὸ πραγματικὸν πρόσωπον τῆς φερομένης ὡς «Ἁγίας καὶ μεγάλης Συνόδου»

Τοῦ ***κ. Δημητρίου Ἰ. Κάτσουρα,*** *Θεολόγου*

1ον

• Μέ (καί παρά τόν) ἔντονον φόβον διά ἀντιδράσεις, ἡ ἀπό δεκαετιῶν προετοιμαζομένη Σύνοδος, δειλῶς μέν καί περιορισμένως πλήν ρητῶς καί σαφῶς, διαδραματίζει ἀντίστοιχον ρόλον τῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου διά τήν ὀρθόδοξον Ἀνατολήν.

• Διά ποίους συγκεκριμένους λόγους εἶναι ἤδη ἀπορριπτέα καί καταδικαστέα εἰς τήν συνείδησιν τῶν ὀρθοδόξων καί διατί ἐπιβάλλεται ἡ ἐκ τῶν προτέρων ἀποδοκιμασία της πρίν εὑρεθοῦν οἱ πιστοί πρό τετελεσμένων.

Ὁ Κύριος δέν ἐπέτρεψε ἡ ἀπό δεκαετιῶν προετοιμαζομένη στά πλαίσια τῆς ἀλλοιωμένης ἀπό τόν Οἰκουμενισμό Ὀρθοδοξίας «Ἁγία καί Μεγάλη Σύ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

«Ἑνός κακοῦ μύρια ἕπονται»

(Φωναὶ ὑπέρ τῆς νεκροφιλίας καί τῆς αἱμομιξίας!)

Τοῦ ***κ. Μιχαήλ Βασ. Γαλενιανοῦ,*** *Δρ. Θεολογίας, Δρ. Φιλοσοφίας*

Πρόσφατα ἔκανε τόν γύρο τοῦ κόσμου ἡ ἀκόλουθη εἴδηση: Ἐπίσημη πρόταση γιά τή νομιμοποίηση τῆς νεκροφιλίας καί τῆς αἱμομιξίας κατέθεσε ἡ νεολαία τοῦ σουηδικοῦ φιλελεύθερου κόμματος, ἐπισημαίνοντας ὅτι, ἐπειδή αὐτές οἱ πρακτικές «θεωροῦνται ἀπό τό εὐρύ κοινό ὡς ἀσυνήθιστες καί ἀηδιαστικές» αὐτό δέν σημαίνει ὅτι πρέπει νά εἶναι καί παράνομες.

Σύμφωνα μέ τήν ἐφημερίδα Daily Mail, ἡ νεολαία τοῦ κόμματος Folkpartiet Liberalerna (FP) ζητᾶ συγκεκριμένα τή νομιμοποίηση τοῦ συναινετικοῦ σέξ ἀνάμεσα σέ δύο ἀδέλφια, μέ τήν προϋπόθεση ὅτι εἶναι ἄνω τῶν 15

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

12η Οἰκουμενικὴ Σύνοδος;

Κύριε Διευθυντά, εἰς τὸν Ο.Τ. (φ. 2103/ 05.02.2016) ἐδημοσιεύθη ἡ πρότασις τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Αὐγουστίνου Κατσιμπίρη νὰ ὀνομασθῆ ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθη Μ. Σύνοδος ὡς 11η Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Εἰς αὐτὸ τὸ συμπέρασμα κατέληξε ὁ π. Αὐγουστῖνος ὑποστηρίζων ὅτι αἱ Σύνοδοι ἐπὶ Μεγάλου Φωτίου εἶναι ἡ 8η καὶ ἡ 9η Οἰκουμενικαί, ἐνῷ ἡ ἐπὶ Ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ τὸ 1351 μ.Χ. εἶναι ἡ 10η, ἑπομένως ὁποιαδήποτε μεταγενεστέρα θὰ εἶναι ἡ 11η.

Προσφάτως ὅμως περιῆλθε εἰς τὴν ἀντίληψίν μου τὸ κάτωθι παράθεμα ἐκ τοῦ Γ΄ τόμου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας τοῦ ἐγκρίτου Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Βλασίου Φειδᾶ, ὁ ὁποῖος γράφει (σ. 65):

«Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὸ ὅτι ἡ πρώτη μετὰ τὴν ἅλωση μεγάλη Ἑνδημοῦσα σύνοδος, ἡ ὁποία συγκλήθηκε ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ πατριάρχη Συμεὼν στὴν Κωνσταντινούπολη (1484) γιὰ τὴν ἐπίσημη συνοδικὴ ἀποκήρυξη τῆς ἑνωτικῆς συνόδου Φλωρεντίας (1438-39), εἶχε τὴ συνείδηση «Οἰκουμενικῆς» συνόδου, γι' αὐτὸ καὶ ἀποφάσισε κατὰ τρόπο δεσμευτικὸ γιὰ τὴν ὅλη Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Βεβαίως, συμμετεῖχαν σὲ αὐτὴ καὶ ἐκπρόσωποι τῶν ἄλλων Ὀρθοδόξων πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς, καίτοι δὲν εἶχαν ἀκόμη προσαρτηθῆ στὴν ὀθωμανικὴ αὐτοκρατορία, ἀφοῦ ἔπρεπε νὰ λάβουν μία ὁμόφωνη ἀπόφαση ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἐπίσημη ἀποκήρυξη τῆς ἑνωτικῆς συνόδου τῆς Φλωρεντίας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν ἀναμυρισμὸ τῶν προσερχομένων στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἑτεροδόξων, κατὰ τὸν κανόνα 7 τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς συνόδου, ἤτοι τὴν ἐπιβολὴ αὐστηρότερης διαδικασίας ἀπὸ τὴ μέχρι τότε καθιερωμένη ἐπιεικῆ πράξη τῆς ἁπλῆς ἐπιδόσεως Ὀρθοδόξου Λιβέλλου πίστεως, κατὰ τὸν κανόνα 95 τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου (691)».

Ἂν λοιπὸν ἡ Σύνοδος τοῦ 1484 μ.Χ. διαθέτη καὶ πληροῖ ὅλας τὰς προϋποθέσεις, διὰ νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς Οἰκουμενική, τότε αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ 11η καὶ ἡ Μ. Σύνοδος, ἂν πρέπη νὰ εἶναι Οἰκουμενική, θὰ εἶναι ἡ 12η!

Μετὰ τιμῆς, Ε. Σ., Θεολόγος

Σχόλιον Ο.Τ.: Ἡ ἀναγνώρισις νέων Οἰκουμενικῶν Συνόδων δὲν εἶναι πρακτική, ποὺ ἠκολούθησεν ὁ Παπισμός;

Ὑπῆρξαν πράγματι μασόνοι κληρικοί;

Βλέπε εἰς τὴν 7ην σελ.

Τηλεκατευθυνόμενος;

Τί νὰ εἰπῆ κανείς; Ἡ ἱστοσελίς, ἡ ὁποία εἶναι ἐχθρικὴ πρὸς τὸν «Ο.Τ.» ἐδημοσίευσε διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ψευδῆ δημοσιεύματα καὶ μάλιστα κατὰ τὴν περίοδον τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς. Ὁ Ο.Τ. μὲ τὸ ἄρθρον του «Ἡ Γραμμὴ τοῦ Ο.Τ.» ἦταν σαφής.

Ὁ Διευθυντὴς Συντάξεως Γεώργιος Κ. Τραμπούλης, θεολόγος

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Εἶναι Ὀρθόδοξοι οἱ Νεορθόδοξοι;** *Τοῦ* ***Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Κ. Μανώλη (†).*** Σελ. 5
- **«Φροντίζουν δι' ἐκείνους ποὺ ἀπέρχονται. Ἡμεῖς φροντίζομεν δι' ἐκείνους ποὺ ἔρχονται»;** ***Τοῦ κ. Βασιλείου Χ. Στεργιούλη, Θεολόγου.*** Σελ. 4

Ἀνυπόκριτος ὑπεράσπισις τῆς Ὀρθοδοξίας

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΗΥΠΟΚΡΙΣΙΑ καί οἱ προκλητικές ἐκδηλώσεις ποτέ δέν ἔλειψαν ἀπό τήν Ἐκκλησία. Πάντα ξεφυτρώνουν μητροπολίτες, ἀλλά καί ἁπλοί κληρικοί, πού κινοῦνται μέ βάση τό κοσμικό φρόνημα πού ὑπάρχει μέσα τους καί τούς καταδυναστεύει. Αὐτό τούς ὑπαγορεύει νά ἐμφανίζονται μέ πολλά πρόσωπα στόν ἁπλό λαό τοῦ Θεοῦ. Γίνομαι πιό συγκεκριμένος μέ ἕνα παράδειγμα.

Ἐμφανίζεται ἕνας μητροπολίτης ὡς θερμός ὑποστηρικτής τῆς Ὀρθοδοξίας, κάνει σχετικά κηρύγματα καί ἐξαπολύει ἐγκυκλίους μέ σκοπό νά διαφωτίσει τό ποίμνιό του. Ἡ πράξη αὐτή προφανῶς εἶναι ὀρθή. Ἐάν δέν προμαχήσει ἕνας μητροπολίτης γιά τήν ὀρθόδοξη πίστη, ποιός ἄλλος μπορεῖ νά τόν ἀντικαταστήσει; Καί μακάρι ὅλοι οἱ μητροπολίτες νά ἔκαναν τό ἴδιο. Μέχρις ἐδῶ καλά. Ὅμως τά πράγματα ἀνατρέπονται, ὅταν βλέπεις ὅτι ὁ ὑπέρμαχος τῆς Ὀρθοδοξίας διατηρεῖ στενές σχέσεις μέ μητροπολίτες πού εἶναι οἰκουμενιστές, πού συμπροσεύχονται μέ τούς ἑτερόδοξους, πού δέν θεωροῦν τούς παπικούς καί προτεστάντες αἱρετικούς, πού ἔχουν φιλοδοξίες νά γίνουν καί ἀρχιεπίσκοποι, παρά τήν πραγματική τους ἀναξιότητα. Καί δέν μιλάω γιά φιλικές καί προσωπικές σχέσεις, οἱ ὁποῖες δέν θά ἐνδιέφεραν καί κανένα, ἀλλά γιά κοινές ἐμφανίσεις στούς Ναούς καί στίς πανηγύρεις, ἀλλά καί στά λαμπρά ὀνομαστήριά τους. Διοργανώνονται πολυαρχιερατικά συλλείτουργα, γιά νά τιμηθοῦν οἱ Ἅγιοι καί νά προβληθοῦν οἱ ἴδιοι στό λαό μέ τά προκλητικά τους ἄμφια, τούς ἐγκωμιαστικούς λόγους πού ἀμοιβαίως ἐκφωνοῦν, τά παράσημα πού ἀπονέμουν καί τά ἀκριβά δῶρα πού ἀνταλλάσσουν.

Ὅλη αὐτή ἡ προκλητική δραστηριότητα τῶν συγκεκριμένων μητροπολιτῶν σκανδαλίζει τούς πιστούς, οἱ ὁποῖοι ἄλλα νόμιζαν, ἄλλα περίμεναν καί ἄλλα βλέπουν καί ἀκοῦν! Καί συμπεραίνουν μέ λύπη καί ἀπογοήτευση ὅτι δέν ἦταν αὐτοί οἱ ἐκλεκτοί καί ἀγνοί ὑπερασπιστές τῆς Ὀρθοδοξίας, τούς ὁποίους, ἀλίμονο, γιά ἕνα διάστημα θεωροῦσαν ἀληθινούς πνευματικούς πατέρες, στούς ὁποίους θά μποροῦσαν νά στηριχθοῦν, ἰδιαίτερα τώρα πού οἱ πνευματικοί κίνδυνοι ἔχουν αὐξηθεῖ.

Δυστυχῶς, ἡ συνέπεια λόγων καί πράξεων εἶναι δυσεύρετη στήν κατηγορία αὐτῶν τῶν μητροπολιτῶν. Ὡστόσο, δέν ἀπογοητευόμαστε, γιατί ὑπάρχουν καί οἱ ἐκλεκτοί, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν σέ αὐτά πού δημοσίως ὑποστηρίζουν καί σέ καμία περίπτωση δέν τά ἀναιροῦν μέ τίς πράξεις τους. Σ΄ αὐτούς πρέπει νά καταφεύγουμε μέ ἐμπιστοσύνη καί ἐλπίδα. Οἱ ἄλλοι εἶναι ἄνθρωποι τοῦ παρόντος, χωρίς προσδοκία αἰωνίου ζωῆς.

Η ΑΝΑΣΤΗΛΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Τὴν 1ην Κυριακὴν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴν ἀναστήλωσιν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων καὶ τὸν θρίαμβον τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως. Λεπτομέρεια εἰκόνος Ἐμ. Τζανφουρνάρη, 16ος - 17ος αἰ.

Καταψηφίσατε τὸν Οἰκουμενισμόν

Αἴτημα μελῶν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος - Μάρτιος 2016

Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, πού προβλέπεται νά συνέλθει στά Χανιά τῆς Κρήτης, τήν Πεντηκοστή τοῦ 2016, προετοιμάζεται ἐδῶ καί ἕνα αἰώνα περίπου ἀπό τούς οἰκουμενιστικούς κύκλους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἀπό τήν ἔναρξη ἀκόμη τῆς προπαρασκευῆς της, ἐκδηλώθηκε ὁ ἀντορθόδοξος, ἀντισυνοδικός καί ἀντικανονικός χαρακτήρας της. Ἡ Σύνοδος αὐτή παραβιάζει ἐμφανῶς τίς θεμελιώδεις προϋποθέσεις πού πρέπει νά πληροῦν οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι, ὅπως ὁρίζονται στό «Πηδάλιο» ἀπό τόν Ἅγιο Νικόδημο τόν Ἁγιορείτη, δηλαδή «τό νά ᾖναι πάντα τά ἐκτιθέμενα παρ' αὐτῶν δόγματα καί οἱ Κανόνες, ὀρθόδοξα εὐσεβῆ καί σύμφωνα ταῖς θείαις Γραφαῖς, ἤ ταῖς προλαβούσαις Οἰκουμενικαῖς συνόδοις».

Ἡ μέλλουσα νά συνέλθει Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος, δέν προβλέπει, ὡς ὀφείλει, τήν ἀναγνώριση τῶν προηγουμένων Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Προδικάζει, αὐθαιρέτως, τό ἀλάθητο τῶν ἀποφάσεών της. Δέν καταδικάζει τίς συμπροσευχές μέ αἱρετικούς. Ἐπαινεῖ τούς ἀποτυχημένους οἰκουμενιστικούς διαλόγους. Ἔχει ἔλλειμμα συνοδικότητας. Δέν ἐκπροσωποῦνται δηλαδή σ' αὐτήν ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι. Ἔχει σοβαρό ἔλλειμμα Ὀρθόδοξης αὐτοσυνειδησίας. Εἰσάγονται θέματα πρός ψήφιση, στά ὁποῖα ὑπάρχουν μή Ὀρθόδοξες ἀντιλήψεις σέ δογματικά ζητήματα (ἑνότητα καί καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας). Τά θέματα αὐτά, δυστυχῶς, ὑπεγράφησαν καί ἀπό τούς ἀρχιερεῖς-ἀντιπροσώπους τῆς Ἐκκλησίας μας, χωρίς ἀνάλογη προηγούμενη ἐξουσιοδότηση καί ἐνημέρωση τῆς Ἱεραρχίας.- ἔχει σοβαρό ἔλλειμμα πληροφόρησης τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας (κληρικῶν-μοναχῶν-λαϊκῶν). Ἐπιχειρεῖ θεσμική νομιμοποίηση τοῦ παναιρετικοῦ καί πνευματικῶς δυσώδους Οἰκουμενισμοῦ, μέ μιά ἀπόφαση Πανορθοδόξου Συνόδου.

Τοῦτο σημαίνει: • Ἀνατροπή τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησιολογίας, μέ τήν παροχή ἐκκλησιαστικότητας στούς Ρωμαιοκαθολικούς καί Προτεστάντες καί ἀποδοχή τῶν μυστηρίων τους • νομιμοποίηση τῶν αἱρέσεων • θεσμική ἀποδοχή τῶν ἀντορθοδόξων Κειμένων τοῦ ΠΣΕ (Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, βλ.Porto Alegre, Busan) καί ἐμμέσως τοῦ αἱρετικοῦ Κειμένου τοῦ Balamand • ἀποδοχή τῶν κακοδόξων θεωριῶν τῆς λεγομένης «Βαπτισματικῆς Θεολογίας» καί τῆς Προτεσταντικῆς «Θεωρίας τῶν Κλάδων» • τήν υἱοθέτηση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὡς ἐπισήμου πρακτικῆς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Γι' αὐτό: Προσευχόμαστε, ἐμπόνως, ἀλλά καί ζητοῦμε ἀπό Σᾶς, Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, νά παραμείνετε σταθεροί στήν ἔως τώρα πίστη τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας, τήν πίστη δηλαδή τῶν ἁγίων Προφητῶν, Ἀποστόλων καί Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, διαχρονικῶς, καί ἰδιαίτερα στίς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Σᾶς παρακαλοῦμε, θερμῶς, νά καταψηφίσετε ἀπερίφραστα τόν Οἰκουμενισμό, στό σύνολό του καί νά ἀντιταχθεῖτε μέ δογματική ἀκρίβεια σέ κάθε ἀντορθόδοξη Εἰσήγηση, στά θέματα τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου. Νά μή προβεῖτε, κατά τήν ἀπαγορευτική ἐντολή τοῦ Κυρίου: «οὐδείς δέ ἐπιβάλλει ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπί ἱματίῳ παλαιῷ» (Ματθ. 9, 16), σέ ἐμβαλωματική διόρθωση τῶν οἰκουμενιστικῶν Κειμένων, ἀλλά στήν συνολική ἀπόρριψή τους. Τά δόγματα τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεώς μας τά ἀποδεχόμαστε, δέν τά διαπραγματευόμαστε.

α) Διά νά ὑπογράψετε: http://goo.gl/forms/Cqa25XGgOs

β) Οἱ ὑπογραφὲς θὰ ἀποστέλλωνται εἰς τὴν διεύθυνσιν: Σύναξη Ρωμιῶν «Φώτης Κόντογλου» Τ.Θ. 107 42132 Τρίκαλα.

«Ἄς στήσουμε μόνιμα μπλόκα»

Γράφει ὁ ***Μοναχὸς Νικόλαος Ἁγιορείτης***

Σὲ αὐτὴν τὴν ἐποχὴ τῆς ἀποστασίας καὶ τῆς συγχύσεως τῆς Βαβέλ, ποὺ οἱ σκοτεινὲς δυνάμεις τῆς Ν. Ἐποχῆς τοῦ Ἀντιχρίστου δροῦν σὰν ὁδοστρωτῆρες μὲ μεγάλη ταχύτητα καὶ θράσος ὡς πρόδρομοι τοῦ Ἀντιχρίστου, σπείροντες στὰ ἔθνη τῆς γῆς τὸν πόνο καὶ τὴν ἀπόγνωση, γιὰ νὰ τοὺς σύρουν στὰ ἄνομα θελήματά τους, ἡ ἀνθρωπότητα ζητᾶ ἀπεγνωσμένα μιὰ σανίδα σωτηρίας. Ἡ σανίδα σωτηρίας ἁπλὰ εἶναι ἡ σωτήριος μετάνοια, ποὺ χρειάζονται σήμερα Πρόδρομοι, γιὰ νὰ τὴν κηρύξουν, ἀλλὰ λόγῳ τοῦ οἰκουμενισμοῦ δὲν ὑπάρχουν, ἀφοῦ καὶ αὐτὸς εἶναι παρακλάδι τῆς Ν. Ἐποχῆς.

Πολλὰ σήμερα κράτη ὑποφέρουν ἀπὸ τὸν **ἀκήρυκτο πόλεμο τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως.** Ἄλλοι λαοὶ ξεριζώνονται μὲ βία μεγάλη ἀπὸ τὶς πατρογονικὲς ἑστίες τους, καὶ τοὺς ἐντάσσουν σὲ ἄλλα Κράτη μὲ διαφορετικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα. Ἡ δὲ σωματικὴ καὶ πνευματικὴ βία ζῆ τὸ ἀποκορύφωμά της, Καὶ οἱ λεγόμενοι προστάτες τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, καίτοι ἔχουν ἀνέβη μέχρι τὸ φεγγάρι, ὅλα αὐτὰ τὰ παράνομα τὰ βλέπουν μὲ μεγάλη ἀπάθεια, διότι ἡ ὑποκρισία τους ξεπερνάει κατὰ πολὺ τὴν ἀπόσταση τοῦ φεγγαριοῦ. Ἐπίσης τὰ Κοινοβούλια τὰ μέχρι χθὲς παράνομα καὶ δυσώδη, σήμερα γίνονται νόμιμα, ἀδιαφορῶντας πλήρως γιὰ τὴν **μόλυνση τοῦ ἠθικοῦ περιβάλλοντος,** καὶ ἡ συγγνώμη ποὺ ζητᾶμε γιὰ τὰ μέχρι χθὲς παράνομα καὶ δυσώδη, καὶ σήμερα νόμιμα, ποῦ ἐντάσσεται καλλίτερα καὶ ποιὸν χαροποιεῖ περισσότερο τὸν λαὸν ἢ τὸν ἐχθρὸν τοῦ γένους μας; Καὶ ἐφ' ὅσον ὅλα γύρω μας ἀλλάζουν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

ἐπιφυλλίδες τῆς Ὀρθοδόξου Τύπου

Τό Ὀρθόδοξον καί τό «ὀρθόδοξον» βιβλίον

2ον .-Τελευταῖον

Ἐκ τοῦ Γραφείου ἐπὶ τῶν αἱρέσεων τῆς Ἱ. Μ. Κηφισίας μᾶς ἀπεστάλη ἡ ἀκόλουθος ἀνακοίνωσις:

Ἑκτός αὐτῶν ὅμως ὑπάρχουν καί βιβλία μέ ὀρθόδοξο ἔνδυμα, ἀλλά χωλαίνουν ὡς πρός τήν ὀρθότητα τοῦ περιεχομένου τους. Πολλά ἀπ΄ αὐτά εἶναι διάσημα καί πολυδιαφημισμένα, ἀλλά δυστυχῶς ἀπομακρύνουν τήν καρδιά μας ἀπό τήν ὀρθή πίστη καί τήν μοναδικότητα τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας. Θά ἀναφερθῶ σέ μερικά ἀπό αὐτά.

α) Τῆς μοναχῆς Γαβριηλίας Ἡ ἀσκητική τῆς ἀγάπης πού ἀφορᾶ τή Γερόντισσα Γαβριηλία. Τί συμβαίνει ἐδῶ; Ὅλο τό βιβλίο διαπνέεται ἀπό συγκρητισμό. Ἡ ἴδια γράφει ὅτι πῆγε στήν Ἰνδία παίρνοντας μαζί της τήν Ἁγία Γραφή καί τό βιβλίο τοῦ γκουρού Σιβανάντα. Ἔμενε μέσα σέ ἰνδουϊστικά μοναστήρια χωρίς νά ἐκκλησιάζεται οὔτε τίς μεγάλες γιορτές καί συμμετεῖχε στίς τελετές τῶν Ἰνδουϊστῶν. Ἀγκάλιαζε τά δέντρα, γιά νά πάρει ἐνέργεια καί δέν ἔπαιρνε στήν ἀγκαλιά της μικρά παιδιά, γιατί τό μαῦρο χρῶμα τοῦ ράσου της θά τά ἔβλαπτε. Θεράπευε μέ τά χέρια της, ὅταν κοκκίνιζαν! Ἡ παγίδα στήν ὁποία πέφτουν οἱ ἀναγνῶστες θεωρώντας τήν «Ἀσκητική τῆς Ἀγάπης» ὡς ὀρθόδοξο βιβλίο, συνίσταται στήν προσφορά τῆς μοναχῆς Γαβριηλίας στούς ἀρρώστους. Συγκινοῦνται ὅσοι διαβάζουν αὐτά καί ἀπό τό ἐξωτικό κλῖμα τοῦ βιβλίου πού φορτίζει τή φαντασία καί μέσα σέ μιά συναισθηματική λάβα πού τούς περιβάλλει λιώνουν μέσα στή συνείδησή τους τό σπουδαιότερο γιά τόν Χριστιανό: τήν ἀλήθεια τῆς μοναδικότητος τῆς σωτηρίας διά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει, λατρείᾳ καί ζωῇ .

β) Τά βιβλία τοῦ Κυριάκου Μαρκίδη «Τό Ὄρος τῆς Σιωπῆς», «Τά δῶρα τῆς ἐρήμου», «Ταξίδι μέ τόν λέοντα». Τό πρῶτο βιβλίο μέ ἐπικάλυμμα ὀρθοδοξίας παρέσυρε πολλούς ἀναγνῶστες, καθώς ἔχει ἀναφορές σέ κάποιον ὀρθόδοξο μοναχό τόν π. Μάξιμο-πρόκειται μᾶλλον γιά ψευδώνυμο- καί περιέχει πολλά ἀποσπάσματα ἀπό πατερικά βιβλία. Ὅμως «Τό ὄρος τῆς σιωπῆς», σιωπηρό ὡς πρός τή σταθερή ἀναφορά του

Γεγονότα καὶ Σχόλια

«Σαρκὸς τὸ ἐκτύπωμα ἀναστηλοῦντές σου Κύριε»

Η ΠΡΩΤΗ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν εἶναι ἀφιερωμένη στὸ θρίαμβο τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὅρισαν οἱ ἅγιοι καὶ θεοφόροι Πατέρες νὰ ἑορτάζεται τὸ μεγάλο γεγονὸς τοῦ τερματισμοῦ τῆς ἑκατονταετοῦς εἰκονομαχικῆς ἔριδας (726-843), ἡ ὁποία συντάραξε τὸ Βυζάντιο γιὰ περισσότερο ἀπὸ ἕνα αἰῶνα καὶ ἔβαλε τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ σὲ σοβαρὴ δοκιμασία. Ἡ ἁγία Θεοδώρα, ἡ εὐσεβὴς Αὐγούστα, ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ της Μιχαὴλ Γ΄ (842-867), συγκάλεσε Σύνοδο στὴν Κωνσταντινούπολη τὸ 843 καὶ ἐπικύρωσε τὶς ἀποφάσεις τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (787), βάζοντας τέλος στὴν εἰκονομαχικὴ αἵρεση καὶ ἀναστηλώνοντας ὁριστικὰ τὶς ἅγιες Εἰκόνες. Ἔβαλε τέλος στοὺς διωγμοὺς καὶ τὰ ἀνείπωτα μαρτύρια τῶν χιλιάδων Ὁμολογητῶν τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, οἱ ὁποῖοι ἔδωσαν τὴ μαρτυρία τους στοὺς ἰσχυροὺς κρατοῦντες. Τὴν ἁγία αὐτὴ ἡμέρα πανηγυρίζουμε τὸ θρίαμβο τῆς Ὀρθοδοξίας. Κρατώντας τὰ ἅγια Εἰκονίσματα, ἀκολουθοῦμε τὶς ἱερὲς λιτανεῖες στοὺς ναοὺς καὶ ἀκοῦμε μὲ δέος καὶ σεβασμὸ τὸ «Συνοδικό», στὸ ὁποῖο εἶναι συνοψισμένη ἡ πίστη τῆς Ἐκκλησίας μας. Σήμερα ζοῦμε μία ἄλλης μορφῆς «εἰκονομαχία». Ἡ Ὀρθόδοξη Πίστη μας κινδυνεύει νὰ ἀλλοιωθεῖ ἀπὸ τὴν οἰκουμενιστικὴ πανώλη, ἡ ὁποία ἔχει εἰσβάλλει στὴν Ἐκκλησία μας ἀπὸ τὰ «ὑψηλὰ ἐκκλησιαστικὰ κλιμάκια». Μεγαλόσχημοι κληρικοί, οἱ ὁποῖοι ἔχουν δώσει ὅρκο κατὰ τὴ χειροτονία τους, νὰ φυλάγουν ἀναλλοίωτη τὴν Παρακαταθήκη, δηλαδὴ τὴν Ὀρθόδοξη Πίστη, τὴν ἀπεμπολοῦν γιὰ χάρη τῆς «ἑνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν», ἡ ὁποία εἶναι στὴν οὐσία «συγκόλληση» τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὶς αἱρέσεις! Ἂς προβληματιστοῦμε, ἑορτάζοντας, τὴν ἁγία αὐτὴ ἡμέρα, ὅλοι μας κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, γιὰ τὴν προσωπική μας εὐθύνη ἀπέναντι στὴν μοναδικὴ καὶ σώζουσα Ὀρθόδοξο Πίστη μας!

Ὀρθόδοξος κληρικὸς κτίζει τζαμιὰ καὶ συμμετέχει εἰς τὸ ἀνώτατον συμβούλιον ἀνεγέρσεως τζαμιοῦ!

ΕΧΟΥΜΕ γράψει πολλὲς φορὲς γιὰ τὰ οἰκουμενιστικὰ τεκταινόμενα στὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Γερμανίας. Ἀπὸ τότε ποὺ ὁ «ἄγιος» Γερμανίας ἔλαβε τὴν «εὐλογία» ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ παπικοῦ καρδιναλίου (τὸν ἔχρισε δημόσια μὲ «ἁγιασμό»), ὁ οἰκουμενιστικὸς κατήφορος δὲν ἔχει σταματημό. Δεῖτε τὴν «πολιτεία» ἑνὸς στενοῦ του συνεργάτη, ὅπως εὔστοχα τὴ σχολίασε ὁ ἀγωνιστὴς θεολόγος κ. Α. Κυριακοῦ: «Ὁ ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος Βαυαρίας π. Ἀπόστολος Μαλαμούσης "ἀνοίγει τὰ χαρτιά του" σὲ συνέντευξή του στὴν "Καθημερινή". Ἐκεῖ, μεταξὺ ἄλλων, δηλώνει ὅτι συμμετέχει σὲ θρησκευτικὲς ἐκδηλώσεις τῶν Μωαμεθανῶν (!!!) κι ἀπὸ τὴν ἄλλη προσκαλεῖ τὸν ἰμάμη τῶν Μωαμεθανῶν Ἵντριτς στὴ ὀρθόδοξη ἐκκλησία. Συνεχίζοντας λέει ξεκάθαρα ὅτι βοηθᾶ τὸν ἰμάμη στὸ …κτίσιμο τζαμιοῦ στὸ Μόναχο (μὲ τὶς εὐλογίες τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου, μητροπολίτου Γερμανίας κ. Αὐγουστίνου), συμμετέχοντας μάλιστα καὶ στὸ ἀνώτατο ἰδρυτικὸ συμβούλιο τοῦ τζαμιοῦ. Ὁ ἐν λόγῳ ἱερέας καυχιέται γιὰ τὶς σχέσεις του μὲ τοὺς Παπικοὺς καὶ τοὺς Προτεστάντες αἱρετικούς, ἀλλὰ σχετίζεται, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Μωάμεθ καὶ μὲ τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς Βουδδιστές»! Αὐτὸς ὁ (κατ' ἔνδυμα) κληρικὸς εἶχε, κατὰ τὴν χειροτονία του, ὑποσχεθεῖ ὅτι θὰ κρατήσει ἀναλλοίωτη τὴν «Παρακαταθήκη» μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, δηλαδὴ «ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ» τὴν σώζουσα ὀρθόδοξη πίστη. Ἀλλά, ἀλίμονο: ἰδοὺ μὲ ποιὸ τρόπο τὴ «κρατάει», μὲ τὸ νὰ κτίζει τζαμιά, ὅπου θὰ βλασφημεῖται ὁ Σωτήρας μας Χριστὸς καὶ νὰ «νταραβερίζεται» μὲ ὀπαδοὺς τῶν δαιμονοθρησκειῶν τοῦ κόσμου! Σημεῖα τῶν καιρῶν!

Ὁ κ. Φραγκίσμος «κουκουλώνει» τοὺς παιδεραστὰς φραγκοπαπάδες!

ΠΟΙΟΣ ἀφελὴς πίστεψε ὅτι ὁ νέος «ἀλάθητος» θὰ καθάριζε τὴν «κόπρο τοῦ Αὐγείου» ἀπὸ τὴν «καθολικὴ ἐκκλησία»; Οἱ «λεονταρισμοὶ» τοῦ κ. Φραγκίσκου «ἔπεσαν στὸ κενὸ» μὲ τὴν πρόσφατη ἐγκύκλιό του, μὲ τὴν ὁποία προστάζει τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς «ἐπισκόπους» του νὰ «κουκουλώνουν» τὶς παιδεραστίες τῶν θερμόαιμων φραγκοπαπάδων τους! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία λέει στοὺς νέους ἐπισκόπους ὅτι δὲν εἶναι "ἀπαραιτήτως" καθῆκον τους νὰ καταγγέλλουν στὴν ἀστυνομία περιστατικὰ παιδεραστίας ἀπὸ ἱερεῖς καὶ ὅτι μόνο τὰ θύματα ἢ οἱ οἰκογένειές τους πρέπει νὰ λαμβάνουν τὴν ἀπόφαση νὰ ἀπευθύνονται στὴν ἀστυνομία. Ὅπως ἀναφέρει ἡ Guardian, τὸ ἔγγραφο ποὺ εἶδε τὸ φῶς τῆς δημοσιότητας ἀναμένεται νὰ προκαλέσει ἔντονες ἀντιδράσεις, καθὼς ὁ Πάπας Φραγκίσκος ἔχει ὑποσχεθεῖ νὰ λάβει μέτρα γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν περιστατικῶν παιδεραστίας. […] Σὲ αὐτὸ ἀναφέρεται ὅτι ἂν καὶ πρέπει νὰ γνωρίζουν τοὺς νόμους τοῦ κράτους, τὸ μόνο καθῆκον τῶν ἐπισκόπων εἶναι νὰ διαχειριστοῦν τὶς κατηγορίες αὐτὲς ἐντὸς τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας» (Ἰστολ. Ρομφαία)! Εἶναι ὁλοφάνερο πὼς ὁ θλιβερὸς «ἀλάθητος», διαπίστωσε ὅτι τὸ φρικτὸ ἔγκλημα τῆς παιδοφιλίας εἶναι πραγματικὴ ἐπιδημία στὴν «ἐκκλησία» του, ἡ ὁποία κατατρώγει τὶς σάρκες της καὶ τοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ ἀντιμετωπίσει. Παρακολουθεῖ ἀμήχανος πῶς ἑκατομμύρια «καθολικοὶ» σὲ ὅλο τὸν κόσμο τὴν ἐγκαταλείπουν, ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς ἀγιάτρευτης πανώλης! Γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκε νὰ «κουκουλώσει» τὸ πρόβλημα. Παλιό, ἄλλωστε καὶ δοκιμασμένο κόλπο τὸ «κουκούλωμα» στὸν παπισμό! Αὐτὸς εἶναι ὁ πραγματικὸς παπισμός, σκοτεινὸς καὶ συνωμοτικός, καὶ ὄχι αὐτὸς ποὺ θέλουν νὰ μᾶς δείξουν οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστές!

Ἀπατεών φραγκόπαπας: Τί καινούργιον;

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ μόνο ἡ ἠθικὴ μπόχα, ἡ ὁποία «πνίγει» τὸ ἁμαρτωλὸ Βατικανό, ἀλλὰ καὶ ἡ οἰκονομικὴ βρωμιά, ἡ ὁποία τὴν συναγωνίζεται ἐπάξια! Κάθε τόσο ἀποκαλύπτεται καὶ ἕνα μεγάλο ἢ μικρὸ «ἱερὸ» οἰκονομικὸ σκάνδαλο. Δεῖτε τὴν τελευταία «δουλειὰ» ἑνὸς μαφιόζου φραγκόπαπα: «Ἀπάτη ὕψους 30 ἑκατομμυρίων εὐρὼ ἔστησε ὑψηλόβαθμος, ὁ Ἰταλοαργεντινὸς καθολικὸς κληρικὸς Πατρίτσιο Μπενβενούτι, 54 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος συνελήφθη στὸ Μπολτσάνο τῆς βόρειας Ἰταλίας. Μεγάλο μέρος τῶν χρημάτων προῆλθαν ἀπὸ ἡλικιωμένους, τοὺς ὁποίους ὁ πατέρας Μπενβενούτι μὲ τὴν ὑποστήριξη τῆς τοπικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς ἔπειθε νὰ ἐπενδύσουν τὴν περιουσία τους σὲ ἕνα ἵδρυμα ἀναπηρίας ἀνήκουστο ἀπὸ ἠθικὴ ἄποψη. Ὁ κ. Μπενβενούτι ἰσχυρίζεται ὅτι ἐνεργοῦσε ἐξ ὀνόματος τοῦ Πάπα Φραγκίσκου καὶ ὅτι ἔλαβε τὴν ἄδεια τοῦ Βατικανοῦ νὰ ἀσκεῖ τὴν ἐπιχειρηματικότητα ἐκτὸς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας. Ἡ ἀστυνομία ἀνέφερε ὅτι ἡ ἀπάτη ἀποτελεῖ τὸ μεγαλύτερο σκάνδαλο ἀπὸ τὴν ἀνάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὸν Πάπα Φραγκίσκο τὸ 2013. Ἡ ἀστυνομία ἀνέφερε ὅτι ἡ ἀπάτη ἀποτελεῖ τὸ μεγαλύτερο σκάνδαλο ἀπὸ τὴν ἀνάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὸν Πάπα Φραγκίσκο τὸ 2013. Ὁ κ. Μπενβενούτι ἰσχυρίζεται ὅτι ἐνεργοῦσε ἐξ ὀνόματος τοῦ Πάπα Φραγκίσκου καὶ ὅτι ἔλαβε τὴν ἄδεια τοῦ Βατικανοῦ νὰ ἀσκεῖ τὴν ἐπιχειρηματικότητα ἐκτὸς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας

Ἡ στήλη τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Αἱ ἀναλήθειαι τοῦ κ. Κοσμήτορος

Γράφει ὁ ***κ. Σταῦρος Ἀβαγιάννης, Θεολόγος***

Ὁ κ. Μιλτιάδης Κωνσταντίνου, Κοσμήτορας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ, σὲ συνέντευξή του μὲ τίτλο, «Πουλᾶνε Ὀρθοδοξία γιὰ νὰ καλύψουν προσωπικὰ ἐλλείμματα», στὸ Ψηφιακὸ Περιοδικὸ «Ὀρθοδοξία Info» (τεῦχος 4, 1 Μαρτίου 2016), συνεχίζει νὰ ὁμιλεῖ μὲ ἄπειρες ἀναλήθειες:

1. Εἶναι ψέμα ὅτι τὸ προσκυνητάρι μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ στηριζόταν σὲ γυψοσανίδες. Οὐδέποτε, οὔτε τότε ποὺ ἦταν στὸν 1ο ὄροφο οὔτε σήμερα -μετὰ τὴν ἐξορία του στὸν 4ο ὄροφο στηριζόταν ἢ στηρίζεται κάπου, ὅπως μᾶς διαβεβαιώνουν φοιτητὲς καὶ καθηγητὲς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Ἐπὶ 7-8 χρόνια δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος ἀτυχήματος καὶ τώρα ὑπῆρξε κίνδυνος ποὺ τὸν διέκριναν οἱ μπογιατζῆδες!!! Τώρα ἐκεῖ ποὺ τὸ πῆγε ὁ κ. Κοσμήτορας, γιατί δὲν φοβᾶται τοὺς σεισμοὺς καὶ τὸν κίνδυνο ἀτυχήματος; Ἢ μόνο στὸν 1ο ὄροφο γίνονται σεισμοί; Ψεύδεται ἐπίσης ἐντελῶς, ὅταν λέει ὅτι βρισκόταν δίπλα στὶς τουαλέτες, διότι ἡ ἀλήθεια δὲν εἶναι ἔτσι. Ἡ τουαλέτα τῶν καθηγητῶν καὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ 1ου ὀρόφου εἶναι ἀρκετὰ μακριὰ δὲν εἶναι δίπλα, ὅπως καὶ «ἰδίοις ὄμμασι», ἔχουμε διαπιστώσει. Βρίσκεται δίπλα στὴν αἴθουσα συνεδριάσεων τῆς Σχολῆς καὶ δίπλα στὸν ἀνελκυστῆρα καὶ πάντα εἶναι κλειστή, σπάνια δὲ χρησιμοποιεῖται. Ἡ προστασία τοῦ Προσκυνηταρίου ἀπὸ τὴν τουαλέτα εἶναι πλασματική! Ἑπομένως, προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις!!!

Ἐξάλλου, στὴ συνέχεια ὁ κ. Κωνσταντίνου, ἀντιφάσκοντας πρὸς τὰ προηγούμενα, ἐξηγεῖ καὶ ἰσχυρίζεται τοὺς πραγματικοὺς λόγους τῆς μετακίνησης ποὺ διαψεύδουν τοὺς προηγούμενους. Ὅτι δηλαδή: «Ἕνα Προσκυνητάρι σηματοδοτεῖ ἕνα ἱερὸ χῶρο ποὺ πηγαίνει κανεὶς καὶ προσκυνάει. Ἕνα Προσκυνητάρι στὴ μέση τοῦ πουθενὰ σὲ ἕνα φουαγιὲ δὲν ἔχει κανένα νόημα παρὰ μόνον ἐπίδειξη εὐσέβειας». Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς λόγος ποὺ δὲν θέλει ὁ Κοσμήτορας τὸ Προσκυνητάρι στὴν εἴσοδο, διότι σηματοδοτεῖ κάτι τὸ ἱερὸ καὶ διότι δὲν ἔχει γι' αὐτὸν ἴσως κανένα νόημα νὰ ὑπάρχει ἐκεῖ, παρὰ μόνον ὡς ἐπίδειξη εὐσέβειας. Προφανῶς εἶναι κακὸ πρᾶγμα ἡ εὐσέβεια καὶ τὸ Ἱερὸ στὴ Θεολογικὴ Σχολή(!!!) γιὰ ἀνθρώπους ποὺ τὰ βλέπουν καὶ τὰ κρίνουν μέσα ἀπὸ φιλοϊσλαμικό, φιλοπροτεσταντικό, πολυθρησκειακὸ ἢ διαθρησκειακὸ Πνεῦμα. Καὶ τὸ Ἰσλὰμ καὶ οἱ Προτεστάντες ὡς γνωστό, δὲν δέχονται τὶς εἰκόνες!! Καὶ οἱ χιλιάδες φοιτητὲς ποὺ ἐπέδειξαν εὐσέβεια προσκυνώντας τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἁμάρτησαν ποὺ τὸ ἔκαναν… Φαίνεται ὅτι ὁμιλεῖ ἄλλη θεολογικὴ γλώσσα ὁ κ. Κοσμήτορας ἀπὸ ἐμᾶς, σχετικὰ μὲ τὶς εἰκόνες καὶ τὸν συμβολισμὸ τῆς προσκυνήσεώς τους, ὅπου καὶ ἂν βρίσκονται.

Βλέπετε κ. Κοσμήτορα εἶναι θέμα εὐσέβειας ἡ προσκύνηση τῶν εἰκόνων καὶ πῶς τελικὰ τὴν ἀντιλαμβάνονται ὁρισμένοι αὐτὴν τὴν εὐσέβεια, εἰδικὰ ἐκεῖνοι ποὺ κόπτονται γιὰ τὴ θρησκευτικὴ ἐλευθερία καὶ τὴν ἀνεξιθρησκία ὅλων τῶν ἄλλων, πλὴν τῶν Ὀρθοδόξων!! Ποῦ παίρνουν ἐξουσίες, γιὰ νὰ τὶς χρησιμοποιοῦν καὶ γιὰ νὰ χειραγωγοῦν στὶς δικές τους ἀτομικές, θρησκευτικὲς ἑρμηνεῖες, πεποιθήσεις καὶ κατευθύνσεις.

Ὁ λαὸς ἔχει χορτάσει ἀπὸ δυτικόφρονες σωτῆρες ποὺ προσπαθοῦν ἐδῶ καὶ χρόνια νὰ διορθώσουν τὴν Ὀρθοδοξία καὶ νὰ τὴ φέρουν στὰ μέτρα τῶν δικῶν τους κριτηρίων καὶ τῶν φίλων τους, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Ἑλλάδος. Ματαιοπονοῦν, ὅμως, διότι ὁ λαὸς εὐτυχῶς ξέρει τί καὶ πῶς νὰ πιστεύει καὶ νὰ ἐπιδεικνύει τὴν εὐσέβειά του. Δὲν περιμένει ἀκαδημαϊκὲς ὑποδείξεις ποὺ δὲν ἔχουν καμιὰ σχέση μὲ τὶς παραδόσεις του.

2. Εἶναι ψέμα αὐτὸ ποὺ ἀναφέρει στὴ συνέντευξή του ὁ κ. Κωνσταντίνου ὅτι ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμος εἶπε ὅτι «γιὰ συναισθηματικοὺς λόγους» δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν ἵδρυση τοῦ Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν. Ἂν διαβάσει ἢ ἀκούσει κάποιος ὅλα ὅσα ἔχει πεῖ κατὰ καιροὺς ὁ Μητροπολίτης θὰ διαπιστώσει ὅτι γιὰ πολὺ οὐσιαστικοὺς θεολογικούς, ἐκκλησιαστικούς, ἱστορικοὺς καὶ πολιτικοὺς λόγους διαφωνεῖ ἀπόλυτα μὲ τὴν ἵδρυση Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν στὴ Θεολογική.

3. Εἶναι ψέμα ὅτι δὲν ἔχει γίνει καὶ δὲν ἔχει ψηφιστεῖ τὸ Πρόγραμμα τῶν μαθημάτων τοῦ Ἰσλαμικοῦ Τμήματος, ἀφοῦ τὸ συγκεκριμένο πρόγραμμα ἐγκρίθηκε ἀπὸ τὸ Τμῆμα Θεολογίας, τὴ ΜΟΔΙΠ, τὴ Σύγκλητο καὶ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας καὶ ὑπάρχει στὰ ἀρχεῖα ὅλων τῶν καθηγητῶν καὶ στὰ δικά μας.

4. Εἶναι παραπλανητικὴ ἡ σύνδεση ἐκ μέρους τοῦ κ. Κοσμήτορα κάποιων μουσουλμάνων φοιτητῶν τοῦ Ἀριστοτελείου, ποὺ πηγαίνουν γιὰ 1.30 ὥρα κάθε Παρασκευή, γιὰ νὰ προσευχηθοῦν σὲ παραχωρηθὲν δωμάτιο στὸ Ὑπόγειο τῆς Θεολογικῆς μὲ τοὺς φοιτητὲς τοῦ Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν ποὺ θὰ εἶναι μόνιμα στὴ Θεολογικὴ Σχολή, ὡς κανονικοὶ φοιτητές. Οἱ ἐν λόγῳ φοιτητὲς ποὺ προσεύχονται τὴν Παρασκευὴ δὲν ἔχουν λόγο στὰ τεκταινόμενα στὴ Σχολή, καθὼς εἶναι ἐπισκέπτες ἐλάχιστου χρόνου στὴ Σχολή.

5. Εἶναι ψέμα αὐτὸ ποὺ ἰσχυρίζεται ὁ Κοσμήτορας ὅτι δῆθεν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποφάνθηκαν ὅτι «τὸ Τμῆμα Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν εἶναι μία πολὺ καλὴ ἰδέα». Ἂς μᾶς δείξει τὸ γραπτὸ κείμενο εἴτε τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη εἴτε τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας. Ἂν δὲν τὸ κάνει, ἡ θέση αὐτὴ ἀποτελεῖ βαρύτατο ψεῦδος καὶ γιὰ ἕνα ἐπιπρόσθετο λόγο, ἐπειδὴ ἐμπλέκει -ὡς μὴ ὄφειλε- τὸ Πατριαρχεῖο καὶ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο σὲ δικές του σκοπιμότητες!!!

6. Εἶναι ψέμα ὅτι τὰ τελευταῖα χρόνια ὑπάρχουν ἀπαλλαγὲς ἀπὸ τὰ Θρησκευτικά, λόγῳ τοῦ Ὀρθοδόξου χαρακτήρα τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν. Αἰτήσεις ἀπαλλαγῶν ὑπῆρξαν ἀπὸ ὀρθόδοξους μαθητές, ποὺ δήλωναν ψευδῶς ὅτι ἔχουν λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως, γιὰ νὰ ἔχουν στὸ Πρόγραμμά τους ἕνα μάθημα λιγότερο. Αὐτὴν τὴ δυνατότητα ἀπαλλαγῆς γιὰ λόγους συνειδήσεως γνωρίζουμε πολὺ καλὰ ποιὸς τὴν μεθόδευσε καὶ ποιὸς τὴν χορήγησε καὶ γιὰ ποιὸν λόγο τὸ 2013 καὶ πολὺ σύντομα θὰ ἀποκαλυφθοῦν ὅλα!! Ἀπαλλαγὲς δὲν ζήτησαν οὔτε ζητοῦν οἱ μὴ ὀρθόδοξοι μαθητὲς ποὺ ἀνήκουν σὲ χριστιανικὲς ὁμολογίες ἢ θρησκεῖες, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ δικαιοῦνται. Ἀντίθετα, θέλουν οἰκειοθελῶς νὰ παρακολουθοῦν καὶ νὰ βαθμολογοῦνται στὸ ὀρθόδοξο χριστιανικὸ μάθημα. Ποτὲ ἐπίσης αὐτοὶ οἱ μαθητὲς δὲν ζήτησαν ἕνα πολυθρησκειακὸ μάθημα ἀντὶ τοῦ ὀρθοδόξου. Ἡ ἰδέα τοῦ Πολυθρησκειακοῦ μαθήματος ἦταν καὶ συνεχίζει νὰ εἶναι τοῦ θεολογικοῦ ἀντισυλλόγου «Καιρός», τοῦ ὁποίου ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ ἦταν μέχρι πρότινος ὁ κ. Κωνσταντίνου.

Ἡ πρώτη εἰκόνα

Τὶς εἰκόνες τοῦ Κυρίου, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ὅλων τῶν Ἁγίων ὅλοι τὶς σεβόμαστε, τὶς ἀγαπᾶμε καὶ τὶς προσκυνοῦμε. Βέβαια ὄχι τὴν ὕλη ποὺ ἀπαρτίζει τὴν εἰκόνα, ἀλλὰ τὸ τιμώμενο πρόσωπο καὶ ὅπως λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος: «Ἡ γὰρ τῆς εἰκόνας τιμὴ ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει»! Ἀλλὰ καὶ ἡ Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος λέγει: «Αἱ ἅγιαι εἰκόνες δὲν προσκυνοῦνται διὰ την ὕλην, ἀλλὰ διὰ τὴν ὁμοίωσιν ὅπου ἔχουν εἰς τὸ εἰκονιζόμενον. Ὅθεν οἱ πατέρες τῆς παρούσης Συνόδου εἰς μερικὰς διαλαλιάς εἶπον ὅτι, ὅταν τὰ ξύλα διαλυθοῦν ἀπὸ τοῦ τύπου τοῦ Σταυροῦ, καίεται, καὶ ὅταν ὁ χρωματισμὸς καὶ ὁ χαρακτὴρ τῶν εἰκόνων διαφθαρῇ παντελῶς, καίεται τὸ σανίδι ὡς ξύλον ἀργόν. Μερικοὶ ὅμως ἐνταφιάζουσιν αὐτὰς δι' εὐλάβειαν» (Πηδάλιον οἱ κανόνες τῆς Ζ΄ Οἰκ. Συνόδου).

Πῶς ὅμως ξεκίνησαν νὰ γίνωνται οἱ εἰκόνες. Τὴν πρώτη εἰκόνα ἐπὶ τῆς γῆς τὴν πήραμε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κύριο. Δεῖτε μὲ ποῖο τρόπο:

Ὅταν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἀληθινὸς Θεὸς περπατοῦσε στὴν γῆ ὡς ἄνθρωπος τέλειος καὶ δίδασκε τὸν λαό, κάποιος βασιλιὰς ἀπὸ τὴν Ἔδεσσα τῆς Συρίας, ὀνομαζόμενος Αὔγαρος, ἐπιθυμοῦσε νὰ δῇ τὸν Κύριο, ἀλλὰ ἦταν βαρειὰ ἄρρωστος, ἔπασχε ἀπὸ λέπρα, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν δῇ αὐτοπροσώπως. Ἔστειλε ὅμως ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Κύριο μὲ κάποιο ζωγράφο ὀνομαζόμενο Ἀνανία καὶ παρακαλοῦσε τὸν Κύριο νὰ ἔλθῃ στὴν Ἔδεσσα. Ἔδωσε δὲ ἐντολὴ στὸν ζωγράφο νὰ τὸν ζωγραφίσῃ τοὐλάχιστον νὰ τὸν δῇ σὲ εἰκόνα.

Ἔγραφε λοιπὸν στὴν ἐπιστολή: «Αὔγαρος, Τοπάρχης τῆς πόλεως Ἐδέσσης πρὸς τὸν Ἰησοῦ τὸν Σωτῆρα καὶ ἀγαθὸ ἰατρό, ποὺ ἐμφανίσθηκε στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἄκουσα τὰ περὶ Σοῦ λεγόμενα θαύματα καὶ τὶς ἰατρεῖες, ποὺ ἔγιναν ἀπὸ Σένα, χωρὶς ἰατρικὰ βότανα, διότι, ὡς ἡ φήμη διαλαλεῖ Σὺ κάνεις τοὺς τυφλοὺς νὰ βλέπουν, τοὺς χωλοὺς νὰ περπατᾶνε. Σὺ καθαρίζεις τοὺς λεπρούς. Σὺ διώχνεις τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα καὶ τοὺς δαίμονες. Σὺ ἰατρεύεις αὐτοὺς ποὺ πάσχουν ἀπὸ μεγάλες καὶ πολυκαιρινὲς ἀσθένειες. Σὺ καὶ νεκροὺς ἀνασταίνεις. Ἔτσι ἐγώ, ὅταν ἄκουσα ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσιά Σου, σκέφθηκα ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ δύο θὰ συμβαίνῃ ἢ ὅτι Σὺ εἶσαι Υἱὸς Θεοῦ ἢ ὅτι εἶσαι Θεός. Γ' αὐτὸ λοιπὸν ἔγραψα σὲ Σένα καὶ Σὲ παρακαλῶ νὰ κάνῃς τὸν κόπο νὰ ἔλθῃς πρὸς ἐμένα, γιὰ νὰ γιατρέψῃς τὸ πάθος μου.

Ἄκουσα ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι γογγύζουν ἐναντίον Σου καὶ ἔχουν σκοπὸ νὰ σὲ κακοποιήσουν. Ἡ πόλη μου ὅμως Ἔδεσσα, ἂν καὶ εἶναι πολὺ μικρή, εἶναι ὅμως σεμνή, καὶ φθάνει καὶ γιὰ τοὺς δυό μας, νὰ κατοικοῦμε σὲ αὐτὴν μὲ εἰρήνη».

Ὁ Ἀνανίας λοιπὸν πῆγε στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἔδωσε στὸν Κύριο τὴν ἐπιστολή. Κατόπιν κάθισε ἀπέναντί του καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸν ζωγραφίσῃ. Ὅμως ὁ Χριστὸς ὡς Θεὸς Καρδιογνώστης ὅπου ἦταν καὶ εἶναι, ἄλλαξε τὴν ὄψη Του, τόσο ὥστε ὁ ζωγράφος, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὸν ζωγραφίσῃ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀπεικονίσῃ. Αὐτὸ τὸ ἔκανε τρεῖς καὶ τέσσερες φορὲς μέχρις ὅτου ἀπέκαμε. Τότε ὁ Κύριος ζήτησε νερὸ καὶ νίφθηκε. Ἔπειτα πῆρε τὸ μανδήλιον καὶ σπογγίσθηκε καὶ ὤ τοῦ θαύματος! Ἀμέσως, τυπώθηκε σὲ αὐτὸ ἡ ὄψη τοῦ προσώπου Του.

Ἔπειτα ἔδωσε αὐτὸ στὸν Ἀνανία καὶ τοῦ εἶπε: «Πήγαινε καὶ δὸς αὐτὸ σὲ ἐκεῖνον, ποὺ σὲ ἔστειλε, πάρε δὲ καὶ τὴν ἐπιστολὴ αὐτήν».

Ἡ ἐπιστολὴ ἔγραφε τὰ ἑξῆς: «Μακάριος εἶσαι, Αὔγαρε, ἐπειδὴ χωρὶς νὰ μὲ δῆς πίστεψες σὲ μένα. Εἶναι δὲ γραμμένο γιὰ μένα, ὅτι ἐκεῖνοι μὲν οἱ ὁποῖοι μὲ εἶδαν ὀφθαλμοφανῶς δὲν πιστεύουν σὲ μένα, γιὰ νὰ ζήσουν, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἄν καὶ δὲν μὲ εἶδαν, ἐπίστευσαν. Ὡς πρὸς ἐκεῖνο ποὺ μοῦ γράφεις μὲ τὴν ἐπιστολή, ὅτι νὰ ἔλθω πρὸς σέ, γνώριζε ὅτι πρέπει νὰ τελειώσω πρῶτα τὰ ἔργα, γιὰ τὰ ὁποῖα μὲ ἀπέστειλε στὸν κόσμο ὁ Πατέρας μου. Ἀφοῦ δὲ τελειώσω αὐτὰ καὶ ἀναληφθῶ στοὺς οὐρανοὺς πρὸς αὐτόν, ποὺ μὲ ἔστειλε, τὸν Πατέρα μου, τότε θὰ στείλω πρὸς σένα κάποιον μαθητή μου, Θαδδαῖο ὀνομαζόμενο, ὁ ὁποῖος τὸ μὲν πάθο σου θὰ γιατρέψῃ, ζωὴ δὲ αἰώνια καὶ εἰρήνη σὲ αὐτὴ τὴν ζωὴ θὰ χαρίσῃ σὲ σένα καὶ στοὺς δικούς σου. Ἀλλὰ καὶ τὴν πόλη Ἔδεσσα θὰ βοηθήσῃ ἀρκετά, γιὰ νὰ μὴ τὴν νικήσῃ κάποιος ἐχθρός».

Στὸ τέλος ἔβαλε καὶ τὴν σφραγίδα μὲ ἑπτὰ γράμματα Ἑβραϊκά, τὰ ὁποῖα ἔλεγαν «Θεοῦ Θέα Θεῖον Θαῦμα».

Ὅταν ἄκουσε ὁ Αὔγαρος ὅτι ἦλθε ὁ Ἀνανίας χάρηκε πολὺ καὶ σηκώθηκε νὰ προϋπαντήσῃ τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Ἀμέσως μόλις τὴν προσκύνησε ἔγινε καλά.

Μετὰ τὸ σωτήριο πάθος τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἁγία Αὐτοῦ Ἀνάληψη, πῆγε ὁ Ἀπόστολος Θαδδαῖος στὴν Ἔδεσσα καὶ βάπτισε τὸν Αὔγαρο μὲ ὅλους τοὺς δικούς του. Ἔβαλε δὲ τὴν Ἁγία Εἰκόνα ὁ Αὔγαρος στὴν Πύλη τῆς Πόλεως, ὅπου ἔγραφε τὰ ἑξῆς: «Χριστὲ ὁ Θεός, ὁ εἰς σὲ ἐλπίζων οὐκ ἀποτυγχάνει ποτέ».

«ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΔΙΔΑΧΑΙ» ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

Οἱ ἐκδόσεις τοῦ **«Ὀρθόδοξου Τύπου»** μόλις ἐξέδωσαν τὸ καινούριο βιβλίο **«ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΔΙΔΑΧΑΙ»**. Περιλαμβάνει **συμβουλὲς καὶ γεγονότα ἀπὸ τοὺς βίους τῶν Ἁγίων**, ποὺ βοηθοῦν νὰ κατανοήσουμε καὶ νὰ ἐφαρμόσουμε τὶς ἐντολὲς τοῦ Εὐαγγελίου, διότι ὅπως μᾶς λέγουν οἱ Πατέρες «οἱ βίοι τῶν Ἁγίων εἶναι τὸ Εὐαγγέλιο ἐφηρμοσμένο».

Ἔγχρωμο, καλαίσθητο, σὲ σχῆμα 21 x 14 σ.σ. 160. Χρήσιμο σὲ κάθε ὀρθόδοξο χριστιανό.

Τιμᾶται 8 εὐρὼ

ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΝΗΣΤ. (ΓΡΗΓ. ΠΑΛΑΜΑ)
27 ΜΑΡΤΙΟΥ 2016
Ἀπόστολος: Ἑβρ. α΄10- β΄3
Εὐαγγέλιον: Μρκ. Β΄ 1-12
Ἦχος: β΄ .– Ἑωθινόν: Ι΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς κραταιὸς ὑπέρμαχος τῆς Ὀρθοδοξίας

Ἡ δεύτερη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν σήμερα καὶ ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία τιμᾶ τὴν ἱερὴ ἀσκητικὴ μορφὴ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ Παλαμᾶ καὶ τὴν μνήμη τῆς Ἁγίας Ματρώνης τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Ποιὸς ἦταν ὁ μέγας νηπτικὸς καὶ ἀσκητικὸς Πατὴρ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, τὶ πρέσβευε καὶ ποιοὶ οἱ ἀγῶνες του γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία;

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς (1296-1359) ἦταν ὁ θεμελιωτὴς τοῦ ἡσυχασμοῦ καὶ ὑπῆρξε ἡ μεγαλύτερη θεολογικὴ προσωπικότητα τῆς ὑστεροβυζαντινῆς περιόδου. Ἔζησε κατὰ τοὺς χρόνους τῆς βασιλείας Ἀνδρονίκου Β΄ τοῦ Παλαιολόγου καὶ ἀνατράφηκε κατὰ τὰ πρῶτα του χρόνια στὰ ἀνάκτορα τοῦ Αὐτοκράτορα αὐτοῦ, μετὰ τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημία τοῦ εὐσεβεστάτου πατρός του Κωνσταντίνου, ποὺ ἦταν συγκλητικός. Στὰ χρόνια αὐτὰ ἔλαβε καὶ τὴν ἐγκύκλιό του μόρφωσι καὶ τὴν φιλοσοφικὴ παιδεία στὴν γενέτειρά του Κωνσταντινούπολι.

Ὅμως, ἀφοῦ περιφρόνησε τὰ ὑψηλὰ ἀξιώματα, γιὰ τὰ ὁποῖα τὸν προετοίμαζαν ὅσοι τὸν ἀγαποῦσαν, καὶ ὅλον τὸν κόσμο καὶ τὰ κοσμικὰ πράγματα καὶ ἀφοῦ μετανάστευσε ἀπὸ τὴν πατρίδα του μετέβη στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἐκεῖ «τὸν Μοναχικὸν ὑπέρχεται βίον». Μέσα στὸν Μοναχικὸ βίο, ἀφοῦ ὑπέμεινε μεγάλους ἀσκητικοὺς κόπους καὶ ζώντας «μόνος μόνῳ Θεῷ», μὲ τὴν ἄκρα ἡσυχία ἀναδείχθηκε «θεοειδέστατον ἔσοπτρον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», διέπρεψε στὴν πρᾶξι καὶ τὴν θεωρία, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο. Καθὼς δὲ καταυγαζόταν στὴ διάνοια μὲ τὶς θεοπτικὲς ἐλλάμψεις τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἄφησε σοφώτατα καὶ θεολογικώτατα συγγράμματα σὰν κάποια φωτεινὴ στήλη Ὀρθοδοξίας στὴν Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν πράγματι θησαυροὺς τῆς θείας γνώσεως καὶ τῆς πνευματικῆς σοφίας καὶ τελειότητος γιὰ ὅσους τὰ μελετοῦν. Γιατὶ «ὁ θεοπτικὸς ἐκεῖνος καὶ οὐράνιος νοῦς» (τοῦ ἁγίου Γρηγορίου) ὄχι μόνον συγκέντρωσε ὅσα εἶπαν οἱ τελειότεροι Ἅγιοι, ἀλλὰ καὶ πρόσθεσε ὅσα ἀπὸ τὴν μακρά του πεῖρα καὶ τὸ μακάριο πάθος ὑπερφυῶς ἀπεκόμισε. Καὶ ἔτσι συγκρότησε ἕνα καλλιστεῖο πνευματικὸ μὲ αὐτὰ τὰ νηπτικὰ ἔργα, τόσο ποὺ νὰ μὴ νομίζῃ κανένας ὅτι αὐτὰ εἶναι γεννήματα ἀνθρώπινης διάνοιας.

Διακρίθηκε στὸν κατὰ τοῦ αἱρεσιάρχου Καλαβροῦ Μοναχοῦ Βαρλαὰμ ἀγῶνα τῶν Ὀρθοδόξων, ἀφοῦ διακήρυξε ὅτι τοὺς Ὀρθοδόξους χωρίζουν ἀπὸ τοὺς Λατίνους οὐσιώδεις διαφορὲς καὶ ὄχι ἀσήμαντα πράγματα ἢ ὀνόματα. Τὶς θεολογικὲς ἀντιθέσεις καὶ διαφορὲς ἐνέτεινε ἀργότερα ἡ διαφωνία γιὰ τὴν ἀσκητικὴ μέθοδο. Τότε ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ἐκπροσωπώντας τοὺς ἡσυχαστάς, μετέβη στὴ Θεσσαλονίκη καὶ Κωνσταντινούπολι γιὰ τὴν ὑποστήριξι τῶν νηπτικῶν θέσεών του, οἱ ὁποῖες ἐπικαιρώθηκαν ἀπὸ τὴν διπλῆ Σύνοδο στὴν Κωνσταντινούπολι τὸ 1341.

Κατὰ τὴν δεύτερη φάσι τῆς ἡσυχαστικῆς ἔριδος, εὑρισκόμενος κατὰ τὸ πλεῖστον στὴ φυλακή, εἶχε ὡς ἀντίπαλο περὶ τὰ θεολογικὰ τὸν Γρηγόριο Ἀκίνδυνο, ἐνῶ κατὰ τὴν τρίτη φάσι, μετὰ τὴν νίκη τοῦ Ἰωάννου Καντακουζηνοῦ κατὰ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου, κατὰ τὸν ἐμφύλιο πόλεμο ποὺ ἔγινε μεταξύ τους, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ἐξελέγη Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης. Συμφιλίωσε τὶς πολιτικὲς μερίδες τῆς πόλεως καὶ συνέχισε τὸν θεολογικὸ ἀγῶνα μὲ ἀντίπαλο αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν Νικηφόρο Γρηγορᾶ. Ἡ μεγάλη δραστηριότητά του στοὺς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀγῶνες ἐστοίχισε στὸν ἅγιο αὐτὸν ὑπέρμαχο τῆς Ὀρθοδοξίας μεταξὺ ἄλλων καὶ μία αἰχμαλωσία ἀπὸ Τούρκους πειρατές.

Τὰ ἀνεκτιμήτου πνευματικῆς ἀξίας συγγράμματα τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καταλαμβάνουν πέντε (5) ὀγκώδεις τόμους. Ἐξ αὐτῶν θὰ μνημονεύσουμε ἐνδεικτικῶς τὰ ἑξῆς ἐπίλεκτα: Δύο «Ἀποδεικτικοὶ λόγοι περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοὺς κατὰ τοῦ αἱρεσιάρχου Βαρλαὰμ λόγους «Ὑπὲρ τῶν Ἡσυχαζόντων», τοὺς ἑπτὰ «Ἀντιρρητικοὺς κατὰ Ἀκινδύνου», τέσσαρες «Λόγους κατὰ Γρηγορᾶ», τὰ «150 Κεφάλαια, φυσικά, θεολογιά, ἠθικά τε καὶ πρακτικά, τὸ «πρὸς τὴν σεμνοτάτην ἐν Μοναζούσαις Ξένην» πόνημά του καὶ τὶς σῳζόμενες «Ὁμιλίες» του.

Στὴ συνέχεια ἀπὸ τὸ Ρωσικὸ Γεροντικὸ θὰ παρουσιάσουμε μία ἀγία ἀσκητικὴ μορφὴ μὲ ἀνάλογες καταστάσεις καὶ πνευματικὲς ἐμπειρίες (Σ. Νινίκα, Ρωσικὸ Γεροντικό, σελ. 313-314).

Ἄνθρωποι ὅλων τῶν τάξεων συνέρρεαν στὸ κελλί του

Οἱ θεόσοφες συμβουλὲς τοῦ στάρετς Λεωνίδα ἐπιδροῦσαν θετικὰ σ'ὅλη τὴν ἀδελφότητα. Ὁ π. Λεωνίδας θεράπευε μὲ δεξιοτεχνία τὶς πονεμένες ψυχές. Καὶ γι' αὐτὸ κέρδισε ὄχι μόνο τὴν ἀγάπη καὶ τὸν σεβασμὸ τοῦ ἡγουμένου καὶ ὅλης τῆς ἀδελφότητος, ἀλλὰ καὶ πολὺ εὐρύτερων κύκλων. Σὰν χρυσὸς ποὺ δοκιμάστηκε καὶ καθαρίσθηκε στὸ χωνευτήρι τῶν τριάντα χρόνων τῆς ἀσκητικῆς του ζωῆς, ὁ στάρετς ἐκλήθηκε κατὰ πρόνοιαν Θεοῦ στὸ μεγάλο ἔργο, νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν ἄνθρωπο.

Ἄνθρωποι ὅλων τῶν τάξεων ἀπὸ πόλεις καὶ χωριὰ συνέρρεαν στὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ του γιὰ συμβουλές. Ἔμποροι, τεχνίτες, ἁπλοῖ ἄνθρωποι. Καὶ ὅλους τοὺς δεχόταν μὲ θερμὴ πατρικὴ ἀγάπη. Κανεὶς δὲν ἔφευγε ἀπαρηγόρητος. Ὅσοι τοῦ ἀπεκάλυπταν τὸν πόνο καὶ τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς τους, ἔφευγαν θεραπευμένοι. Ὅσοι ἔπασχαν ἀπὸ σωματικὴ ἀσθένεια ἢ ἦταν δαιμονισμένοι ἐλάμβαναν ἀνακούφιση, ὅταν τοὺς διάβαζε εὐχές καὶ τοὺς ἄλειφε μὲ λάδι ἀπὸ τὸ ἀκοίμητο κανδήλι τῆς Παναγίας.

Καὶ κάθε χρόνο ἡ προσέλευση προσκυνητῶν στὸ μοναστήρι (τῆς Ὄπτινα) ὅλο καὶ μεγάλωνε. Ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν κάποια αἴσθηση τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ἔτρεχαν ἀπὸ παντοῦ, γιὰ νὰ θρέψουν τὶς ψυχές τους μὲ τὸ οὐράνιο νέκταρ τοῦ θείου λόγου, ποὺ ἔρρεε ἀπὸ τὸ μελιστάλακτο στόμα τοῦ θεοφόρου στάρετς.

* * *

Ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσες, ἔπειτα ἀπὸ ὅσα παραθέσαμε γιὰ τὸν ἀσκητικὸ βίο καὶ τὴν θεάρεστη πολιτεία τοῦ μεγάλου Θεολόγου καὶ ἀσκητικοῦ Πατ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη τοῦ Maastricht 1992: Τί ὑπέγραψεν ἡ Ἑλλὰς καὶ ποίας ἀλλαγὰς ὑπέστη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

10ον

Ἡ ἐξήγηση τοῦ πῶς ἔφθασε ἡ Ἑλλάδα στὸ σημερινὸ οἰκονομικὸ ἀδιέξοδο βρίσκεται στὶς μεταβατικὲς διατάξεις τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht, ποὺ ὁρίσθηκαν προκειμένου νὰ ὑπάρξει ἡ σύγκλιση τῶν Εὐρωπαϊκῶν οἰκονομιῶν. Ὁ περισσότερος κόσμος στὴν Ἑλλάδα ἔχει τὴν ψευδαίσθηση πὼς ὅ,τι βιώνουμε εἶναι κάτι τὸ προσωρινὸ καὶ θὰ ἐκλείψει ἀμέσως μόλις ὑπάρξουν κάποιες μεταρρυθμίσεις στὴν οἰκονομία.

Ἡ ἀλήθεια, ὡστόσο, **πόρρω ἀπέχει** ἀπὸ αὐτὴν τὴν ψευδῆ προσδοκία, ποὺ καλλιεργεῖ τὸ διεφθαρμένο πολιτικὸ σύστημα, τὸ ὁποῖο διαλύει μεθοδικὰ τὴν Χώρα σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς. Ἂς δοῦμε **τί ἰσχύει γιὰ τὴν Πατρίδα μας ἀπὸ τὸ 1992,** ὅπως περιγράφεται ἀναλυτικὰ στὸ Κεφάλαιο 4 μὲ τίτλο «Μεταβατικὲς διατάξεις» καὶ συγκεκριμένα στὸ ἄρθρο 109^{E}:

«1. Τὸ δεύτερο στάδιο γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῆς οἰκονομικῆς καὶ νομισματικῆς ἕνωσης ἀρχίζει τὴν **1η Ἰανουαρίου 1994.**

2. Πρὶν ἀπὸ τὴν ἡμερομηνία αὐτή:

α) κάθε κράτος μέλος:

— θεσπίζει, ὅπου χρειάζεται, τὰ κατάλληλα μέτρα γιὰ τὴν τήρηση τῶν ἀπαγορεύσεων τοῦ ἄρθρου 73^{B}, μὲ τὴν ἐπιφύλαξη τοῦ ἄρθρου 73^{E}, τοῦ ἄρθρου 104 καὶ τοῦ ἄρθρου 104^{A}, παράγραφος 1,

— θεσπίζει, ἐν ἀνάγκῃ, προκειμένου νὰ ἐπιτρέψει τὴν ἀξιολόγηση ποὺ προβλέπεται ἀπὸ τὸ στοιχεῖο β), πολυετῆ προγράμματα ποὺ ἔχουν ὡς στόχο νὰ ἐξασφαλίσουν τὴ διαρκῆ σύγκλιση ποὺ εἶναι ἀναγκαία γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῆς οἰκονομικῆς καὶ νομισματικῆς ἕνωσης, ἰδίως ὅσον ἀφορᾶ τὴ σταθερότητα τῶν τιμῶν καὶ τὴν ἐξυγίανση τῶν δημόσιων οἰκονομικῶν·

β) τὸ Συμβούλιο, μὲ βάση ἔκθεση τῆς Ἐπιτροπῆς, ἀξιολογεῖ τὴν πρόοδο ποὺ ἔχει ἐπιτευχθεῖ στὸν τομέα τῆς οἰκονομικῆς καὶ νομισματικῆς σύγκλισης, ἰδίως ὅσον ἀφορᾶ τὴ σταθερότητα τῶν τιμῶν καὶ τὴν ἐξυγίανση τῶν δημόσιων οἰκονομικῶν, καθὼς καὶ τὴν πρόοδο ποὺ ἔχει ἐπιτευχθεῖ ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς κοινοτικῆς νομοθεσίας γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ ἀγορά.

3. Οἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 104, τοῦ ἄρθρου 104^{A}, παράγραφος 1, τοῦ ἄρθρου 104^{B}, παράγραφος 1, καὶ τοῦ ἄρθρου $104^{Γ}$, ἐξαιρέσει τῶν παραγράφων 1, 9, 11 καὶ 14, ἐφαρμόζονται ἀπὸ τὴν ἔναρξη τοῦ δεύτερου σταδίου.

Οἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 103Α, παράγραφος 2, τοῦ ἄρθρου $104^{Γ}$, παράγραφοι 1, 9 καὶ 11, τῶν ἄρθρων 105, 105Α, 107, 109, 109Α καὶ 109^{B} καὶ τοῦ ἄρθρου $109^{Γ}$, παράγραφοι 2 καὶ 3, ἐφαρμόζονται ἀπὸ τὴν ἔναρξη τοῦ τρίτου σταδίου.

4. Κατὰ τὸ δεύτερο στάδιο τῆς οἰκονομικῆς καὶ νομισματικῆς ἕνωσης, **τὰ κράτη μέλη προσπαθοῦν νὰ ἀποφεύγουν τὰ ὑπερβολικὰ δημοσιονομικὰ ἐλλείμματα.**

5. Κατὰ τὸ δεύτερο στάδιο, κάθε κράτος μέλος θέτει, ὅπως ἐνδείκνυται, σὲ κίνηση τὴ διαδικασία ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἀνεξαρτησία τῆς κεντρικῆς του τράπεζας, σύμφωνα μὲ τὶς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 108».

Πρὶν νὰ προχωρήσουμε σὲ περαιτέρω ἀνάλυση τῶν ἐπίμαχων σημείων τοῦ ἄρθρου, ἂς δοῦμε πῶς ἐξελίχθηκαν τὰ πράγματα στὴν πραγματικότητα καὶ τί διαφοροποιήσεις ὑπῆρξαν σὲ σχέση μὲ τὰ ὅσα προέβλεπε ἡ Συνθήκη τοῦ Maastricht.

Ὡς ἀρχικὴ ἡμερομηνία τῆς οἰκονομικῆς καὶ τῆς νομισματικῆς ἕνωσης εἶχε ὁρισθεῖ ἡ $1^{η}$ Ἰανουαρίου τοῦ 1994. Ὡστόσο, τὸ ἐνιαῖο νόμισμα εἰσήχθη στὶς ζωὲς τῶν Εὐρωπαίων **πέντε χρόνια ἀργότερα,** τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1999. Ἀρχικὰ τὸ εὐρὼ ἔγινε τὸ νέο νόμισμα 11^{1} κρατῶν μελῶν, καθὼς ἐπίσης καὶ τῶν κρατιδίων τοῦ Μονακό, τοῦ Ἁγίου Μαρίνου καὶ τῆς Πόλεως τοῦ Βατικανοῦ, **ἀντικαθιστώντας τὰ ἐθνικὰ νομίσματα σὲ δύο στάδια.**

Στὸ πρῶτο στάδιο καθιερώθηκε ὡς εἰκονικὸ νόμισμα γιὰ ὅλους τοὺς τρόπους πληρωμῆς ἐκτὸς τῶν μετρητῶν καὶ γιὰ λογιστικοὺς σκοπούς, ἐνῷ τὰ ἐθνικὰ νομίσματα ἐξακολουθοῦσαν νὰ χρησιμοποιοῦνται στὶς πληρωμὲς μὲ μετρητά, θεωρούμενα ὡς ὑπομονάδες τοῦ εὐρώ. Ἡ χώρα μας σὲ αὐτὸ τὸ στάδιο εἰσῆλθε τὴν $1^{η}$ Ἰανουαρίου τοῦ 2001.

Στὸ **δεύτερο στάδιο,** ποὺ ὑλοποιήθηκε τὴν $1^{η}$ Ἰανουαρίου τοῦ 2002, τὸ εὐρὼ κυκλοφορήθηκε σὲ χαρτονομίσματα καὶ σὲ κέρματα, **ἀντικαθιστώντας ὁριστικὰ καὶ σὲ ὅλες τὶς συναλλαγὲς τὰ ἐθνικὰ νομίσματα** τῶν χωρῶν, ποὺ συμμετέχουν στὴν νομισματικὴ ἕνωση. Γιὰ τὴν ἱστορία νὰ ἀναφέρουμε πὼς ἡ Κύπρος, εἰσῆλθε στὴν Εὐρωζώνη τὴν 1η Ἰανουαρίου τοῦ 2008 καὶ τέσσερα χρόνια ἀργότερα, τὸ 2012, βίωσε τὴν τραγικὴ κρίση στὸν Τραπεζιτικὸ τομέα.

Τὸ εὐρὼ δὲν εἶναι τὸ νόμισμα ὅλων τῶν κρατῶν μελῶν τῆς Ε.Ε. Ἡ Δανία καὶ τὸ Ἡνωμένο Βασίλειο συμφώνησαν καὶ ὑπόγραψαν μία ρήτρα **μὴ συμμετοχῆς,** ποὺ συμπεριλήφθηκε στὴ Συνθήκη τοῦ Maastricht καὶ τὶς ἐξαιρεῖ ἀπὸ τὴν συμμετοχή τους. Ἐπίσης **πολλὰ ἀπὸ τὰ νεότερα μέλη τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης δὲν ἔχουν προσχωρήσει ἀπὸ ἐπιλογὴ στὴν Εὐρωζώνη.** Σήμερα, παρότι ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση ἔχει εἰκοσιοκτὼ (28) μέλη, στὴν Εὐρωζώνη συγκαταλέγονται μόλις τὰ δεκαεννιὰ (19). Ἡ Ἑλλάδα, ἄραγε, γιατί δὲν ἔπραξε τὸ ἴδιο; Δὲν προβλημάτισε κανένα στὴν Πατρίδα μας τὸ ὅτι οἰκονομίες πολὺ πιὸ μεγάλες σὲ μεγέθη ἀπὸ τὴν δική μας, ὅπως εἶναι τῆς Δανίας, τῆς Σουηδίας καὶ τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, δὲν συζητοῦν κἂν τὴν εἴσοδό τους στὴν νομισματικὴ ἕνωση;

Ἕνας ἀπὸ τοὺς σημαντικοὺς λόγους τῆς καθυστέρησης στὴν ὑλοποίηση τοῦ ἑνιαίου νομίσματος εἶναι **ἡ ἀποτυχία στὴν δημοσιονομικὴ σύγκλιση** μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Ἕνωσης, ἤ, γιὰ νὰ τὸ ποῦμε πιὸ ἁπλὰ **ἡ μὴ συμμόρφωση** ὅλων τῶν κρατῶν μελῶν μὲ τὴν οἰκονομία τῆς Γερμανίας, ποὺ εἶναι ἡ ὑπερδύναμη τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης.

Ἡ περιβόητη ἀξιολόγηση –ποὺ **ποτὲ δὲν γίνεται** καὶ γι' αὐτὸ ἡ Χώρα μας **δὲν ἔχει ρευστὸ–** δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ προβλεπόμενα «πολυετῆ προγράμματα ποὺ ἔχουν ὡς στόχο νὰ ἐξασφαλίσουν τὴ διαρκῆ σύγκλιση ποὺ εἶναι ἀναγκαία γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῆς οἰκονομικῆς καὶ νομισματικῆς ἕνωσης, ἰδίως ὅσον ἀφορᾶ τὴ σταθερότητα τῶν τιμῶν καὶ τὴν ἐξυγίανση τῶν δημόσιων οἰκονομικῶν», ποὺ ὁρίζει ρητὰ ἡ Συνθήκη τοῦ Maastricht.

Οἱ Ἕλληνες πολιτικοὶ ἐν γνώσει τους καὶ μὲ τὴν ἀνοχὴ τῶν ἰθυνόντων τῆς Ἑνώσεως παρουσίασαν μία πλαστὴ **καὶ εἰκονικὴ κατάσταση** σὲ ὅτι ἀφοροῦσε στὴν Ἑλληνικὴ οἰκονομία καὶ στὸ δημοσιονομικὸ ἔλλειμμα (κατὰ παράβαση τῆς παραγράφου 4, τοῦ ἄρθρου 109Ε τῆς Συνθήκης), **μὲ σκοπὸ τὴν πάση θυσία ἔνταξη τῆς Ἑλλάδος στὴν Εὐρωζώνη.** Αὐτὴ ἡ πρακτικὴ δὲν προέκυψε στὴν πορεία, ἀλλὰ ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω στὴν Συνθήκη τοῦ Maastricht ἦταν κάτι, ποὺ **προγραμματίσθηκε, γιὰ νὰ συμβεῖ.** Οἱ διαχειριστὲς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης **ἐπεδίωξαν τὴν ἔνταξη προβληματικῶν οἰκονομιῶν,** ὅπως τῆς Ἑλλάδος, **μὲ σκοπὸ τὴν ἀρπαγὴ τῆς Ἐθνικῆς Κυριαρχίας,** καθὼς ἐπίσης καὶ **τῆς διαχείρισης τῶν πλουτοπαραγωγικῶν πηγῶν τους.** Ὅλα ἔγιναν μὲ **μεθοδευμένα διαδοχικὰ βήματα καί, φυσικά, μὲ τὴν συνδρομὴ καὶ τὴν συγκατάθεση ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν κυβερνήσεων.**

Εἶναι συγκλονιστικὸ τὸ **πόσα σημαντικὰ ζητήματα δὲν ἦρθαν ποτὲ σὲ γνώση τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ,** καθὼς σκοπίμως **ἀποσιωπήθηκαν** ἀπὸ τὸ πολιτικὸ καθεστώς, ποὺ διέλυσε ἠθικὰ καὶ οἰκονομικὰ τὴν Χώρα. Ὅπως ἔχουμε τονίσει πολλὲς φορὲς κατὰ τὴν διάρκεια αὐτῆς τῆς μελέτης, οἱ σημερινὲς καταστροφικὲς συνθῆκες, εἶχαν **προσυμφωνηθεῖ** πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἀπὸ αὐτούς, ποὺ ἀδιάντροπα μέχρι σήμερα ψεύδονται καὶ ἐμφανίζονται ὡς οἱ σωτῆρες τοῦ Ἔθνους.

Μ.Β.

Σημείωσις:

1. Βέλγιο, Γερμανία, Ἰρλανδία, Ἱσπανία, Γαλλία, Ἰταλία, Λουξεμβοῦργο, Κάτω Χῶρες, Αὐστρία, Πορτογαλία, Φινλανδία.

Βόμβα Σεβ. Περγάμου ἐναντίον...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ραίτητη. Διότι ἡ σύνοδος δὲν ἀντλεῖ τὴν αὐθεντία της ἀπὸ τὸν θεσμὸ καθεαυτόν, ἀλλὰ –διὰ τῶν ἐπισκόπων της- ἀπὸ τὴν κοινωνία τῶν Ἐκκλησιῶν μεταξύ τους. Καὶ εἶναι προφανὲς ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι σῶμα κοινωνίας καὶ ἐλευθερίας καὶ ὄχι νομικοῦ καταναγκασμοῦ.

Ἀπὸ ὅλα αὐτά, γίνεται ἀπολύτως φανερὸ ὅτι ἡ Σύνοδος σχετίζεται μὲν μὲ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς ὅμως νὰ παρακάμπτει στὸ παραμικρὸ τὸν τοπικὸ ἐπίσκοπο. Κάτι ποὺ ἄλλωστε συμβαίνει καὶ μὲ τὰ ἄλλα λειτουργήματα τῆς Ἐκκλησίας…

Χωρὶς νὰ ἀποκλείεται ἡ συμμετοχὴ στὶς συνόδους καὶ μὴ ἐπισκόπων, κληρικῶν ἢ καὶ λαϊκῶν, ὡς συμβούλων, ἡ ἀποφασιστικὴ ψῆφος ἀνήκει μόνο στοὺς ἐπισκόπους…

Ἀπομένει νὰ ἐξεταστεῖ τὸ ἂν ὅλοι οἱ ἐν ἐνεργείᾳ ἐπίσκοποι πρέπει νὰ μετέχουν στὶς συνόδους τῆς περιοχῆς τους. Ἡ ἀπάντηση, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὴν μελέτη τῶν πηγῶν, εἶναι σαφῶς καταφατική. Διαφορετικά, ὁ τυχὸν ἀποκλεισθεὶς ἐπίσκοπος θὰ εἶχε χωρὶς ἄλλο τὸ δικαίωμα νὰ ἀρνηθεῖ τὴν αὐθεντία καὶ τὸ κῦρος τῆς συνόδου καὶ τῶν ἀποφάσεών της, τουλάχιστον γιὰ τὴν ἐπαρχία του. Στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησιολογία δὲν ὑπάρχει χῶρος νομικοῦ καταναγκασμοῦ…

…προϋπόθεση μετοχῆς Ἐκκλησιῶν δι' ἀντιπροσώπων στὶς ἀρχαῖες συνόδους ἦταν ὅτι οἱ Ἐκκλησίες αὐτὲς θὰ συμφωνοῦσαν μὲ τὶς ἀποφάσεις της, καθὼς ἐπίσης καὶ ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι θὰ μετέφεραν στὴ σύνοδο τὰ προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας τους καὶ τὴ γνώμη τῶν ἐπισκόπων τους. Ἐὰν ὑποτεθεῖ ὅτι ὁρισμένοι ἐπίσκοποι δὲν δέχονταν νὰ παραχωρήσουν ἐξουσιοδότηση καὶ ἐπέμεναν νὰ παραστοῦν οἱ ἴδιοι, τότε ὁ ὁποιοσδήποτε ἀποκλεισμός τους θὰ ἔθετε τὸν κίνδυνο νὰ μὴ κάνουν δεκτὲς τὶς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου, καὶ ἔτσι θὰ μποροῦσε νὰ δημιουργηθεῖ ζήτημα γιὰ τὸ οἰκουμενικὸ κῦρος τῆς Συνόδου. Σημασία ἔχει ἡ συγκατάθεση ὅλων τῶν ἐπισκόπων, ἔστω καὶ ἂν δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ φυσικὴ παρουσία τους στὴ σύνοδο. Ἡ ἰδέα τοῦ «αὐτοκεφάλου» δὲν μπορεῖ νὰ παρακάμψει τὸ πρόβλημα. Ἡ ἀντίληψη δηλαδὴ ὅτι ἀρκεῖ ἡ συγκατάθεση ὅσων διοικοῦν τὶς αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες, ἀρχηγῶν ἢ καὶ συνόδων, προκειμένου νὰ συσταθεῖ μία Πανορθόδοξη ἢ οἰκουμενικοῦ κύρους σύνοδος, χωρὶς νὰ ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ἡ βούληση τοῦ κάθε ἑνὸς ἐπισκόπου, θὰ ἀπομάκρυνε τὴ σύνοδο αὐτὴ ἀπὸ τὴ βάση τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησιολογίας καὶ θὰ ἔβαζε σὲ κίνδυνο τὸ κῦρος καὶ τὴν ἀποδοχή της ἀπὸ τὴ συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας…

Πάντως χρειάζεται νὰ τονισθεῖ ὅτι γιὰ νὰ ὑπάρξει ἡ πλήρης ἔννοια τῆς Συνόδου καλὸ εἶναι νὰ μετάσχουν σὲ αὐτὴν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότεροι ἐπίσκοποι, καὶ τοῦτο γιὰ λόγους τυπικοὺς-κανονικοὺς ἀλλὰ καὶ γιὰ βαθύτερους πνευματικοὺς καὶ θεολογικοὺς λόγους. Ἔτσι, κανονικά, δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι οἱ ἀρχαῖοι κανόνες ἐπέβαλαν στοὺς ἐπισκόπους νὰ μετέχουν στὶς συνόδους, ἀπειλώντας μὲ βαρύτατες ποινὲς τοὺς παραβάτες… τὸ συνοδικὸ γεγονὸς τελεῖ καὶ κατὰ τὴν οὐσία του καὶ κατὰ τὴν ὕστατη ἔκβασή του ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ συνεπῶς δὲν εἶναι δυνατὸν ἐκ τῶν προτέρων νὰ προβλεφθοῦν οἱ ἀποφάσεις μιᾶς συνόδου, ὥστε νὰ ἐκχωρηθεῖ, κατὰ κάποιο τρόπο, «ἐξουσιοδότηση» χειρισμοῦ τῶν θεμάτων ἀπὸ κάποιους ἐπισκόπους πρὸς κάποιους ἄλλους»!

Αἱ πλάναι - αἱρέσεις...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ λαοῦ εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀνετρέφετο καὶ ἐγαλουχεῖτο ἀπὸ τὰ ἱερὰ καὶ ὅσια νάματα τοῦ κινήματος τῶν Κολλυβάδων τοῦ 18. αἰῶνος εἰς ὁλόκληρον τὸν ἑλληνισμόν. Εἰς τὰς ἐκδόσεις τῆς Ἱ.Μ. Παρακλήτου τοῦ ἀειμν. Γέροντος Χερουβεὶμ διακρίνει ὁ δίκαιος καὶ ἁγνὸς μελετητὴς τὶς «μεγάλες Ἀγιορείτικες Μορφές», αἱ ὁποῖαι ἀκριβῶς ἐκάλυπτον τὴν διέλευσιν ἐκ τοῦ 19. αἰῶνος εἰς τὸν 20. αἰῶνα. Ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ αὐτοϋψωσις τῶν συντακτῶν τοῦ Λόγου δὲν τοὺς ἐπέτρεπαν νὰ διακρίνουν εὐγενῶς οὔτε τὴν ἀξίαν τοῦ Ἁγίου Παττα – Πλανᾶ καὶ τοῦ Παπαδιαμάντη καὶ τῶν ἄλλων Γερόντων ἐκ τοῦ Ὀρθοδόξου Μοναχισμοῦ. Μὲ πνεῦμα μνησικακίας παντοῦ εὕρισκον λάθη κατακρίνοντες τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα μὲ βαθύτερον αἴτιον κατὰ τὴν ἄποψίν μου: τὴν διαστροφὴν καὶ διαστρέβλωσιν – ἐκκοσμίκευσιν τοῦ τρισσοῦ ἀξιώματος τοῦ Κυρίου, καθὼς εἴδομεν προηγουμένως καὶ θὰ ἴδωμεν ἑπομένως.

Ἀλλὰ ἡ ἀνωτέρω πρόκλησις τῶν πεπλανημένων καὶ αἱρετικῶν Μακρακιστῶν μὲ προτρέπει νὰ ἀναδείξω ἐνταῦθα συντόμως τὸ περιεχόμενον τῆς διδακτορικῆς διατριβῆς τοῦ κ. Πορφυρίου Νταλιάνη (ὅστις φαίνεται εἶναι καρπὸς τῆς θερμῆς προσευχῆς τοῦ μεγίστου προορατικοῦ Ἁγίου Πορφυρίου τοῦ Καυσοκαλυβίτου): Τίτλος: «Θεόκλητος Βίμπος (1832 – 1903) Ἀρχιεπίσκοπος Μαντινείας καὶ Κυνουρίας, Καθηγητὴς Παλαιᾶς Διαθήκης τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου». Ἔκδ. Ἔννοια, Ἀθήνα 2015, σσ.301.

Κεφ. πρῶτο: Τὰ νεανικὰ χρόνια (1832 - 1859). Κεφ. δεύτερο: ἡ πανεπιστημιακὴ σταδιοδρομία (1860 – 1868). Κεφ. τρίτο: Ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη μὲ τὸν Ἐρρίκο Σλήμαν. Κεφ. τέταρτο: **Ὁ ἀγώνας κατὰ τοῦ μακρακισμοῦ. (σσ.101-138)** Κεφ. πέμπτο: **ἡ ἐπισκοπικὴ διακονία (1869 – 1903).** Κεφ. ἕκτο: Τὰ ὕστερα χρόνια. Εἰς τὰ δύο παραρτήματα τοῦ ἔργου: σσ.251 – 291 ἀποδεικνύεται ἡ ἀξία τῆς ἀρχειακῆς ἐρεύνης εἰς τὰ ἀρχεῖα πέντε πηγῶν!

Σκοπὸς καὶ στόχος τῆς ἀναφορᾶς εἰς τὰ ὡς ἄνω εἴνα νὰ ἀποδειχθῆ ὅτι καὶ νεώτεροι ἐρευνηταὶ – ὀρθόδοξοι θεολόγοι δύνανται νὰ ἐρευνήσουν ὁλόκληρον τὴν ἐποχὴν τοῦ Α. Μακράκη (1831 – 1905) καὶ νὰ ἐπεκταθοῦν δημιουργικῶς εἰς ὅλον τὸν 19. καὶ 20. αἰῶνα συναπαρτίζοντες μίαν Ἐκκλησιαστικὴν Γραμματολογίαν τῶν ὀρθοδόξων ἐπισκόπων καὶ ἱερέων τῶν δύο αὐτῶν αἰώνων: Βίος – ἔργα.

Ἡ φράσις «ἵνα ἱκανοποιήσῃ τὸν ἠθικὸν νόμον» (βλ. ὅ.π., σελ. 3., στήλη 3) δὲν ταυτίζεται πλήρως μὲ τὴν φράσιν «ἱκανοποίησις τῆς θείας δικαιοσύνης» τῆς «οἰκονομικῆς θεολογίας», ἀλλὰ ἔχει σχέσιν μὲ τὴν μετάνοιαν τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου, «τοῦ μηκέτι ἁμαρτάνειν, καὶ παραβαίνειν τὸν ἠθικὸν νόμον», ὥστε νὰ χαρισθῆ «ἄφεσις καὶ ἀμνηστία».

Ο ΘΡΗΝΟΣ ΤΟΥ ΑΒΕΛ

Τὴν 20ην Μαρτίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ Δικαίου Ἄβελ. Ἀνωτέρω εἰκὼν ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Διονυσίου Ἁγ. Ὄρους.

«Ἑνός κακοῦ μύρια ἕπονται»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἐτῶν καί ἐπίσης τή νομιμοποίηση τοῦ σέξ μέ νεκρό, ἐφόσον ὑπάρχει γραπτή συγκατάθεση τοῦ ἀτόμου πού ἀπεβίωσε (Πηγή: http://www.protothema.gr/world/article/555506/ti-nomimopoiisi-tis-nekrofilias-kai-tis-aimomixias-zita-i-neolaia-ton-fileleutheron-sti-souidia/).

Ἡ εἴδηση αὐτή προκάλεσε, ὅπως ἦταν φυσικό, ἀντιδράσεις ἀκόμα καί μεταξύ τῶν στελεχῶν τοῦ ἴδιου τοῦ φιλελεύθερου κόμματος τῆς Σουηδίας. Ἕνας πρώην βουλευτής τοῦ συγκεκριμένου κόμματος χαρακτήρισε τούς ὑποστηρικτές τῆς πρότασης «βλάκες» («βλαμμένους», κατ' ἄλλη μετάφραση), οἱ ὁποῖοι θέλουν μόνο νά τραβήξουν τά φῶτα τῆς δημοσιότητας καί ὄχι νά ἀσχοληθοῦν μέ τά πραγματικά προβλήματα τῆς χώρας.

Ἂς δοῦμε ὅμως μέ ποιό σκεπτικό ζητεῖται ἡ νομιμοποίηση τῆς νεκροφιλίας καί τῆς αἱμομιξίας. Ἡ ἐκπρόσωπος τῆς νεολαίας τῶν φιλελεύθερων Cecilia Johnsson εἶπε μεταξύ ἄλλων στήν ἐφημερίδα Aftonbladet: «Ὡς νέοι ἄνθρωποι ἔχουμε χρέος νά ἀνοίξουμε τό μυαλό μας. Κατανοῶ ὅτι ἡ νεκροφιλία καί ἡ αἱμομιξία θεωροῦνται ἀσυνήθιστες καί ἀηδιαστικές πρακτικές ἀπό τό εὐρύ κοινό, ὅμως ἡ νομοθεσία δέν μπορεῖ νά βασίζεται στό τί εἶναι ἀηδιαστικό καί τί ὄχι». Εἰδικά γιά τή νεκροφιλία δήλωσε ὅτι «πρέπει νά ἔχουμε τό δικαίωμα νά ἀποφασίζουμε οἱ ἴδιοι τί θά συμβεῖ στό κορμί μας ὅταν πεθάνουμε. Εἴτε θές νά δωρίσεις τή σορό σου σέ ἕνα μουσεῖο ἤ στήν ἐπιστήμη ἤ νά τήν κληροδοτήσεις σέ κάποιον, γιά νά κάνει σέξ μαζί της, δέν πρέπει νά ὑπάρχει πρόβλημα».

Δέν ἔχει ἰδιαίτερη σημασία ἄν ἡ νεολαία τῶν φιλελεύθερων στή Σουηδία σοβαρολογεῖ ἤ ἀστειεύεται. Τό θέμα εἶναι ὅτι ἡ νομιμοποίηση ἄλλων σεξουαλικῶν διαστροφῶν ἔχει δώσει ἔρεισμα σέ τέτοιου εἴδους ἐπιχειρήματα. Μέ τί κριτήρια, ἀλήθεια, θά μποροῦσε μία πολιτεία νά ἀμφισβητήσει τήν «ὀρθότητα» αὐτῶν τῶν ἐπιχειρημάτων, ὅταν μέ τά ἴδια ἤ παρόμοια ἐπιχειρήματα ἔχει νομιμοποιήσει τήν ὁμοφυλοφιλία;

Ἂς θυμηθοῦμε μέ τί ἐπιχειρήματα θεσπίστηκε πρίν λίγους μῆνες στή Χώρα μας τό σύμφωνο συμβίωσης γιά ὁμόφυλα ζευγάρια. Εἶπαν ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι κάτι ὑπαρκτό καί δέν πρέπει νά τό παραβλέπουμε αὐτό. Τό ἴδιο ὅμως ἰσχύει καί γιά τίς ἄλλες σεξουαλικές παρεκκλίσεις. Εἶπαν ἐπίσης ὅτι οἱ ὁμοφυλόφιλοι εἶναι κι αὐτοί παιδιά τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά, ἄν εἶναι οἱ ὁμοφυλόφιλοι παιδιά τοῦ Θεοῦ, δέν εἶναι καί οἱ νεκρόφιλοι καί οἱ αἱμομίκτες; Εἶπαν ἀκόμα ὅτι τό τί κάνει καθένας στό κρεβάτι του εἶναι δικό του θέμα καί δέν θά πρέπει νά στερεῖται νομικῶν δικαιωμάτων, ἐξαιτίας τῶν σεξουαλικῶν του προτιμήσεων. Οὐσιαστικά τό ἴδιο δέν λένε καί τοῦτοι (οἱ ὑποστηρικτές τῆς νομιμοποίησης νεκροφιλίας καί αἱμομιξίας);

Θά ἀντέτεινε ἐνδεχομένως κάποιος ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία ἀποτελεῖ μικρότερη παρέκκλιση καί δέν πρέπει νά κατακρίνεται ὅπως ἄλλες, ἀκραῖες. (Μέ αὐτό τό σκεπτικό ἐξέλλου οἱ ὑποστηρικτές τοῦ συμφώνου συμβίωσης γιά ὁμόφυλα ζευγάρια ἀντέδρασαν ἔντονα στή Βουλή τῶν Ἑλλήνων, ὅταν κάποιοι τούς ρώτησαν τί θά κάνουν, ἄν αὔριο ζητήσουν νομιμοποίηση καί οἱ κτηνοβάτες). Στέκει ὅμως κάτι τέτοιο;

Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι οἱ ὁμοφυλόφιλοι, ὑπεραστιζόμενοι τή δική τους παρέκκλιση ἔναντι τῆς νεκροφιλίας καί τῆς αἱμομιξίας, ὑποστήριζαν ὅτι οἱ ἴδιοι δέν πᾶνε μέ νεκρούς οὔτε μέ συγγενεῖς ἐξ αἵματος, ἀπό τή συνουσία μέ τούς ὁποίους γεννιοῦνται αἱμο(ρρο)φιλικά παιδιά. Δέν θά μποροῦσαν ἄνετα οἱ ἑτεροφυλόφιλοι νεκρόφιλοι νά τούς ἀπαντήσουν ὅτι «ἐμεῖς τουλάχιστον πᾶμε μέ ἄτομα τοῦ ἄλλου φύλου καί ὄχι τοῦ ἴδιου»; Οἱ ἑτεροφυλόφιλοι αἱμομίκτες πάλι δέν θά μποροῦσαν νά τούς ἀπαντήσουν ὅτι «ἀπό ἐμᾶς μπορεῖ νά γεννιοῦνται αἱμο(ρρο)φιλικά παιδιά, ἀλλά ἀπό ἐσᾶς δέν γεννιοῦνται καθόλου κι ὅμως ἔχετε καί τήν ἀπαίτηση νά υἱοθετεῖτε παιδιά»;

Ἡ εὐνοϊκή μεταχείριση λοιπόν μιᾶς διαστροφῆς μέ βάση τή σύγκρισή της πρός ἄλλες εἶναι ἐπισφαλής. Ἀπό τή στιγμή πού ἄνοιξε ἡ πόρτα τῆς νομιμοποίησης γιά μία σεξουαλική παρέκκλιση, ἑπόμενο εἶναι νά θέλουν καί οἱ ἄλλες νά διαβοῦν ἀπό αὐτή τήν πόρτα. Ἄλλωστε ἤδη ἀκούγονται φωνές στήν Εὐρώπη ὑπέρ τῆς νομιμοποίησης τῆς παιδεραστίας, τῆς κτηνοβασίας καί ἄλλων διαστροφῶν, ὅπως εἶναι αὐτές τῆς νεκροφιλίας καί τῆς αἱμομιξίας, γιά τίς ὁποῖες κάνουμε λόγο ἐδῶ.

Τό νά ἐπικαλεσθοῦν πάλι οἱ ὁμοφυλόφιλοι ὅτι εἶναι ἀριθμητικά περισσότεροι ἀπό τούς νεκρόφιλους ἤ τούς αἱμομίκτες καί γιά τόν λόγο αὐτό δικαιοῦνται κάτι παραπάνω ἀπό ἐκείνους, θά ἀναιροῦσε τό βασικό τους ἐπιχείρημα ἔναντι τῶν ἑτεροφυλόφιλων. Οἱ ὁμοφυλόφιλοι ζητοῦν (καί ὡς ἕνα βαθμό ἔχουν καταφέρει) νά ἔχουν ἴσα δικαιώματα μέ τούς ἑτεροφυλόφιλους μέ βάση τό σκεπτικό ὅτι οἱ μειονότητες δέν πρέπει νά ἀδικοῦνται ἔναντι τῆς πλειονότητας. Ἂν μέ τό ἴδιο σκεπτικό οἱ νεκρόφιλοι καί οἱ αἱμομίκτες ζητήσουν (ὅπως ἤδη ζητοῦν κάποιοι στή Σουηδία) ἀνάλογα δικαιώματα ἀπό τήν πολιτεία, γιά ποιόν λόγο νά τούς τά ἀρνηθεῖ ἐκείνη, ἐφόσον τά ἔχει παραχωρήσει στούς ἄλλους; Ἂν εἶναι συνεπής στή γραμμή πού ἀκολουθεῖ, θά πρέπει νά τούς τά δώσει.

Ὅλα αὐτά φυσικά ἀπορρέουν ἀπό τήν παραθεώρηση τῆς διάκρισης μεταξύ

Εἶναι Ὀρθόδοξοι οἱ Νεορθόδοξοι*;

1ον

Ὁ μακαριστὸς Γέροντας **π. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος,** ὁ ἱδρυτὴς τῆς «Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως» ἴσως, ἐὰν ἦταν σωματικῶς ἀνάμεσά μας ἀπόψε, διότι πνευματικῶς πιστεύομε ὅτι εἶναι κοντά μας, θὰ ἔλεγε «εἰς οἵους καιροὺς τετήρηκε ἡμᾶς ὁ Κύριος», σὲ ποιοὺς καιροὺς εὑρισκόμεθα. Γιατί ὑπάρχουν πολλὲς πλάνες, πολλὲς αἱρέσεις, ποὺ ταλαιπωροῦν τὸ ὀρθόδοξο ποίμνιο, τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ καὶ μία ἀπ' αὐτὲς τὶς πλάνες, μία ἀπὸ αὐτὲς τὶς φοβερὲς αἱρέσεις, ποὺ ἴσως-ἴσως μᾶς ἔχει ἐπηρεάσει καὶ ἐμᾶς τοὺς ἴδιους, θὰ ἀναπτύξουμε στὴν ἀγάπη σας ἀπόψε.

Πρὶν βεβαίως εἰσέλθουμε στὴν ἀνάπτυξη τοῦ θέματος αὐτοῦ, ἂς ἀναπέμψουμε θερμὲς δεήσεις πρὸς τὸν Κύριόν μας, ἰδιαιτέρως διά τὴν αὐριανὴ σύγκληση τῆς Ἱεραρχίας μας, ὥστε νὰ φωτίση τὸ Πανάγιο Πνεῦμα τοὺς Ἱεράρχες μας νὰ πράξουν τὸ σωστό, τὸ σύμφωνο μὲ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου μας καὶ νὰ ἀποδώσουν τὴν δικαιοσύνη, δεδομένου ὅτι **ἕνας λαὸς στὴν περιοχὴ τῆς Λαρίσης στενάζει, λυπεῖται καὶ πονᾶ,** διότι ἐστερήθη δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια τὸν ἀληθινὸ ποιμένα του, καὶ τώρα μετὰ τὴν κοίμηση τοῦ ἄλλου ποιμένος, τοῦ δίδεται μία εὐκαιρία νὰ τακτοποιθῆ τὸ θέμα αὐτό, ἂς παρακαλέσουμε καὶ πάλι θερμῶς τὸν Κύριόν μας νὰ φωτίση τοὺς συνερχομένους αὔριο σὲ Σύνοδο σεπτοὺς Ἱεράρχες μας νὰ πράξουν τὸ σωστό, τὸ ἀληθινό, τὸ κατὰ Θεόν.

Συναφὲς ὅμως καὶ μὲ τὸ πρόβλημα αὐτὸ εἶναι ἕνα ἄλλο, διά τὸ ὁποῖον ἀγωνίζεται ἐπὶ μακρόν, ὅπως ἔχει τονίσει, τριάντα ὁλόκληρα χρόνια ὁ σεβαστὸς ἀγιορείτης μοναχὸς ὁ π. Θεόκλητος Διονυσιάτης.

Τὸ φαινόμενο τῶν νεορθοδόξων, τὸ ὁποῖο ἴσως-ἴσως νὰ μὴ τὸ ἔχουμε συνειδητοποιήσει καὶ νὰ μὴ τὸ ἔχουμε πάρει πολὺ σοβαρὰ καὶ νὰ μὴ ἔχουμε ἀγωνισθῆ ὅσο πρέπει γιὰ τὸ θέμα αὐτό, γιὰ τὴν πλάνη αὐτή, γιὰ τὴν **νεοφανεῖσα αὐτὴ αἵρεση.** Διότι ἔτσι ἀπροκαλύπτως τὴν χαρακτηρίζει ὁ τόσο σπουδαῖος καὶ βαθὺς ὀρθόδοξος θεολόγος, ὁ π. Θεόκλητος Διονυσιάτης.

Ἔτσι ἀπόψε μᾶς δίδεται μία εὐκαιρία ἀκόμα ν' ἀκούσουμε τὶς ἀπόψεις του, ὄχι τὰ λόγια καὶ τὶς ἀπόψεις τοῦ ὁμιλοῦντος, ἀλλὰ τὶς ἀπόψεις αὐτοῦ τοῦ ἐκλεκτοῦ ἀγιορείτου μοναχοῦ καὶ θεολόγου, πάνω σ' αὐτὸ τὸ κρίσιμο θέμα, τὸ ὁποῖο ὅπως εἶπα ἔχει διαποτίσει πολὺ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ἰδιαιτέρως θεολόγους καὶ κληρικούς. Καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ εὑρισκώμεθα μέσα σ' αὐτὴ τὴν αἵρεση, σ' αὐτὴ τὴν πλάνη, σ' αὐτὴ τὴν τραγωδία καὶ νὰ μὴ τὸ καταλάβουμε, ἀρκεῖ νὰ θυμηθοῦμε ἐκεῖνα τὰ φοβερὰ λόγια, ποὺ λέγει ὁ ἱερεύς, ὅταν πρόκειται ν' ἀρχίση ὁ χερουβικὸς ὕμνος «οὐδεὶς ἄξιος τῶν συνδεδεμένων ταῖς σαρκικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ ἡδοναῖς προσέρχεσθαι ἢ προσεγγίζειν σοι Βασιλεῦ τῆς δόξης».

Τώρα ἀνετράπη αὐτὴ ἡ τάξη καὶ αὐτὸ τὸ δέος, θὰ λέγαμε, καὶ μποροῦν νὰ γίνονται καὶ τὰ τελείως ἀντίθετα. Δι' αὐτὸ σὲ μία πρόσφατη μελέτη, ποὺ θὰ δημοσιευθῆ στὸν «Ὀρθόδοξο Τύπο» στὰ προσεχῆ φύλλα, ὁ π. Θεόκλητος ἐπανέρχεται στὸ θέμα αὐτὸ καὶ τονίζει τὰ ἑξῆς: Τὸ πρόβλημα τοῦ Γιανναρᾶ, ποὺ εἶναι ὁ ἀρχηγέτης, ἂς ποῦμε, τῆς κινήσεως τῶν νεορθοδόξων, ἔχει προκαλέσει σὲ ἄλλους ἀφύπνιση, ξύπνησαν καὶ κατάλαβαν τὸν κίνδυνο ἀπ' αὐτὲς τὶς θεωρίες, ἀπ' αὐτὲς τὶς πλάνες, καὶ σὲ πολλοὺς περιέργεια, ἀντιδράσεις, ἐπιφυλάξεις, ἀμφιβολίες, ἐρωτήματα ὅτι δῆθεν τὸν ἀδικεῖ, τὸν παρερμηνεύει, ὅτι δὲν κατέχει καλῶς τὸ πνεῦμα τῆς Ὀρθοδοξίας μας ὁ π. Θεόκλητος. Καὶ προκαλοῦμαι, λέει, νὰ γίνω πιὸ σαφής, πιὸ μεθοδικός, πιὸ πειστικός. Βεβαίως λέει ὅτι τὰ ὅσα ἔγραψα μέχρι τώρα εἶναι ἀρκετὰ διαφωτιστικά, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Καὶ θὰ σᾶς παρακαλέσω ὑπάρχουν δύο βιβλία σχετικά τοῦ π. Θεοκλήτου καὶ νὰ τὰ μελετοῦμε καὶ νὰ τὰ δώσουμε καὶ σὲ ἄλλους, ὥστε νὰ ἔχουμε ὀρθὴ πίστη καὶ πεποίθηση στὰ θέματα αὐτά.

Ρίζα τοῦ κακοῦ ἡ ἀμέλεια

Ὅμως ὅσοι δὲν ἔχουν προσλαμβάνουσες παραστάσεις ἢ ἀσκημένα αἰσθητήρια γιὰ τὴν διάκριση τῆς ἀληθείας ἀπὸ τὸ ψέμα, δυσκολεύονται ν' ἀντιληφθοῦν τὰ θιγόμενα θέματα. Θὰ ἔλεγα, γιὰ νὰ φέρουμε ἕνα παράδειγμα, ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ μακαριστὸς ὁ Φώτης ὁ Κόντογλου, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δὲν ζοῦν πνευματικὴ ζωή δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν φέρ' εἰπεῖν τὸ θέμα τῆς ἑνώσεως. Διατὶ εἶναι κακὸ νὰ ἑνωθοῦν οἱ Ἐκκλησίες, λένε· ἤδη ὅμως ζοῦν ἕνα τρόπο κοσμικό, ἕνα τρόπο ξηρασμένο καὶ δι' αὐτὸ οἱ κοσμικόφρονες, **οἱ ζῶντες μία πλαδαρή, χαλαρὴ ζωή, πνευματικὰ εἶναι ἕτοιμοι γιὰ τὴν ἕνωση,** ἔλεγε ὁ ἀείμνηστος ὁ Φώτιος, ἀλλὰ οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι ζῶντες μὲ φόβο Θεοῦ, γιὰ τὴν σωτηρία τους καὶ ἀγάπη πολλὴ γιὰ τοὺς ἄλλους ἀντέστησαν μὲ ἐπικεφαλῆς τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἄλλους πνευματικοὺς πατέρες καὶ εἶπαν, αὐτὸ εἶναι κίνδυνος θάνατος. Γιατί; Διότι εἶχαν **καλὴ πνευματικὴ κατάσταση** καὶ μάλιστα ἐνθυμοῦμαι αὐτὴ τὴν στιγμὴ καὶ θὰ τὸ πῶ στὴν ἀγάπη σας ἤθελε, ἔγραψε ἕνα ἄρθρο τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1964 στὸν Ὀρθόδοξο Τύπο μὲ τὸν ἑξῆς τίτλο: **«Ὁ ἄμεμπτος βίος τοῦ Ἁγίου Μάρκου Εὐγενικοῦ προεδίκασε τὴν ἀντιπαπική του στάση».** Εἶναι ἕνα ὡραῖο ἄρθρο, τὸ ὁποῖο ἔχει δημοσιευθῆ στὸ βιβλιαράκι, ποὺ ἔχει ὁ ἀείμνηστος π. Χαράλαμπος, ὁ Γέροντάς μας, γιὰ τὸν Ἅγιο Μᾶρκο τὸν Εὐγενικὸ καὶ ἔλεγε αὐτὸ κυρίως, αὐτὸ ἤθελε νὰ τονίση, ὁ ἄμεμπτος βίος τοῦ Ἁγ. Μάρκου προεδίκασε τὴν ἀντιπαπική του στάση.

Ἔτσι καὶ στὰ θέματα αὐτά, ὅποιος δηλαδὴ ζῆ μὲ φόβο Θεοῦ καὶ θέλει τὴν σωτηρία του, ἀμέσως θὰ τὰ ἀντιληφθῆ ὅτι πράγματι οἱ θεωρίες τῶν νεορθοδόξων εἶναι κίνδυνος θάνατος.

Τοῦ ***Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Κ. Μανώλη (†)***

Ὅποιος ὅμως ζῆ μὲ μία ἀμέλεια, δὲν πειράζει, δὲν εἶναι τίποτε καὶ αὐτὸς στέκεται καὶ ἔτσι μπορεῖ νά 'ναι μὲ πιθανολογίες καὶ ὅπως ἔλεγε **ὁ πατὴρ Παΐσιος** σὲ κάποιους, δὲν εἶναι ἡ πίστη μας ναὶ καὶ ὄχι λέει, ναὶ καὶ ὄχι δὲν εἶναι, ἢ ναὶ ἢ ὄχι, πάνω σὲ τέτοια κρίσιμα ζητήματα.

Οἰκείωσις τῆς Αὐτοσοφίας

Ἔχω τονίσει, ἐπανειλημμένως ὅτι ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι ἔχουμε μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀπείρων εὐεργεσιῶν τοῦ Θεοῦ τὴν εὐλογία νὰ εὑρισκώμαστε μέσα στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Δὲν εἴμαστε σ' ἕνα πέλαγος πλάνης, ὅπως εἶναι οἱ προτεστάντες, οἱ παπικοί, οἱ αἱρετικοί, ἐμεῖς εἴμαστε μέσα στὴν κιβωτὸ τῆς σωτηρίας, στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Μεγάλες εὐεργεσίες. Καὶ Ἐκκλησία εἶναι, ὅπως εἶναι γνωστό, αὐτὸς ὁ Χριστὸς «χθὲς καὶ σήμερον καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας», ὅπου ἀπόκεινται «πάντες οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως ἀπόκρυφοι» καὶ ἐμεῖς εἴμαστε τὰ μέλη του.

Ὁ κ. Χρ. Γιανναρᾶς ἀναγορευόμενος ἐπίτιμος διδάκτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Βοστώνης ὑπό τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Δημητρίου κατά τό ἔτος 2011.

Μεγάλη εὐλογία καὶ ἐμεῖς ἔχομε ὅλη τὴ σοφία, ὅλη τὴ γνώση ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κυρίου μας. Λοιπὸν ἡ γνώση καὶ ἡ σοφία ὑπάρχει μέσα στὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν Αὐτοσοφία. Εἶναι ὁ Χριστός μας, ἐμπλουτισμένες ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, τοὺς Διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς Πατέρες, τοὺς Ἁγίους, τοὺς Μάρτυρες καὶ τοὺς Ὁσίους καὶ συνεχῶς ἐμπλουτιζόμενες ἀπὸ τοὺς δι' ἁγίου βίου καὶ χρηστῆς πολιτείας ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι φωτιζομένους.

Ὅπως ἔλεγε ἕνας σύγχρονος θεολόγος, ὅλα τὰ συγγράμματα τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἡ διδασκαλία, τί εἶναι; ἕνα σχόλιο στὴν Ἁγία Γραφὴ τελικά, ἀλλὰ ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι δὲν μελετοῦμε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτὲς τὶς ἀλήθειες, ὅπως κάνουν οἱ αἱρετικοί, οἱ προτεστάντες, οἱ Ἰεχωβίτες κ.λπ. μὲ τὴν Ἁγία Γραφή, ἐμεῖς λέμε τὴν μελέτη διά τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἔτσι κατανοοῦμε τὶς ἀλήθειες αὐτές· ἀκόμη κάτι ἄλλο, εἴδατε ἡ πεῖρα τῶν Ἁγίων; Μοῦ ἔλεγε σπουδαῖος πνευματικός, ποὺ εἶναι σοβαρὰ ἀσθενής, ἦλθαν στιγμές, ποὺ μερικὰ πράγματα δὲν τὰ κατάλαβα ἀπὸ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ δὲν σημαίνει ὅτι τὰ ἀπέρριψα, δὲν τὰ ἀπέρριψα, μὲ τὴν πεῖρα, μὲ τὴν πράξη, μὲ τὸν ἀγῶνα μοῦ ἀπεκαλύφθησαν. Εἶδα στιγμές, πού μοῦ ἀπεκαλύφθησαν πέρα ὅτι ἔχομε τὴν ἀλήθεια δεδομένη, τὴν σοφία τοῦ Θεοῦ μέσ' στὴν Ἐκκλησία μας καὶ οἱ Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ ἄνθρωποι, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, οἱ Ἅγιοι Πατέρες, μᾶς τὶς ἔδωσαν μὲ τὴ διδασκαλία τους, μὲ τὴν πεῖρα τους, μὲ τὸ βίωμά τους, μὲ τὸ παράδειγμά τους.

Ἑπομένως ἡ σοφία καὶ ἡ γνώση εἶναι δεδομένες καὶ ὑπάρχουσες στὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας καὶ σὲ μᾶς ἀπόκειται νὰ τὶς οἰκειωθοῦμε σταδιακά. Αὐτὸ εἶναι τὸ ζητούμενο, ὅπως ἔλεγε ὁ ἀείμνηστος **π. Ἰωὴλ Γιαννακόπουλος,** ἴσως ἕνα ἀνάλογο θέμα, ἡ Θεία Χάρις εἶναι λέει, μοιάζει μὲ μία ἀπέραντη δεξαμενή, ἀλλὰ ἐὰν δὲν ὑπάρχουν οἱ ἀγωγοὶ τῆς θείας χάριτος γιὰ μᾶς, δὲν γίνεται οἰκείωση. Ὅπως ὅταν ἔχης μία δεξαμενή, ἀλλὰ δὲν ἔχεις τὶς σωλῆνες, νεράκι δὲν θὰ ἀπολαύσης, δὲν θὰ πάρης νεράκι. Ἔτσι καὶ στὴν προκειμένη περίπτωση. Ὑπάρχει σωτηρία, ὑπάρχει ἀλήθεια μέσ' στὴν Ἐκκλησία ναί, ἀλλὰ πρέπει νὰ γίνη κτῆμα μας καὶ δικό μας, αὐτὸ ποὺ μᾶς προσέφερε, ὁ Κύριός μας, μὲ τὴν ζωή Του καὶ μὲ τὸ Πάθος Του καὶ μὲ τὴν Ἁγία Του Ἀνάσταση.

Τὸ ἰσόβιον ἄθλημα

Μὲ ποιὸν τρόπο; Πῶς ἐμεῖς κάνουμε κτῆμα μας αὐτὲς τὶς ὕψιστες ἀλήθειες, αὐτὴ τὴν σωτηρία μας; Καὶ ἡ ἀπάντηση εἶναι διά τῆς ἐργασίας τῶν ἐντολῶν. Πράγματι. Καὶ πολλὲς φορὲς σὲ συζητήσεις, ποὺ εἴχαμε κάνει μὲ τὸν π. Θεόκλητο, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπάντηση, μᾶς ἔλεγε. **Θέλεις τὴ σωτηρία σου;** θέλεις ν' ἀρχίσης τὴν μετάνοιά σου; Θ' ἀρχίσης ἀπὸ τὴν τήρηση τῶν ἐντολῶν, ὅπως εἶπε ὁ Κύριός μας κατ' ἐπανάληψη καὶ τὸ βλέπουμε στὸ Ἅγιο Εὐαγγέλιο **«τήρησον τὰς ἐντολάς»** καὶ ἀναφέρει τὴν μαρτυρία τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ ἀσκητοῦ, ὁ ὁποῖος ἀναφερόμενος στὸν τρόπο οἰκειώσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς διδασκαλίας Του λέγει ὅτι «ὁ Χριστὸς ἐγκέκρυπται μυστικῶς ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ», ὑπάρχει μέσα ὅπως καὶ στὰ ἅγια μυστήρια, ἔτσι καὶ στὶς ἅγιες ἐντολὲς ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, «ἐγκέκρυπται. Καθ' ὅσον τις ἐργάζεται τὰς ἐντολάς, τοσοῦτον καὶ ἀποκαλύπτεται» τοῦ φανερώνεται ὁ Χριστός, τοῦ φανερώνεται ἡ Ἀλήθεια, ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίαση, ὁπότε ἡ μέθοδος εἶναι δεδομένη. **Σταδιακὰ θεραπεύεται ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὶς ἀσθένειές της, καθαίρεται ἀπὸ τὸν ρύπο τοῦ παθητικοῦ μέρους της καὶ βαθμιαίως, κατὰ τὸ μέτρο τῆς καθαρότητός της, «ἐλλάμπεται ὑπὸ τοῦ ἐν ἡμῖν Ἁγίου Πνεύματος», ποὺ ἐλάβαμε μὲν διά τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, ἐκαλύψαμε δὲ διά τοῦ νέφους τῶν παθῶν.**

Αὐτὴ εἶναι βέβαια ἡ τραγωδία μας· λάβαμε τὴν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μικρὰ παιδιὰ βαπτιστήκαμε καὶ μὲ τὸ Ἅγιο Χρῖσμα ἐν συνεχείᾳ, ἀλλὰ καλύψαμε αὐτὴ τὴ χάρη μὲ τὶς ἁμαρτίες, μὲ τὰ πάθη μας, ἀπὸ τὸ νέφος τῶν παθῶν «τοῦ νέφους τοῦ ἐπιπροσθοῦντος τῇ ψυχῇ καὶ μὴ ἐῶντος ἰδεῖν τὴν θείαν ἀκτῖνα», ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος.

«Οἱ βίοι ὅλων τῶν ἁγίων μας αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀλήθεια βεβαιώνουν. Ἀναχωροῦσαν ἀπὸ τὴν ἐπίγνωση τῶν ἀτελειῶν τους, ἀπὸ τὴν ἐμπειρία τῆς «ἀχρειωθείσης εἰκόνος», γιὰ νὰ προσπελάσουν (πλησιάσουν) στὸ χῶρο τῆς δυναμικῆς φορὰς πρὸς τὸ «καθ' ὁμοίωσιν». Ἐὰν ὁ χριστιανὸς δὲν ἀκολουθήση αὐτὴν τὴν τάξη, μὲ τὴν πατερικὴ μεθοδολογία τῆς ποικίλης ἀσκήσεως καὶ παραδοθῆ στοὺς ἀνθρωπίνους ἔρωτες καὶ ἡδονές, περιέρχεται σὲ σύγχυση, σκοτίζεται, παραδίδεται ἀπὸ τὸ Θεὸ στοὺς δαίμονες καὶ γίνεται πλέον ἔρμαιο τῶν παθῶν του μὲ συνέπεια νὰ χάση καὶ τὴν ὀλίγη πίστη, ποὺ εἶχε πρὸς τὸν Θεόν».

Εἶναι πανθομολογούμενο καὶ βλέπουμε ὅτι ὁ ἀγώνας τῆς καθάρσεως, ὁ ἀγώνας κατὰ τῶν παθῶν, **ὁ ἀγώνας τῆς μετανοίας** γιὰ ὅλους τοὺς ἁγίους τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπους εἶναι **ἰσόβιο ἄθλημα,** ἰσόβιος ἀγώνας· καὶ τί λέμε ἐγήρασα καὶ ἀρχὴ μετανοίας δὲν ἔβαλα ἢ χάρισέ μου Κύριε λίγο χρόνο ἀκόμη, διά νὰ μετανοήσω. Τὸν ρωτοῦσαν τὸν ἀββᾶ Σισῶη «τί θὰ ἤθελες γέροντα, τί θὰ ἤθελες;». «Λίγο χρόνο ἀκόμη νὰ μετανοήσω» καὶ ἔλαμπε τὸ πρόσωπό του, ἔλαμπε τὸ πρόσωπό του ὡς ἥλιος καὶ κατάλαβαν ὅτι ἦταν πράγματι ἅγιος καὶ μία εὐωδία ἐξεχύθη στὸ κελὶ του…, ἀλλὰ ἐκεῖνος εἶχε, ἂς ἐπιστραπῆ ἡ ἔκφραση, τὸν ἀνένδοτο ἀγώνα κατὰ τῶν παθῶν, κατὰ τῆς ἁμαρτίας μέχρι τελευταίας πνοῆς. Ὅπως ἐπίσης ἐνθυμεῖσθε καὶ τὸ ἔλεγε ὁ ἀείμνηστος **Παναγιώτης Τρεμπέλας** ὁ καθηγητής, γιὰ τὸν Μέγα Ἀντώνιο μέχρι τὴν τελευταία στιγμή, γιὰ νὰ τὸν πολεμήση ὁ σατανᾶς ἔλεγε, «Ἀντώνιε μὲ ἐνίκησες», «ὄχι ἀκόμα», «Ἀντώνιε μ' ἐνίκησες», ἑκατὸν πέντε ἐτῶν, «ὄχι ἀκόμα» καὶ ὅταν μπῆκε μέσα στὸν Παράδεισο, «τώρα», λέει, «σὲ νίκησα», ἀλλὰ εἶχε ἐξασφαλισθῆ. Λοιπὸν ἰσόβιο ἄθλημα, ἰσόβιος ἀγώνας.

Καὶ ἀκόμα καὶ κάτι, ποὺ ἀναφέρει τὸ Γεροντικό, πῆγε λέει κάποιος σπουδαῖος ἄνθρωπος ν' ἀκούση λόγον Θεοῦ ἀπὸ ἕνα Γέροντα διακεκριμένο, σπουδαῖο ἐπίσης, καὶ ὁ γέροντας δὲν τοῦ εἶπε τίποτα καὶ ἔφυγε λυπημένος. Οἱ μαθητές του τὸν ἐρώτησαν, τί συγέβη Γέροντα, γιατί δὲν τοῦ εἶπες ἕνα λόγο τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι τόσο καλός, εἶναι τόσο σημαντικὸς στὴν περιοχή. Ναὶ παιδιά μου, αὐτὸς εἶναι οὐράνιος ἄνθρωπος, ἐγὼ εἶμαι ἐπίγειος ἄνθρωπος, εἶπε ὁ Γέροντας. Καὶ τότε κατάλαβαν καὶ οἱ μαθητές του καὶ πῆγαν καὶ τὸν βρῆκαν καὶ τοῦ λένε, ξέρεις δὲν ἀρχίζει ὁ Γέροντας ἀπὸ τὰ οὐράνια, ἀρχίζει ἀπὸ τὰ πάθη καὶ μετὰ προχωρεῖ καὶ στὰ ἄλλα. Τότε καὶ κεῖνος ταπεινὸς καὶ κατανενυγμένος προσῆλθε καὶ λέει: Γέροντα πές μου σὲ παρακαλῶ γιὰ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου, γιὰ τὶς ἀδυναμίες. Ἄ! μάλιστα τώρα «ἄνοιξον λέγει τὸ στόμα σου καὶ πληρώσω», εἶπε ὁ Γέροντας. Τώρα θὰ σοῦ πῶ, ἂν ἀρχίσουμε ἀπ' αὐτό.

Ὁ ἔρως θεραπεία;

Ἔτσι μιλοῦσαν καὶ ἔτσι καὶ ἐδίδασκαν καὶ ἐφήρμοζαν οἱ ἅγιοι Πατέρες. Ἐὰν ἀφήσουμε, λέγει τώρα ὁ π. Θεόκλητος αὐτὴ τὴν τακτική, αὐτὴ τὴν θεοπαράδοτο μέθοδο τῆς σωτηρίας μας καὶ ἀσκήσεως καὶ ἐπιδοθοῦμε καὶ δοθοῦμε καὶ παραδοθοῦμε στοὺς ἀνθρωπίνους ἔρωτες καὶ ἡδονὲς τότε ὁ ἄνθρωπος ὄχι μόνο δὲν καθαίρεται, ὄχι μόνο δὲν ἐξαγιάζεται, ἀλλὰ περιέρχεται σὲ σύγχυση, σκοτίζεται καὶ παραδίδεται ἀπὸ τὸ Θεὸ στοὺς δαίμονες καὶ γίνεται πλέον ἔρμαιο τῶν παθῶν του μὲ συνέπεια νὰ χάση καὶ τὴν ὀλίγη πίστη, ποὺ εἶχε πρὸς τὸν Θεό. Γι' αὐτὸ λέγει: «ἐὰν ἐπιμένω νὰ ἐπισημαίνω τὶς αἱρετικές, φιλήδονες ἀπόψεις τοῦ κ. Γιανναρᾶ εἶναι, γιατί ἐκεῖνος ὁ νέος κυρίως, ποὺ θὰ δοκιμάσει νὰ παίξει μὲ τὴν φωτιὰ τοῦ ἑτεροφύλου ἔρωτος, πρέπει νὰ γνωρίζη ὅτι ὄχι μόνο δὲν τοῦ ἀνοίγεται ὁ δρόμος γιὰ τὸν θεῖο ἔρωτα, ὅπως ἀφρόνως διδάσκει ὁ κ. Γιανναρᾶς καὶ οἱ ὁμόφρονές του, ἀλλὰ καὶ ὅτι ὁδηγεῖται σὲ αὐτοκαταστροφή, εἴτε δαιμονιζόμενος, εἴτε περιερχόμενος σὲ κατάσταση ποικίλης μορφῆς παραφροσύνης».

Δὲν εἶναι θεραπεία αὐτή, δὲν εἶναι βοήθεια, ἀλλὰ αὐτὴ εἶναι πραγματικὰ ἕνας δαιμονισμὸς καὶ μία παραφροσύνη καὶ κρούει σὲ ὅλους μας τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Προσέξτε, ἀδελφοί μου μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ καὶ μοναχοί, προσέξτε. Ἐμεῖς θὰ ἀκολουθήσουμε τὴ θεοπαράδοτη, αὐτὴ ποὺ ξέρουμε, αὐτὴ ποὺ παραδίδει ἡ Ἐκκλησία μας, αὐτὴ ποὺ βλέπουμε στὰ ἅγια συναξάρια. Καὶ χθές, εἶναι συγκλονιστικὰ αὐτὰ τὰ ὁποῖα εἶχε τὸ συναξάρι γιὰ τὴν Ὁσία μητέρα Πελαγία. Ἦταν πόρνη, ἀλλὰ τί μετάνοια ἔδειξε ἐν συνεχείᾳ, πόσο τὰ ἐμίσησε αὐτά, καὶ Ταϊσίας τῆς πόρνης εἶπαμε, ναὶ ἀλλὰ πῶς μετενόησε αὐτὴ ἡ ψυχή, γιὰ νὰ εὕρη τὴν σωτηρία της, πόση ἄσκηση, πόση νηστεία, πόση προσευχή, πόσο ἠλλοιώθη πραγματικὰ δὲν εἶναι παῖξε-γέλασε ἡ σωτηρία μας.

Ποῦ εἶναι αἱ ἀποδείξεις;

«Ἐδῶ θὰ ἤθελα νὰ θέσω τὸ ἐρώτημα στὸν **κ. Γιανναρᾶ:** Γιὰ νὰ διδάσκει ἀπὸ τριακονταετίας τὶς περὶ ἑτεροφύλου ἔρωτος θεωρίες του, ποὺ ὁδηγοῦν τάχα στὸν θεῖο ἔρωτα, σημαίνει ἀπαραιτήτως ὅτι τὶς ἐπαλήθευσε στὴν πράξη, τὶς ἔζησε, γεύτηκε μὲ τὴν πεῖρα τὸν θεῖο ἔρωτα. Γιατί ποιὸ νόημα ἔχει ἡ ἐπιμονή του, ἡ αὐτοπεποίθησή του, ὁ ἀμετακίνητος ἰσχυρισμός του ὅτι ἡ περὶ ἔρωτος διδασκαλία του ἀποτελεῖ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, ἂν δὲν ἔχει βιωθεῖ ἀπὸ τοῦ Ἁγίους καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον; Λοιπόν, ποῦ εἶναι τὰ τεκμήρια, ποὺ θὰ μᾶς βεβαιώσουν γιὰ τὴν ἀλήθεια τῶν ἐπιμόνων θεωριῶν του»; Ποῦ εἶναι οἱ ἀποδείξεις;

«Τί ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσει ἀπὸ τὸν βίο καὶ τὴν διδασκαλία τῶν Ἁγίων μας αὐτῶν, τῶν μόνων ποὺ ἔφθασαν στὸν ἀληθινὸ θεῖο ἔρωτα; Σὲ ποιὸ βίο Ἁγίου ὑπάρχει τὸ στοιχεῖο τοῦ ἑτεροφύλου ἔρωτος καὶ σὲ ποιὰ γραπτά τους, πλὴν τριῶν σαφεστάτων κειμένων τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος, ποὺ τόσο βάναυσα καὶ ἀσεβέστατα στρεβλώνει μὲ συνέπεια νὰ παρουσιάζει τὸν παρθενικώτατον ἡγούμενο τοῦ Ὄρους Σινᾶ ὡς διδάσκοντα τὸν ἑτερόφυλο ἔρωτα στοὺς αὐστηρότατους μοναχούς του ὄχι σὰν τύπο καὶ ὑπόδειγμα τοῦ θείου ἔρωτος ἀλλὰ ὡς ἀποδεκτὸν μέσα στὴν Ἐκκλησία»;

Καταλαβαίνετε τί τραγικὸ εἶναι; Δηλαδὴ νὰ ὑπάρχουν καὶ σχέσεις ἐρωτικὲς καὶ νὰ λὲς ἐντάξει αὐτὸ εἶναι ἐπιτρεπτὸ καὶ αὐτὸ δηλαδὴ τέλος πάντως μὲσ' τὸν κόσμο, ὅπως ἔλεγε ὁ μακαριστὸς ὁ **Φώτης Κόντογλου** μπορεῖ πολλοὶ ἄλλοι νά 'ναι συμβιβασμένοι, ἀλλὰ ἕνας αὐστηρότατος ἡγούμενος, ὅπως ἦταν ὁ Ἅγ. Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, ποὺ ἔγραψε τὸ περίφημο αὐτὸ βιβλίο **τὴν Κλίμακα,** νὰ μιλάη σὲ ἐρημίτες, νὰ μιλάη σὲ ἀσκητές, εἶναι δυνατὸν νὰ ἔλεγε τέτοια πράγματα, νὰ ἔχουν σχέσεις ἑτερόφυλες καὶ ταυτόχρονα ἀληθινὸ θεῖο ἔρωτα; Εἶναι τραβηγμένες ἐξηγήσεις ἀπὸ τὰ μαλλιὰ καὶ ἰδίως ἀλλαγμένο τὸ νόημα, παρερμηνεία ἄνευ προηγουμένου, «δεδομένου δὲ ὅτι δὲν ὁμιλεῖ ὁ Ἅγιος γιὰ ἔρωτα μέσα στὸν γάμο, ἀλλὰ γιὰ ἔρωτα ἀόριστο, ἔπεται ὅτι δέχεται καὶ ἐπαινεῖ τὸν ἁμαρτωλὸ ἑτερόφυλο ἔρωτα ἔστω καὶ ἄν, πρᾶγμα μᾶλλον ἀδύνατον, δὲν καταλήξει στὴν πορνεία ἢ στὴν μοιχεία». Δηλαδὴ δὲν ὁμιλεῖ κὰν γιὰ συζυγικὲς σχέσεις ὁ Ἅγιος, ἀφοῦ ἀπευθύνεται σὲ μοναχοὺς ὁπωσδήποτε καὶ μιλάει γενικὰ τὸν ἔρωτα, ἄρα εἶναι δυνατὸν λέει νὰ δεχθῆ κανεὶς ὅτι τὸν δέχεται καὶ ἐπαινεῖ γενικὰ τὸν ἔρωτα πρὸς τὸ ἄλλο φύλο, πρὸς τὴν ἄλλη σχέση αὐτὴ ἔστω καὶ ἂν δὲν καταλήξη στὴν πορνεία ἢ τὴν μοιχεία, ὑπάρχει δηλαδὴ μία κατάσταση, ποὺ εἶναι ἡ αἰχμαλωσία, κακὲς σκέψεις, κακὲς ἐπιθυμίες. Εἶναι δυνατὸν καὶ αὐτὸ ἀκόμη νὰ τὸ λέγη ὁ Ἅγιος ἢ οἱ Μεγάλοι Πατέρες;

* * *

Ἡ θέσις τῶν Πατέρων

Ἐδῶ ἁπλῶς κάνω μία μικρὴ παρένθεση. Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος καὶ ὁ Μέγας Βασίλειος ἔδωσαν μάχη, μεγάλη μάχη κατὰ συνεισάκτων. Ἔμεναν μαζὶ κάποιες παρθένες γυναῖκες μὲ μοναχούς, ἀλλὰ ἦταν τρομερὸ καὶ σκάνδαλο αὐτὸ οἱ μοναχοὶ μερικοί, ἂς

Ἀνακοινωθέν περί τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου

2ον- Τελευταῖον

Θεολογικὴ ἀσάφεια ἐπίσης παρουσιάζουν οἱ ἐκφράσεις ***«διεστῶτες», καὶ «ἐγγὺς καὶ μακρὰν» (§ 4),*** διότι δὲν προσδιορίζεται σὲ ποιοὺς συγκεκριμένα ἀναφέρονται. Ἐπίσης ὁ ὅρος ***«χριστιανικὲς Ἐκκλησίες καὶ Ὁμολογίες» (§ 6***) χρήζει περαιτέρω ἀναλύσεως, διότι ὅπως εὐλόγως ἐρωτᾶ ***ὁ Μητροπολίτης Λεμεσοῦ Ἀθανάσιος «ποιὰ ἡ διαφορά τους καὶ ποιὸ στοιχεῖο τὶς χαρακτηρίζει, ὥστε ἄλλες νὰ ὀνομάζονται Ἐκκλησίες καὶ ἄλλες Ὁμολογίες; Ποιὰ εἶναι Ἐκκλησία καὶ ποιὰ ἡ αἱρετικὴ καὶ ποία ἡ σχισματικὴ ὁμάδα, ἢ ὁμολογία;».*** Ἄραγε τὸ κείμενο, ἀναφέρεται μόνο στὶς Ὁμολογίες μὲ τὶς ὁποῖες ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία βρίσκεται σὲ διάλογο, (δηλ. Προχαλκηδόνιοι, Ρωμαιοκαθολικοί, Παλαιοκαθολικοί, Λουθηρανοί, Ἀγγλικανοί, Μεταρρυθμισμένοι), ἢ σὲ ὅλες τὶς «Ἐκκλησίες»-μέλη τοῦ Π.Σ.Ε., (περισσότερες ἀπὸ 345, ἀπὸ Νεστοριανοὺς μέχρι καὶ Κουάκερους, Στρατὸ τῆς Σωτηρίας, νεοπροτεστάντες, πεντηκοστιανούς, free Churches κ.ο.κ.); Ἡ ἀνεπίτρεπτη αὐτὴ ἔλλειψη προσδιορισμοῦ καὶ συνεπακόλουθα ἡ γενικότητα καὶ ἡ ἀσάφεια στὴ διατύπωση αὐτὴ καθιστᾶ συνολικὰ τὸ κείμενο ἰδιαίτερα προβληματικό. Εἶναι ὅμως ἐπιτρεπτὸ σὲ τέτοιου εἴδους ἐπίσημα κείμενα οἱ συντάκτες του νὰ μὴ τολμοῦν νὰ διατυπώσουν μὲ σαφήνεια τὴν ἐκκλησιολογία πού πρεσβεύουν; ***Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ συντάσσονται κείμενα ποὺ θὰ ἀποτελέσουν πανορθόδοξες ἀποφάσεις ὑψίστου ἐπιπέδου καὶ νὰ παρουσιάζουν τόσες ἀσάφειες, ἀντιφάσεις καὶ διφορούμενες ἐκφράσεις, ποὺ ἐπιδέχονται πολλαπλὲς ἑρμηνεῖες καὶ παρερμηνεῖες; Δὲν θὰ ἔπρεπε τὰ κείμενα αὐτά, τὰ ὁποῖα πρόκειται στὸ μέλλον νὰ ἀποτελέσουν δογματικὰ μνημεῖα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, νὰ ἔχουν μία κρυστάλλινη καθαρότητα καὶ διαύγεια νοημάτων καὶ μία θεολογικὴ πληρότητα, ὥστε νὰ ἀποκλείουν κάθε ἐνδεχόμενο παρερμηνείας;***

Στὴν παρ. 12 ἀναφέρεται: ***«Εἶναι εὐνόητον ὅτι κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν θεολογικῶν Διαλόγων κοινὸς πάντων σκοπὸς εἶναι ἡ τελικὴ ἀποκατάστασις τῆς ἐν τῇ ὀρθῇ πίστει καὶ ἀγάπῃ ἑνότητος».*** Ὡστόσο ἡ ὀρθὴ πίστις δὲν εἶναι κάτι τὸ ζητούμενο, ἀλλὰ δεδομένο καὶ ὑφίσταται μόνο στὴν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία. Ἑπομένως ἡ ὀρθὴ διατύπωση θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι: ***«Εἶναι εὐνόητον ὅτι κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν θεολογικῶν Διαλόγων κοινὸς πάντων σκοπὸς εἶναι ἡ ἐπιστροφὴ τῶν ἑτεροδόξων στὴν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία».*** Πουθενὰ ὅμως στὸ κείμενο δὲν ὑπάρχει πρόσκληση σὲ μετάνοια καὶ ἐπιστροφὴ στὴν Ὀρθοδοξία, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο δείχνει ὅτι ἡ αἵρεση καὶ ἡ ὀρθὴ πίστις ἀντιμετωπίζονται ἐπὶ ἴσοις ὅροις καὶ ὅτι τὸ ζητούμενο γιὰ τοὺς συντάκτες τοῦ κείμενου εἶναι ὄχι ἡ ἑνότητα στὴν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία ἀλλὰ μία οἰκουμενιστικοῦ ἢ οὐνιτικοῦ τύπου ἑνότητα τῶν «ἐκκλησιῶν».

Θεολογικὴ σύγχυση προκαλεῖ καὶ ***ἡ ἀσάφεια στὸ ἄρθρο 20, τὸ ὁποῖο λέγει: «Αἱ προοπτικαὶ τῶν θεολογικῶν διαλόγων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῶν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν προσδιορίζονται πάντοτε ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κανονικῶν κριτηρίων τῆς ἤδη διαμορφωμένης ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως (κανόνες 7 τῆς Β καὶ 95 τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῶν Συνόδων)».*** Ὅμως οἱ Ἱεροὶ Κανόνες Β-7 καὶ Στ-95 δὲν ἀναφέρονται στοὺς «θεολογικοὺς διαλόγους», ἢ στὴν «ἀποκατάσταση τῆς ἑνότητας» ὁρισμένων Κοινοτήτων μὲ τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ στὸν τρόπο ἔνταξης στὴν Ἐκκλησία, (μὲ τὴ χρήση τῆς ἀκρίβειας ἢ τῆς οἰκονομίας), μεμονωμένων αἱρετικῶν, ποὺ μετανοημένοι ἀρνοῦνται τὴν αἵρεση καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ φύγουν ἀπ' αὐτή, ἐντασσόμενοι στὴν Ὀρθοδοξία. Τὸ κείμενο τοῦ Στ-95 (καὶ τοῦ Β-7) εἶναι ἀπολύτως σαφές: ***«Τοὺς προστιθεμένους τῇ ὀρθοδοξίᾳ, καὶ τῇ μερίδι τῶν σωζομένων ἀπὸ αἱρετικῶν, δεχόμεθα κατὰ τὴν ὑποτεταγμένην ἀκολουθίαν τε καὶ συνήθειαν», καὶ πιὸ κάτω, «πάντας τοὺς ἀπ' αὐτῶν θέλοντας προστίθεσθαι τῇ ὀρθοδοξίᾳ». Ἡ «μερὶς τῶν σωζομένων» ταυτίζεται μὲ τὴν «Ὀρθοδοξία» καὶ διαφοροποιεῖται καὶ ἀντιδιαστέλλεται ὀξέως πρὸς αὐτὴ «τῶν αἱρετικῶν»!*** Μὲ ἄλλα λόγια, οἱ αἱρετικοὶ πρὶν ἐνταχθοῦν στὴν Ὀρθοδοξία, ὅσο βρίσκονταν στὴν αἵρεση, δὲν ἀνῆκαν στὴ «μερίδα τῶν σωζομένων»! Δηλαδὴ ἡ Ἐκκλησία, ἀκόμα καὶ σὲ αὐτοὺς τοὺς κανόνες ποὺ ἐκφράζουν τὴν φιλάνθρωπη κατ' οἰκονομία πράξη της, διακηρύσσει ὅτι ἡ «μερίδα τῶν σωζομένων» ταυτίζεται μὲ «τὴν ὀρθοδοξία» καὶ ὄχι μὲ τοὺς «αἱρετικούς». Δυστυχῶς, τὸ κείμενο, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἐπικαλεῖται αὐτοὺς τοὺς Ἱ. Κανόνες, ἐν τούτοις πουθενὰ δὲν χαρακτηρίζει, ὅπως εἴδαμε, τὶς ἑκτὸς τῆς Ὀρθοδοξίας Κοινότητες ὡς «αἱρέσεις».

Πέραν αὐτῶν ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὴν προσεκτικὴ μελέτη τῶν Ἱ. Κανόνων ποὺ ἐπικαλεῖται ἡ παραγρ. 20 τοῦ Κειμένου, (Β-7 καὶ Στ-95), τὸ μοναδικὸ κριτήριο γιὰ τὴ χορήγηση τῆς οἰκονομίας στὴν εἰσδοχὴ τῶν αἱρετικῶν ποὺ ἔχει ρητὰ καταγραφεῖ στοὺς συγκεκριμένους Ἱ. Κανόνες, εἶναι, τουλάχιστον, ἡ τήρηση τοῦ ἀκριβοῦς βαπτισματικοῦ τύπου τῶν τριῶν καταδύσεων καὶ ἀναδύσεων. Εἶναι σαφεῖς οἱ κανόνες: στοὺς Εὐνομιανούς, μία ἀπὸ τὶς ἀρειανικὲς παρατάξεις, δὲν χορηγεῖται ὁ κατ' οἰκονομίαν τρόπος εἰσδοχῆς στὴν Ἐκκλησία (λίβελος, χρῖσμα) ποὺ παρέχεται στοὺς λοιποὺς Ἀρειανούς, διότι, ὅπως ἐξηγοῦν οἱ κανόνες Β-7 καὶ Στ-95, οἱ Εὐνομιανοὶ εἶναι ***«οἱ εἰς μίαν κατάδυσιν βαπτιζόμενοι».*** Ἡ Ἐκκλησία δίνει πολὺ μεγάλη σημασία στὴν ἀκριβῆ τήρηση τῶν τριῶν καταδύσεων. Τὸ καθοριστικὸ ἐρώτημα γιὰ τὴ σημερινὴ πράξη εἶναι: ***Γιὰ τοὺς Λατίνους, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὴν ἐν Τριδέντῳ Σύνοδό τους (1545-1563) δὲν τηροῦν ὄχι μόνο τὴν τριπλῆ, ἀλλὰ οὔτε κἂν τὴ μία κατάδυση τῶν Εὐνομιανῶν, καὶ ἁπλῶς βρέχουν τὸ τριχωτὸ μέρος τῆς κεφαλῆς μὲ λίγες σταγόνες νερό, μποροῦμε νὰ ἐπικαλούμαστε τοὺς Β-7 καὶ Στ-95, γιὰ νὰ δικαιολογήσουμε σήμερα ὡς γενικὸ κανόνα ἐφαρμοζόμενο σὲ ὅλους τὴν κατ' οἰκονομία πράξη γιὰ τὴν εἰσδοχή τους στὴν Ὀρθοδοξία;***

Εἶναι λοιπὸν φανερὸ ἀπὸ τὰ παρὰ πάνω ὅτι οἱ συντάκτες τοῦ κειμένου, προκειμένου νὰ υἱοθετήσουν τὴν ἐγκυρότητα τοῦ βαπτίσματος τῶν αἱρετικῶν καὶ νὰ νομοθετήσουν ἔτσι ὡς δόγμα τὴν θεωρία τῆς «βαπτισματικῆς θεολογίας» κατ' ἀπομίμηση τῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου, περικόπτουν ὅ,τι δὲν τοὺς βολεύει ἀπὸ τοὺς Ἱ. Κανόνες Β-7 καὶ Στ-95 καὶ τὸ ὑπόλοιπο τὸ "τραβᾶνε", γιὰ νὰ τὸ φέρουν στὰ μέτρα τους: πχ. α) ἐπειδὴ ἡ κατ' ἀκρίβεια πράξη τοῦ (ἀνὰ)βαπτισμοῦ ποὺ ἐπιβάλλουν οἱ Β-7 καὶ Στ-95 γιὰ τοὺς προσερχόμενους ἀπὸ τὶς περισσότερες αἱρέσεις δὲν τοὺς ἐξυπηρετεῖ, τὴν παραθεωροῦν ἐντελῶς, οὔτε κἂν τὴν ἀναφέρουν. β) Ἐπειδὴ σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες ἡ τριπλῆ κατάδυση στὸ βάπτισμα εἶναι βασικὸ κριτήριο γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς οἰκονομίας, ἀλλὰ δὲν βολεύει στοὺς οἰκουμενιστικοὺς σχεδιασμούς, σιωποῦν τελείως. γ) Τὸ ἴδιο κάνουν καὶ μὲ τὶς ἄλλες βασικὲς προϋποθέσεις ἐφαρμογῆς τῆς οἰκονομίας, τὴν ἀπόταξη τῶν αἱρέσεων, τὴν καταδίκη τῶν αἱρεσιαρχῶν καὶ τὴν ἀποδοχὴ τοῦ συνόλου τῆς ἐκκλησιαστικῆς πίστεως καὶ διδασκαλίας. Καὶ ἐδῶ τὶς προϋποθέσεις αὐτὲς τὶς περιφρονοῦν. δ) Οἱ κανόνες μιλᾶνε γιὰ «αἱρέσεις», ὅμως τέτοια ὁρολογία εἶναι "ξένη" στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνηση καὶ δὲν ἐξυπηρετεῖ, ὁπότε τὴν "περικόπτουν". ε) «Ξεχειλώνουν» τὴν οἰκονομία, ὅπως καὶ ὅσο τοὺς βολεύει, γιὰ νὰ τὴ χρησιμοποιήσουν ἐκεῖ ὅπου οὐδέποτε μέχρι σήμερα τὴν ἀξιοποίησε ἡ Θεολογία καὶ ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας!

Τέλος, στὸ ἄρθρο 22 δίδεται ἡ ἐντύπωση, ὅτι ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθει Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος προδικάζει τὸ ἀλάθητο τῶν ἀποφάσεών της, ἐπειδὴ θεωρεῖ, ὅτι «ἡ διατήρησις τῆς γνησίας ὀρθοδόξου πίστεως διασφαλίζεται μόνον διὰ τοῦ συνοδικοῦ συστήματος, τὸ ὁποῖον ἀνέκαθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπετέλει τὸν ἀρμόδιον καὶ ἔσχατον κριτὴν περὶ τῶν θεμάτων τῆς πίστεως». Στὸ ἄρθρο αὐτὸ παραγνωρίζεται τὸ ἱστορικὸ γεγονός, ὅτι στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ***ἔσχατο κριτήριο εἶναι ἡ γρηγοροῦσα δογματικὴ συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία στὸ παρελθὸν ἐπεκύρωσε ἢ θεώρησε λησταρικὲς ἀκόμη καὶ Οἰκουμενικὲς Συνόδους.*** Τὸ συνοδικὸ σύστημα ἀπὸ μόνο του δὲν διασφαλίζει μηχανιστικὰ τὴν ὀρθότητα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Αὐτὸ γίνεται μόνο, ὅταν οἱ συνοδικοὶ Ἐπίσκοποι ἔχουν μέσα τους ἐνεργοποιημένο τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ τὴν Ὑποστατικὴ Ὁδό, τὸ Χριστὸ δηλαδή, ὁπότε ὡς σὺν-ὁδικοὶ εἶναι στὴν πράξη καὶ ***«ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις πατράσι».*** Ἂς μὴ ξεχνᾶμε ἐπίσης, ὅτι ὁ «συνοδικὸς Θεσμὸς» δὲν εἶναι ὑπόθεση μόνο τῶν Ἐπισκόπων, ἀλλὰ ὁλοκλήρου τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας: οἱ λοιποὶ κληρικοὶ καὶ μοναχοὶ καὶ λαϊκοὶ μπορεῖ νὰ μὴ ἀνήκουν στὸ ἐν στενῇ ἐννοίᾳ συνοδικὸ «Σῶμα», ἐν τούτοις, ἀκριβῶς στὰ πλαίσια τοῦ «συνοδικοῦ θεσμοῦ», καλοῦνται νὰ ἐπικυρώσουν ἢ νὰ ἀπορρίψουν τὶς ἀποφάσεις καὶ συνεκδοχικὰ ἀκόμα καὶ τὴν ἴδια τὴ Σύνοδο. Αὐτὸ ἔχει ἀποδείξει ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας. ***Ὁ «συνοδικὸς θεσμὸς» ὡς συμμετοχὴ ὁλόκληρης τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὡς ἔκφραση τῆς ἀλάθητης ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεώς της ἀποτελεῖ τὸν «ἔσχατο κριτὴ περὶ τῶν θεμάτων πίστεως».***

Ὁ Γ. Γραμματεύς τοῦ ΠΣΕ παρέδεσε δεῖπνον εἰς τούς συμμετέχοντας κατά τήν πρόσφατον Πανορθόδοξον εἰς Γενεύην

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης προσδιορίζει τὰ κριτήρια ὀρθοδοξίας τῆς Συνόδου: ***«Σύνοδος τοίνυν οὐ τὸ ἁπλῶς συνάγεσθαι ἱεράρχας τε καὶ ἱερεῖς, κἂν πολλοὶ ὦσιν. Κρείσσων γὰρ εἰς ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου ἢ μύριοι παραβαίνοντες, ἀλλὰ τὸ ἐν ὀνόματι Κυρίου, ἐν τῇ εἰρήνῃ καὶ φυλακῇ τῶν κανόνων».*** Σὲ ἐπιβεβαίωση τοῦ Στουδιτικοῦ λόγου ἔχουμε στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας πάμπολλες περιπτώσεις ἁπλῶν πιστῶν καὶ μεμονομένων ἁγίων Πατέρων ποὺ ἀγωνίστηκαν μόνοι τους ἐναντίον πατριαρχῶν καὶ ψευτοσυνόδων! Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρουμε ***τὸν Ἅγιο Μάξιμο τὸν Ὁμολογητή***, ὁ ὁποῖος ὡς ἁπλὸς μοναχός, ἀγωνίστηκε μόνος του μέχρι θανάτου ὑπὲρ τῆς «γνησίας ὀρθοδόξου πίστεως». Τί νὰ ποῦμε καὶ γιὰ ***τὸν Ἅγιο Μάρκο τὸν Εὐγενικό, ὁ ὁποῖος ἦρθε σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ ἀλλοτριωμένο «συνοδικὸ σύστημα» τῆς ἐποχῆς του καὶ ἀρνήθηκε τὴν κοινωνία μὲ τοὺς Γραικολατίνους «Ὀρθοδόξους», τὸν πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως καὶ τοὺς ὁμόφρονές του ἐπισκόπους;***

γ) Περὶ τῆς συμμετοχῆς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας στὸ Π.Σ.Ε.

Τὸ κείμενο κάνει ἐκτεταμένη ἀναφορὰ στὸ Π.Σ.Ε. (§§ 16-21) καὶ στὴ συμβολή του στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνηση μὲ ἔκδηλο ἐνθουσιασμό, ἐπισημαίνοντας ὅτι «αἱ Ὀρθόδοξοι κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι-μέλη τοῦ ΠΣΕ μετέχουν πλήρως καὶ ἰσοτίμως …καὶ συμβάλλουν δι' ὅλων τῶν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῶν μέσων εἰς τὴν μαρτυρίαν τῆς ἀληθείας καὶ τὴν προαγωγὴν τῆς ἑνότητος τῶν Χριστιανῶν» (§ 17).

Ὡστόσο αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ ἔνταξη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας στὸ Π.Σ.Ε. καὶ ἡ συνύπαρξη καὶ συνεργασία της μὲ τὴν αἵρεση συνιστᾶ παραβίαση τῆς κανονικῆς τάξεώς της καὶ ἀθέτηση τῆς ἐκκλησιολογικῆς αὐτοσυνειδησίας της, συνιστᾶ ***«μῖξιν ἄμικτον καὶ τέρας ἀλλόκοτον»***. Ὅπως ἐπισημαίνει ***ὁ καθηγητὴς Μουρατίδης: «Ἡ ἀλλόκοτος καὶ τερατώδης καὶ καταλυτικὴ τῆς ὀρθοδόξου κανονικῆς τάξεως καὶ Ἱερᾶς Παραδόσεως συμμετοχὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὸ Παγκόσμιον Συνονθύλευμα τῶν Αἱρέσεων συνιστᾶ τὴν μεγίστην παγίδα τοῦ Ἀντικειμένου ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, πρὸς διάβρωσιν καὶ ἀποσύνθεσιν τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας… Αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ γεγονὸς τῆς συμμετοχῆς τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ συνονθύλευμα τῶν αἱρέσεων τοῦ Π.Σ.Ε. προσκρούει «a priori» καὶ ἐξ ἀπόψεως ἀρχῆς εἰς τεράστια καὶ τοῦτ' αὐτὸ ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια, προερχόμενα ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως καὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς τῆς Μιᾶς, Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Διότι ἀλλεπάλληλα καὶ βεβαίως ἀναπάντητα παραμένουν ἐν προκειμένῳ τὰ ἐρωτήματα: Πῶς συμβιβάζεται ἡ ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας διεκδικουμένη ἀποκλειστικὴ ὑπ' αὐτῆς ταύτισις μετὰ τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν συμμετοχὴν αὐτῆς εἰς τὸ Π.Σ.Ε;…Πῶς εἶναι δυνατὸν ἡ μία ἁγία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ νὰ συμμετέχῃ ὡς μέλος, νὰ ἐντάσσεται μετὰ τῶν ἄλλων αἱρέσεων ἰσοτίμως καὶ ἐκ πολλῶν ἀπόψεων νὰ τίθεται εἰς ἀπείρως μειονεκτικωτέραν θέσιν ἔναντι τῶν αἱρέσεων, εἰς ἕνα κανονισμὸν καὶ νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς πλειοψηφίας τῶν αἱρετικῶν; Πῶς εἶναι δυνατὸν ἡ Μία, Ἁγία Ἐκκλησία νὰ μετέχῃ ἑνὸς ὀργανισμοῦ, ἐντός τοῦ ὁποίου νὰ συνεργάζεται μεθ' αἱρετικῶν, νὰ συμπροσεύχεται μετ' αὐτῶν καὶ νὰ λαμβάνῃ θέσιν ἀπὸ κοινοῦ μετ' αὐτῶν ὡς ἐκπροσώπων τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως εἰς τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς ἀνθρωπότητος; Ἢ τὸ ἔτι χεῖρον, νὰ συντάσσωνται θεολογικὰ κείμενα ὑπὸ αἱρετικῶν καὶ ἐν πλήρει σχεδὸν ἀπουσίᾳ τῶν Ὀρθοδόξων καὶ νὰ ἐκπροσωποῦν τρόπον τινὰ τὰ κείμενα αὐτὰ καὶ τὴν Ὀρθόδοξον Καθολικὴν Ἐκκλησίαν; Ἔτι πλέον. Πῶς εἶναι δυνατὸν ἡ Ὀρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία νὰ μετέχῃ εἰς ἕνα ὀργανισμόν, ἡ συμμετοχὴ εἰς τὸν ὁποῖον νὰ συνεπάγηται τὴν ἀλλοτρίωσιν θεμελιώδους δικαιώματος τῆς Μιᾶς, Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τοῦ ἐπανευαγγελισμοῦ δηλαδὴ καὶ τῆς ἐπαναφορᾶς τῶν αἱρετικῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐξ ἧς ἀπεσχίσθησαν, δεδομένου ὅτι ὡς γνωστόν, βασικὴ ὑποχρέωσις τῶν μετεχουσῶν εἰς τὸ Π.Σ.Ε. «Ἐκκλησιῶν» εἶναι καὶ ἡ μὴ ἄσκησις προσηλυτισμοῦ; Τέλος δέον ἰδιαιτέρως νὰ ὑπογραμμισθῇ τὸ γεγονός, ὅτι διὰ τῆς συμμετοχῆς της εἰς τὸ Π.Σ.Ε. ἡ Ὀρθοδοξία παρητήθη κατ' οὐσίαν τῆς οἰκουμενικῆς αὐτῆς ἀποστολῆς ὑπὲρ τοῦ Π.Σ.Ε., ὅπερ καὶ κατὰ τὴν γνώμην μου συνιστᾶ τὸ μέγιστον καὶ πλέον ὀδυνηρὸν πλῆγμα κατὰ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον εἶναι κεκλημένη νὰ ἐπιτελέσῃ ἐν μέσῳ τοῦ συγχρόνου κόσμου».*** Πάνω στὸ ἴδιο θέμα ***ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς παρατηρεῖ: «Ἦτο ἄραγε ἀπαραίτητον ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, αὐτὸ τὸ πανάχραντον Θεανθρώπινον σῶμα καὶ ὀργανισμὸς τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, νὰ ταπεινωθεῖ τόσον τερατωδῶς, ὥστε οἱ ἀντιπρόσωποί της θεολόγοι, ἀκόμη καὶ Ἱεράρχαι, νὰ ἐπιζητοῦν τὴν ὀργανικὴν μετοχὴν καὶ συμπερίληψιν εἰς τὸ Π.Σ.Ε; Ἀλλοίμονον, ἀνήκουστος προδοσία».***

Γίνεται ἐπίσης λόγος στὸ κείμενο γιὰ ***«μαρτυρία τῆς ἀληθείας» (§ 17).*** Ὡστόσο τὰ γεγονότα μαρτυροῦν τὸ ἐντελῶς ἀντίθετο. Στὸν ὀργανισμὸ τοῦ Π.Σ.Ε, στὸν ὁποῖο δεσπόζει ἀσφυκτικὰ ὁ Προτεσταντισμὸς ἀπὸ ἀριθμητικῆς πλευρᾶς, οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες εἶναι ἀδύνατον ὅπως εἶναι ἐπόμενο, νὰ ἔχουν τὸν ἔλεγχο τῆς καταστάσεως καὶ τῶν ἀποφάσεών του. Σύντομα διαπιστώθηκε στοὺς διαλόγους καὶ στὰ παγκόσμια οἰκουμενιστικὰ συνέδρια, τὸ ἀμετακίνητο τῆς γνώμης καὶ ἡ πεισματώδης ἐπιμονή τους στὶς ποικίλες αἱρετικές τους διδασκαλίες. Ἡ στάση τῶν Ὀρθοδόξων ἀντιπροσώπων στὰ πρῶτα συνέδριά του ἦταν πράγματι ὁμολογιακή. Τὰ πράγματα ὅμως στὴν συνέχεια ἄλλαξαν. Ἡ ἀρχικὴ δυνατότητα τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν νὰ διακηρύσσουν μὲ κοινὴ δήλωση, ὅτι μόνον ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἡ Μία, Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἀπαγορεύτηκε μετὰ τὴν Γ΄ Γενικὴ Συνέλευση τοῦ Π.Σ.Ε. στὸ Νέο Δελχὶ τὸ 1961, καὶ ἐπιβλήθηκε ἡ ἄποψη νὰ συντάσσονται καὶ νὰ ὑπογράφονται κείμενα κοινῆς ἀποδοχῆς ἀπὸ Ὀρθοδόξους καὶ Προτεστάντες. Προϊόντος τοῦ χρόνου ἡ προβληματικὴ κατάσταση ἀνάμεσα στὸ Π.Σ.Ε. καὶ τοὺς Ὀρθοδόξους ἔγινε πιὸ αἰσθητὴ στὰ παγκόσμια οἰκουμενιστικὰ συνέδρια τοῦ San Antonio (Μάϊος 1989) καὶ τῆς Seoul (Μάρτιος 1990). Κυρίως ὅμως στὴν ἕβδομη Γενικὴ Συνέλευση στὴν Canberra τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1991, ὅπου διαφάνηκε ξεκάθαρα ἡ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετη προσέγγιση τοῦ Τριαδολογικοῦ δόγματος καὶ κυρίως τῆς διδασκαλίας περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀνάμεσα στὴν Ὀρθόδοξη Παράδοση καὶ σὲ ἐπικρατοῦσες τάσεις ἐντός τοῦ προτεσταντικοῦ κόσμου…Ἐπίσης ἡ συμμετοχὴ τῶν Ὀρθοδόξων στὴ λήψη ἀποφάσεων ἐντὸς τοῦ Π.Σ.Ε, ἔστω καὶ ἂν ἀναβαθμίστηκε μετὰ τὸ 2002, ἦταν περορισμένη καὶ στὴν οὐσία ἀδύναμη νὰ ἐπηρεάσῃ τὶς κατευθυντήριες γραμμὲς καὶ ἀποφάσεις ἐπὶ οὐσιαστικῶν θεμάτων, ἐξ αἰτίας τῆς πληθώρας τῶν ψήφων ποὺ κατεῖχαν, ἀλλὰ καὶ κατέχουν οἱ διάφορες προτεσταντικὲς ὁμάδες-μέλη. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ συζητοῦνταν θέματα ἄσχετα πρὸς τὴν Ὀρθόδοξη προβληματική. Σὲ κάθε ὅμως περίπτωση αὐτὸ ποὺ κατὰ κύριο λόγο ἀμφισβητεῖται εἶναι ἡ ὕπαρξη ἀποτελεσμάτων ὕστερα ἀπὸ πολύχρονη συμμετοχὴ τῶν Ὀρθοδόξων στὸ Π.Σ.Ε.

Τόν ἀρχικὸ ἐνθουσιασμὸ μεγάλων Ὀρθοδόξων Θεολόγων, ποὺ ἐκπροσώπησαν τὴν Ὀρθοδοξία στὸ Π.Σ.Ε, γιὰ τὴν ἐνδεχόμενη δυνατότητα ὀρθοδόξου μαρτυρίας, ἀρχίζει σιγὰ σιγὰ νὰ διαδέχεται δισταγμός, ἀπογοήτευσις καὶ ἐπιφυλακτικότης. Ὅσοι ἐξ αὐτῶν ἐτόλμησαν νὰ ἐκφράσουν τὴν διαφωνία τους μὲ τὴν οἰκουμενιστικὴ γραμμὴ τοῦ Φαναρίου, ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τοὺς διαλόγους, ἢ παραιτήθηκαν ἀπὸ μόνοι τους. Ὅπως σημειώνει ὁ καθηγητὴς ***π. Γεώργιος Μεταλληνός: «Ἡ παραίτηση τοῦ (καθηγητοῦ) Ἰωάννη Καρμίρη καὶ ἄλλων καθηγητῶν (Μ. Φαράντος, Στυλ. Παπαδόπουλος κ.ἄ.) ἀπὸ τοὺς Διαλόγους, ἀλλὰ καὶ ἡ στάση πολλῶν καθηγητῶν ἀπέναντί τους λέγουν πολλά». Σὲ ἄλλο σημεῖο παρατηρεῖ: «Ἀντὶ ἡ Ὀρθοδοξία νὰ ἐπηρεάζει σωτηριολογικὰ τὸν μὴ Ὀρθόδοξο κόσμο, ἐφθάσαμε στὴν ἀποδοχὴ στὴν πράξη τῆς 'βαπτισματικῆς Θεολογίας', τῆς 'Θεολογίας τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν' (πρβλ. συμφωνίας Balamand 1993), τῆς 'κοινῆς διακονίας' τῆς 'διευρυμένης Ἐκκλησίας' καὶ τοῦ 'πολιτιστικοῦ πλουραλισμοῦ', ὅπως ὀρθότατα ἔχει ἐπισημανθεῖ…ὁ Οἰκουμενισμὸς σ' ὅλες τὶς διαστάσεις καὶ ἐκδοχές του ἔχει ἀποβεῖ ἀληθινὴ βαβυλώνιος αἰχμαλωσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ὅλων τῶν τοπικῶν ἡγεσιῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, μὲ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις, ποὺ δέχονται ὅμως ἀφόρητη πίεση. Ἡ καύχηση καὶ ὁ αὐτοθαυμασμὸς τῶν οἰκουμενιστῶν μας γιὰ μία δῆθεν νέα ἐποχὴ ποὺ ἄνοιξε τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο μὲ τὶς πατριαρχικὲς ἐγκυκλίους τῶν ἐτῶν 1902, 1904, καὶ 1920, δὲν δικαιώνονται, διότι 'αὐτὸ ποὺ κατορθώθηκε εἶναι νὰ νομιμοποιήσουμε τὶς αἱρέσεις καὶ τὰ σχίσματα τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ'». Σχετικὰ μὲ τὴν στάση τοῦ π. Γεώργιου Φλωρόφσκυ παρατηρεῖ: «Ἡ στάση τοῦ π. Γεώργιου Φλωρόφσκυ, ἔναντι τοῦ Π.Σ.Ε ἦταν ἰδιαιτέρως πατερικὴ καὶ ἀγιογραφική. Συνεχῶς ἐπέμενε στὴν ἐπιστροφὴ στὴν ἁγία Γραφὴ μέσῳ τῆς πατερικῆς παραδόσεως. Γι' αὐτὸ καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ ἡγετικὲς θέσεις τοῦ ΠΣΕ καὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως». Ὁ καθηγητὴς τῆς Πατρολογίας Στυλ. Παπαδόπουλος ἐπισημαίνει μὲ ἀπογοήτευση: «Οἱ διάλογοι: αὐτονόητοι, ἀναποτελεσματικοὶ καὶ προβληματικ

ΔΙΑΤΙ ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΕΧΟΥΝ ΔΙΑΤΑΧΘΗ ΣΧΕΤΙΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΑΝΑΚΡΙΣΕΙΣ;

Ὑπῆρξαν πράγματι μασόνοι οἱ κληρικοὶ οἱ ἀναφερόμενοι κατὰ καιροὺς ὡς τοιοῦτοι εἰς τὰ τεκτονικὰ ἔντυπα;

Η΄

Τὸ ὅτι ὁ Τεκτονισμὸς φέρεται νὰ ἔχει κατὰ καιροὺς (καὶ πάντα) κάποιους μασόνους κληρικοὺς ὡς «αἰχμαλώτους» εἰς τὸ Στρατόπεδό του, τοῦτο εἶναι πολλαπλῶς κακό, κάκιστο. Μία ἀπὸ τὶς κακὲς συνέπειες τοῦ γεγονότος αὐτοῦ εἶναι, ὅτι ὁσάκις ἡ Ἐκκλησία πιέζει - ἐπὶ θεμάτων Πίστεως - τὴ μασονία ἀνασύρουν τότε οἱ Τέκτονες ἀπὸ τὰ κονισαλέα κατάστιχά τους (ἢ καὶ τὰ τωρινά;), τὰ ὀνόματα τῶν φερομένων ὑπ' αὐτῶν ὡς μασόνων κληρικῶν μας, καὶ μὲ τὴ σειρά τους «πιέζουν» κι αὐτοὶ σκληρὰ τὴν Ἐκκλησία, δηλαδὴ τὴν Διοίκησή της, νὰ μὴ προχωρήσει σὲ περαιτέρω ἐνέργειες (διὰ συγκεκριμένης Ἐκκλησιαστικῆς Πράξεως) πρὸς ἀποκοπήν τους ἢ ἐπιβολῆς ἄλλου ἐκκλησιαστικοῦ ἐπιτιμίου πρὸς αὐτούς, ὡς τεκτόνων.

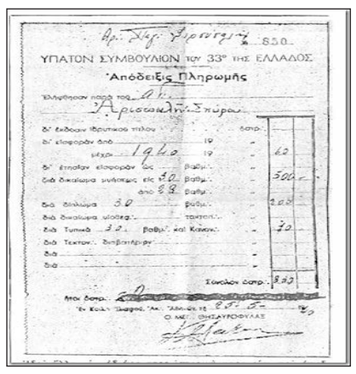
ΥΠΑΤΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ τοῦ 33ου τῆς ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἀπόδειξις Πληρωμῆς
Ἀριστοκλῆς Σπύρου
Σύνολον Δαπ. 8.30
Ο ΜΕΓ. ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΞ

Ἀπόδειξις Πληρωμῆς τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου (μὲ τὸ κοσμικόν του ὄνομα Ἀριστοκλῆς Σπύρου) διὰ τὴν λῆψιν τοῦ 30οῦ Μασωνικοῦ βαθμοῦ.

Σ' αὐτὸ τὸ πλαίσιο κινοῦνται καὶ τὰ τεκτονικὰ κείμενα-ντοκουμέντα ποὺ ἐν συνεχείᾳ (καὶ τελειώνοντας τὴ σειρὰ αὐτὴ) εὐθὺς ἀμέσως θὰ παρουσιάσουμε.

Γράφουν οἱ Τέκτονες σὲ ἐκτεταμένο δημοσίευμά τους μὲ τίτλο «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ Τεκτονισμὸς» (περ. Ἰλισσός, 1973, τεῦχος 97, σελ 43 καὶ ἑξῆς), ρίπτοντες κατὰ πρόσωπον ὁλόκληρης τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τούτους τοὺς σκληροὺς καὶ ἀπαράδεκτους λόγους αὐτῶν, ὡς ἀκολούθως:

«…Σχετικῶς μὲ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (τοῦ Νοεμβρίου 1972), ὁ «ΙΛΙΣΣΟΣ» ἐζήτησε τὴν γνώμην μελετητοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Τεκτονικῶν ζητημάτων, μέλος τοῦ Τεκτονικοῦ Ἀρείου Πάγου [ὑψηλόβαθμου Τέκτονος]. Ὁ ἐν λόγῳ μελετητής, ἀφοῦ ἐτόνισε προκαταβολικῶς ὅτι ἐκφράζει ἀπόψεις ἐντελῶς προσωπικάς, ἔδωσε τὴν ἀκόλουθον ἀπάντησιν:

«Α΄) Οἱ συγκροτοῦντες τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῶν Ἀθηνῶν Ἱεράρχαι ἐδήλωσαν εἰς τὴν ἀπόφασίν των ὅτι «ἡ ἰδιότης τοῦ Μασόνου ὑπὸ οἱανδήποτε μορφὴν εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν ἰδιότητα τοῦ χριστιανοῦ ὡς μέλους τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ». Ἡ τοιαύτη «διαδήλωσις» εἶναι αὐθαίρετος. Διότι:

1ον. Ἡ Σύνοδος τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἐκπροσωπεῖ τὸν χριστιανισμὸν ἐν γένει. Ὁ χριστιανισμὸς εἶναι μὲν θρησκεία ἐκφραζομένη ἀπὸ μίαν καὶ μόνην ἁγίαν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία αὐτὴ εἶναι ἰδεατή [!], εἰς δὲ τὴν πραγματικότητα ὑπάρχει πλῆθος Ἐκκλησιῶν «μεριζομένων» τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ὑπάρχουν 250 Ἐκκλησίαι τοῦ χριστιανισμοῦ [!], μέσα εἰς τὰς ὁποίας ἡ τῶν Ἀθηνῶν εἶναι μόνον μία. Μπορεῖ νὰ ὁμιλεῖ διὰ τὸ σύνολον; Ἐξ ἄλλου ἐκ τῶν τριῶν Μεγάλων Ἐκκλησιῶν (τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς, τῆς Δυτικῆς Καθολικῆς καὶ τῆς Προτεσταντικῆς), ἡ μὲν Ἐκκλησία τῶν Προτεσταντῶν, ἐν πολλοῖς, συμπορεύεται μὲ τὸν Τεκτονισμόν [!], ὅταν πλῆθος ἐπισκόπων της εἶναι Τέκτονες, ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἀγγλίας, ἡ δὲ Ρωμαιοκαθολικὴ ἀναθεωρεῖ τὴν ἐναντίον τοῦ Τεκτονισμοῦ παλαιὰν στάσιν της καὶ βαδίζει πρὸς ἐπίσημον τερματισμὸν μιᾶς διαμάχης, θεωρουμένης σήμερα ὡς ἀναχρονιστικῆς. Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ Διαμαρτυρόμενοι ἀριθμοῦνται εἰς ὀκτακόσια καὶ πλέον ἑκατομμύρια, ἐνῷ οἱ Ἀνατολικοὶ Ὀρθόδοξοι εἶναι μόνον ἑκατὸν-εἴκοσι πέντε…».

Ἀναγκαία διακοπὴ καὶ παρένθεση.

Τὸ κείμενο αὐτὸ λοιπὸν τοῦ ὑψηλόβαθμου μασόνου - ποὺ θὰ συνεχίσουμε νὰ διαβάσουμε παρακάτω -, ἔτσι ὅπως δημοσιεύεται στὸ ἐπίσημο θεοσοφικομασονικὸ περιοδικὸ Ἰλισσός, εἶναι ἀποκαλυπτικότατο ντοκουμέντο. Εἶναι ὁ καθρέφτης τοῦ πῶς προσεγγίζει ἡ Μασονία τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, καθὼς καὶ γιὰ τὰ πυρὰ ποὺ Τὴν περιμένουν ἐκ μέρους ὁλόκληρου τοῦ Σκοτεινοῦ Κόσμου. Εἶναι ἐπίσης ἀποκαλυπτικὸ καὶ γιὰ τὴν εἰκόνα τοῦ δυτικοῦ «χριστιανικοῦ» κόσμου, μὲ τὸν ὁποῖον συνδιαλέγεται ἀτελευτήτως ἡ παραδοσιακὴ (ἕως σήμερα) Ὀρθόδοξη Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία μας.

Συνεχίζουμε τώρα τὸ μασονικὸ κείμενο:

«…2ον. Ἡ Σύνοδος τῶν Ἀθηνῶν δὲν δικαιοῦται ν' ἀποφανθεῖ οὔτε κἂν διὰ τὴν μίαν τῶν τριῶν μεγάλων ἐκκλησιῶν, τὴν Ἀνατολικὴν Ὀρθόδοξον, καθ' ὅτι αὕτη περιλαμβάνει ὀκτὼ πατριαρχεῖα καὶ δώδεκα ἄλλας Ἐκκλησίας. Μπορεῖ ἡ ἐν Ἀθήναις Σύνοδος νὰ ὁμιλῇ διὰ λογαριασμόν των; Προφανῶς ὄχι. Σημειωτέον ὅτι ἐπιφανεῖς Ἱεράρχαι τῶν ἄλλων τούτων ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν εἶναι Τέκτονες, πεπεισμένοι ὅτι κατ' οὐδὲν αἱ δύο ἰδιότητες συγκρούονται.

3ον. Ἀλλ' οὔτε ἔστω διὰ τὸ σύνολον μόνον τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας δικαιοῦται ν' ἀποφαίνεται ἡ ἐν Ἀθήναις Σύνοδος, δεδομένου ὅτι αὐτὴ δὲν περιλαμβάνει ὅλους τοὺς Ἕλληνες Ὀρθοδόξους. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης, ἡ Ἐκκλησία τῶν Δωδεκανήσων, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀμερικῆς, ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου κ.ἄ. δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν Ἀθηνῶν, ὑπάρχουν δὲ τεκμήρια περὶ τοῦ ὅτι δὲν συμμερίζονται αἱ Ἐκκλησίαι αὐταὶ τὰς ἀπόψεις τῶν ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ θέμα τοῦ Τεκτονισμοῦ καὶ ἀρκετοὶ κληρικοί των εἶναι Τέκτονες.

Ἑπομένως [συνεχίζει ἀπτόητος ὁ μασόνος ἐκεῖνος], ἡ ἐν Ἀθήναις Σύνοδος ἀντεποίθη ἐξουσίας μὴ ἀνηκούσας ποσῶς εἰς αὐτήν, ἀποφανθεῖσα ὅτι εἶναι ἀσυμβίβαστος ἡ ἰδιότης τοῦ Τέκτονος μ' ἐκείνην τοῦ χριστιανοῦ, ὅπερ δὲν δέχονται ἐμπράκτως αἱ μεγαλύτεραι καὶ πολυαριθμότεραι χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι τοῦ κόσμου…».

«Δὲν μᾶς κάνουν τίποτα…»

Ἔχοντας ὁ μασόνος αὐτὸς στὰ συρτάρια του ὀνόματα κληρικῶν μασόνων (ἀπὸ μητροπολίτη καὶ πάνω, ὡς φαίνεται) εἶναι βέβαιος ὅτι οὐδὲν μέτρον εἶναι δυνατὸν νὰ ληφθεῖ πανορθοδόξως ἐναντίον τῆς Μασονίας. Ἀντιστάσεως, λοιπόν, μὴ οὔσης συνεχίζει νὰ γράφει:

«…Β΄) Ἐὰν τὸ θέμα τοῦ Τεκτονισμοῦ ἀχθῇ ἐνώπιον Πανορθοδόξου Οἰκουμενικῆς Συνόδου (ὅπερ εἶναι ἀπίθανον) καὶ ἐὰν ἐκδοθῇ καταδικαστικὴ ἀπόφασις (ὅπερ περισσότερον ἀπίθανον), τότε καὶ μόνον θὰ ἦτο θεμιτὸν νὰ γίνει λόγος περὶ ἀσυμβιβάστου τῶν ἰδιοτήτων Τέκτονος καὶ Ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ. Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ γίνει λόγος περὶ ἀσυμβιβάστου τοῦ Τεκτονισμοῦ μὲ τὸν χριστιανισμὸν ἐν γένει, ἀλλὰ μόνον μὲ μίαν ἐκ τῶν Ἐκκλησιῶν του, τὴν καὶ μικροτέραν. Καὶ εἶναι λίαν ἀπίθανον νὰ ἐκδοθῇ τοιαύτη ἀπόφασις, καθ' ὃν χρόνον, ἴσως, θὰ ἔχῃ προλάβει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης νὰ ἄρῃ ἐμπράκτως τὴν παλαιὰν καταδίκην…».

Ἰδοὺ τώρα καὶ οἱ φοβέρες:
-Θὰ πᾶνε μὲ τοὺς Οὐνῖτες τοῦ Πάπα!…

«…Γ΄) Εἰς τὴν ὅλως ἀπίθανον ἐκδοχὴν καταδίκης τοῦ Τεκτονισμοῦ ἀπὸ Πανορθόδοξον Σύνοδον, ὁ Τεκτονισμὸς ἐν Ἑλλάδι δὲν θὰ εἶχε ν' ἀντιμετωπίσει καμίαν ἀπολύτως δυσκολίαν. Ἐὰν ἐσταθμίζετο καλῶς ἡ ἐπίσημος δήλωσις τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου τοῦ Ἑλληνικοῦ Τεκτονισμοῦ, ὅτι δὲν πρόκειται «ποτὲ» οἱ Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ Τέκτονες νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν πίστιν των, θὰ συνήγετο τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ἐνταχθοῦν εἰς ἄλλην τινὰ Ἐκκλησίαν Χριστιανικὴν μὴ ἀντιτιθεμένην εἰς τὸν Τεκτονισμὸν (ὅπως εἶναι ἤδη ἡ προτεσταντικὴ καὶ αὔριον, ἀσφαλῶς, ἡ Ρωμαιοκαθολική), ἀλλὰ θὰ παραμείνουν Ὀρθόδοξοι, ἐπιλέγοντες ἕνα ἐκ τῶν δύο: Ἢ νὰ προσχωρήσουν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Βατικανοῦ Ὀρθόδοξον Ἑνωτικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ἐργαζομένην κατὰ τὰ Ἑλληνικὰ λειτουργικὰ ἐκκλησιαστικὰ θέματα ἢ νὰ ἱδρύσουν ἀνεξάρτητον Ἐκκλησίαν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν (…)

[Οἱ Τέκτονες] Ἐλπίζουν ὅτι τελικῶς, οἱ ἀσυγχρόνιστοι Ἕλληνες Ἱεράρχαι, θ' ἀπομονωθοῦν οἰκουμενικῶς εἰς τὸν παραλογισμόν των ὅτι ὁ Τεκτονισμὸς εἶναι θρησκεία. Ἄλλωστε, δὲν φαίνεται καὶ οὗτοι νὰ πιστεύουν εἰς τὸν παραλογισμὸν αὐτόν, ἐφ' ὅσον περιωρίσθηκαν εἰς μίαν θεωρητικὴν καὶ ἄνευ πρακτικῆς ἀξίας καταδίκην [τῆς μασονίας], ἀπορρίψαντες παταγωδῶς τὴν πρότασιν περὶ «ἀφορισμοῦ» (ἤτοι περὶ διαγραφῆς) τῶν Τεκτόνων, ὡς δῆθεν ἀνηκόντων εἰς ἄλλην θρησκείαν [τὴν καταδικασθεῖσα Μασονία]. Ὁ ἀφορισμὸς ἀπερρίφθη δύο φοράς: τὴν μίαν, τὸ 1933, ὅταν οἱ Ἱεράρχαι ἔλαβαν σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν τὴν προειδοποίησιν [ἀπειλήν;] τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν, ἐὰν ἐνέκριναν τὸν ἀφορισμόν, θὰ ὄφειλαν νὰ ἀρνηθοῦν «οὐ μόνον εἰς τοὺς ἰδιώτας, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἐν ταῖς Ἀρχαῖς καὶ Ἐξουσίαις [ποὺ ἦσαν μασόνοι, ἐπίσης:] τὸ δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς εἰς τὰ θεῖα Μυστήρια καὶ τὰς ἱερὰς τελετάς». Τὴν ἄλλην δὲ φοράν, τὸ 1972, ὅταν ἔκαμαν λόγον [Ἀρχιερεῖς μας, ἐν Συνόδῳ!] περὶ «ἰσχυρῶν προσώπων», τὰ ὁποῖα ἔχουν τὴν τεκτονικὴν ἰδιότητα…».

Καὶ ὁ διατυπωθεὶς αὐτὸς ὑπὸ τοῦ μασόνου κόλαφος κατὰ τῆς αὐθεντίας τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας μας, καταλήγει - προφητικῶς; - ὡς ἀκολούθως:

«…Ἐν συμπεράσματι, δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ἡ ὅλη θορυβώδης συζήτησις περὶ μασονίας καὶ ἡ ἀκολουθήσασα ἐκ νέου καταδίκη στερεῖται οἱασδήποτε σημασίας καὶ δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξει τίποτε»! Πῶς τὸ ἤξευρε λοιπὸν αὐτὸ ὁ Τέκτων ἐκεῖνος; Τὸ ἤξευρε ἢ πιθανότατα τὸ ὑπέθετε, ἔχοντας ὑπ' ὄψη του ἕνα ἀπόσπασμα ἐκ τῶν Πρακτικῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ΕΤΣΙ ὅπως δημοσιεύθη στὸ περιοδικὸ Ἰλισσὸς τὸ 1972, τεῦχος 96, σελ 403 καὶ ἑξῆς. Ἰδοὺ αὐτό, τὰ δὲ σχόλια στοὺς ἀναγνῶστες.

Ὁ τίτλος τοῦ δημοσιεύματος ἐκείνου εἶναι:

«Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ Μασονία. Ἀπεφασίσθη «Τακτικὴ Συνέσεως».

Διαβάζουμε ἐν συνεχείᾳ τὰ ἑξῆς ἐνδιαφέροντα:

«Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος - ἡ ὁποία συνῆλθε κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ Νοεμβρίου [τοῦ ἔτους 1972] - ἐξέδωσε ἀνακοίνωσιν πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν διὰ τὸ θέμα τοῦ Τεκτονισμοῦ, ἔχουσαν ὡς ἀκολούθως:

(…) Μελετήσασα τὸ σοβαρότατο θέμα τῆς Μασονίας, ἀποφαίνεται ὡς ἑξῆς: Ἀνανεοῖ τὴν ἀπὸ 12/10/1933 Πρᾶξιν τῆς Ἱεραρχίας (…) ὅτι ἡ ἰδιότης τοῦ Μασόνου ὑπὸ οἱανδήποτε μορφὴν εἶναι ἀσυμβίβαστος μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ χριστιανοῦ ὡς μέλους τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ…».

Ἰδοὺ τώρα καὶ ἡ συνέχεια τοῦ μασονικοῦ ἐκείνου δημοσιεύματος, ὁ διάλογος Ἱεραρχῶν, ἐκ τῶν Πρακτικῶν. Γράφουν οἱ μασόνοι: **«Ἀπερρίφθη «ἀφορισμός». Ἐνώπιον τῆς Ἱεραρχίας εἶχαν τεθῆ δύο προτάσεις:**

1) Ἡ ἀνανέωσις τῆς καταδίκης τοῦ 1933, ἡ ὁποία καὶ ἐνεκρίθη [ὅπως ἐν συνόψει εἴδαμε ἐδῶ, παραπάνω], μειοψηφούντων δύο μητροπολιτῶν.

2) Ἡ ἔγκρισις καταδίκης ὑπὸ τὸ πνεῦμα ἐκείνης τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κύπρου Κυπριανοῦ, τοῦ ἔτους 1815, περὶ ἀφορισμοῦ τῶν Τεκτόνων… Ἡ πρότασις αὐτὴ ἀπερρίφθη παταγωδῶς…».

Καὶ τὸ μασονικοθεοσοφικὸ ἐκεῖνο δημοσίευμα συνεχίζεται ὡς ἀκολούθως (ὅπ. π. σελ 404):

«… Οἱ Μητροπολῖται Μυτιλήνης Ἰάκωβος, Μεσσηνίας Χρυσόστομος καὶ ἄλλοι ὑποστήριξαν ὅτι διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ Τεκτονισμοῦ ἐπιβάλλεται «τακτικὴ συνέσεως», λόγῳ τοῦ ὅτι, οἱ Τέκτονες εἶναι ἄτομα μὲ μεγάλην κοινωνικὴν ἰσχύν [!].

ΠΑΥΛΟΣ (Παραμυθίας): Οἱ μασόνοι πρέπει νὰ καταπολεμηθοῦν ἀποτελεσματικὰ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἀφορισθοῦν.

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ (Καντιώτης): Προτείνω τὸν ἀφορισμὸ τῶν μασόνων. Νὰ ἀποκοποῦν ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐφ' ὅσον ἡ μασονία εἶναι μυστηριακὴ θρησκεία.

ΙΑΚΩΒΟΣ Μυτιλήνης: Ἐπιβάλλεται σύνεσις ὡς πρὸς τὸν χειρισμὸν τοῦ μασονικοῦ. Εἶναι λεπτὸ θέμα. Δὲν χρειάζεται νὰ πάρουμε τὴν χατζάρα…

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ: Λάθος. Ἐμεῖς δὲν ἔχομεν οὔτε σογιά. Ὁ πόλεμος ὁ δικός μας εἶναι πνευματικός.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ (Τριφυλίας): Δὲν χρειάζεται βία ἡ Ἐκκλησία.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ (Ἰωαννίνων): Ἂς κάνουμε μὲ σύνεσι τὸν πόλεμο ἐναντίον τῆς πανισχύρου μασονίας.

ΗΛΙΑΣ (Δημητριάδος): Στὴν ἐπαρχία μου ὑπάρχουν μασόνοι ἰσχυροὶ καὶ κοινωνικότατοι. Ἰδιαίτερα ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἀναπτύσσει ἔντονον δρᾶσιν, καὶ βαπτίζει συνεχῶς παιδιά [!].

ΘΕΟΛΟΓΟΣ (Λαρίσης): Ἔχω νὰ παρατηρήσω παραδείγματα προσηλυτισμοῦ εἰς τὴν μασονίαν.

ΑΛΛΟΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΑΙ: Ὁ ἀγὼν κατὰ τῆς μασονίας πρέπει νὰ ὀργανωθεῖ προσεκτικά, διότι θὰ εἶναι σκληρός. Πραγματικὰ οἱ μασόνοι καὶ οἱ εὑρισκόμενοι εἰς τὸν προθάλαμον τῆς μασονίας ροταριανοὶ εἶναι πρόσωπα ποὺ διαθέτουν μεγάλην ἰσχύν, ἄφθονα μέσα καὶ ἀρκετοὶ ἐξ αὐτῶν κατέχουν ὑψηλὰ ἀξιώματα. Ὁ μητροπολίτης Ἠλίας Ἀθανάσιος διετύπωσε ἐπιφυλάξεις, ἂν θὰ ἔπρεπε ἡ ἐγκύκλιος ἐναντίον τοῦ Τεκτονισμοῦ νὰ διαβαστεῖ σ' ὅλες τὶς ἐκκλησίες…

Ἡ πρότασις [περὶ ἀφορισμοῦ] ἐτέθη εἰς ψηφοφορίαν καὶ δὲν ἐγένετο δεκτή. Τὴν ἐνέκριναν περὶ τοὺς 20 Ἱεράρχας.

Τελικῶς ἔγινε δεκτὸν ν' ἀκολουθηθεῖ ἡ «τακτικὴ τῆς συνέσεως» …» (ὅπ. π. σελ. 405).

Ἡμέτερο σχόλιο:

Καὶ ἐνῷ τότε ἔγινε παρὰ τῆς Ἱεραρχίας «δεκτὸν ν' ἀκολουθηθεῖ ἡ τακτικὴ συνέσεως» καὶ νὰ μὴ γίνει ὁ ἀφορισμὸς τῶν μασόνων (πράξη σοφή, καθ' ἡμᾶς, τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας), λίγα χρόνια μετά, ἕνας ἀκατάπονητος ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου, ἀκτήμων κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, ἐκλεκτὸς θεολόγος καὶ ἄνθρωπος, ὁ ἀείμνηστος Νικόλαος Σωτηρόπουλος, ἐτιμωρεῖτο ἐκκλησιαστικῶς! Ἐτιμωρεῖτο σκληρά, καὶ μάλιστα ἀναπολόγητος…

(Εἰς τὸ ἑπόμενο - ὅπου καὶ τὸ τέλος αὐτῆς τῆς συνέχειας - : Σκληρότατοι διλημματικοὶ λόγοι Θεολόγου-Τέκτονος πρὸς τὴν Ἐκκλησία. Προβληματισμοὶ τοῦ ἐρευνητῆ)

Μοναχὸς Ἀβέρκιος

Τὸ πραγματικὸν πρόσωπον τῆς φερομένης ὡς «Ἁγίας καὶ μεγάλης Συνόδου»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

νοδος» νὰ λάβῃ χώρα στὴ βασιλίδα τῶν Πόλεων καί μάλιστα στό χῶρο, ὅπου συγκλήθηκε ἡ Ἁγία Β΄ Οἰκουμενική Σύνοδος, ὅπως ἐπρογραμματίζετο.

Τελικῶς, ἐκτός ἀπροόπτου, ἐπελέγη νά μολυνθῆ διά τῆς ἐκεῖ συγκλήσεώς της ἡ ἱρῳϊκή μεγαλόνησος Κρήτη, τόπος ποτισμένος καί ἡγιασμένος μέ τό αἷμα καί τόν ἱδρῶτα Ἁγίων, Ὁσίων καί μαρτύρων τῆς Πίστεώς μας. Ὡς χρόνος δέ ὡρίσθη ἡ ἑβδομάς τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τότε πού ἑορτάζομε τήν ἀποκάλυψη τῆς ἅπαξ παραδοθείσης τῆς Ἁγίας Πίστεως καί τιμοῦμε τό Πανάγιο Πνεῦμα, τό λαλῆσαν διά τῶν Προφητῶν καί τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἐγράφησαν μέχρι σήμερον καί γράφονται πολλά καί διάφορα περί αὐτῆς. Τό ζητούμενον, ὅμως, εἶναι, ποῖα (πρέπει νά) εἶναι ἡ στάσι τῶν ὀρθοδόξων ἔναντι αὐτῆς ἀπό τώρα, πρίν περάση στήν ἱστορία καί καταγραφῆ ψευδεπιγράφως ὡς Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Εἶναι, ὅμως, δυνατόν νά κριθῆ ἐκ τῶν προτέρων, πρίν κἄν συγκληθῆ; Βεβαίως, διότι ὅλα σχεδόν τά κείμενα τά ὁποῖα θά ἐγκριθοῦν, ἐπισήμως καί πανηγυρικῶς, κατ' αὐτήν, ἔχουν ἤδη προσυμφωνηθῆ ὑπό τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἐκκλησιῶν καί μάλιστα ἔχουν δημοσιευθῆ. Ἐξ αὐτῶν, λοιπόν, τῶν καρπῶν δύναται νά ἀξιολογηθῆ καί τό δένδρον, ἐκ τοῦ ὁποίου αὐτοί παρήχθησαν.

Ἐκ προοιμίου πρέπει νά ἀναφέρωμε ὅτι λόγω τῶν πολλῶν ἐπιφυλάξεων ἔναντι αὐτῆς, φαίνεται ὅτι οἱ διοργανωτές της προσεπάθησαν νά ἀποφύγουν ἐπιμελῶς τίς μεγάλες προκλήσεις τῶν τρανταχτῶν οἰκουμενιστικῶν διατυπώσεων στά ἐν λόγῳ κείμενα.

Ἐπί τῆς οὐσίας, ὅμως, ἐξίσου ἐπιμελῶς καί συστηματικῶς συμπεριελήφθησαν εἰς τά πρός ἐπικύρωσι Κείμενα ἐπί τῶν διαφόρων θεμάτων, ὅλα ἐκεῖνα τά στοιχεῖα καί οἱ θέσεις διά τῶν ὁποίων κατοχυρώνεται ἡ οἰκουμενιστική μετάλλαξις τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἔτσι καλούμεθα ὅλοι νά ἀναλάβωμε τίς εὐθύνες μας διά τήν νέα πραγματικότητα, ἡ ὁποία ἐπιδιώκει νά παρεισφρήσῃ εἰς τήν ὀρθόδοξο Ἀνατολή καί λάβῃ νομιμοποίησι διά τῆς Συνοδικῆς ἐγκρίσεως ὑπό τῶν ἀνά τόν κόσμο ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν νέων κατ' οὐσίαν θέσεων ὡς Συνοδική ἔκφρασις καί θέσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Πέραν τοῦ ὅλου πλαισίου τῆς προετοιμασίας, συγκροτήσεως καί λειτουργίας ἀλλά καί τῆς θεματολογίας τῆς Συνόδου αὐτῆς, τά ὁποῖα διαφοροποιοῦνται οὐσιαστικῶς ἐκ τῶν ἀντιστοίχων καί ἀναλόγων τῶν Οἰκουμενικῶν, τοπικῶν καί Πανορθοδόξων Συνόδων ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, ὁ χαρακτήρας καί τό περιεχόμενον αὐτῆς τῆς Συνόδου συνιστοῦν μειοδοσία καί παρέκκλισι ἐκ τῆς παραδοθείσης Πίστεως, τῆς Τάξεως καί τῆς διδασκαλίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Εἰδικότερον, εἶναι σημαντικό καί σκόπιμο νά ἐπισημανθῆ ὅτι ἡ σύγκλησι τῆς ἐν λόγῳ Συνόδου ὡς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου πασῶν τῶν ἀνά τόν κόσμο Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀποτελεῖ προαγωγή αὐτῶν στόν χῶρο τοῦ παναιρετικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὁποία συντελεῖται διττῶς:

α) Διά τῆς υἱοθετήσεως καί διακηρύξεως Συνοδικῶς πλέον, ὄχι μόνον ὑπό τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλά καί ὑπό πασῶν τῶν ἀνά τόν κόσμο Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῶν βασικῶν Ἀρχῶν τοῦ παναιρετικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅπως αὐτές ἐκφράζονται στήν αἱρετική Πατριαρχική Ἐγκύκλιο τοῦ 1920 τήν ἀπευθυνομένη ***«πρός τάς ἁπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ»***, τήν καί ὡς Καταστατικό Χάρτη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ χαρακτηρισθεῖσα κατά καιρούς ὑπό διακεκριμένων θιασωτῶν καί ὑποστηρικτῶν τῆς παναιρέσεως καί αἱ ὁποῖαι (θέσεις) σαφῶς ἐμπεριέχονται στά δημοσιευθέντα ὡς συμφωνηθέντα καί πρός ἐπικύρωσιν πλέον τιθέμενα σχέδια Ἀποφάσεων τῆς φερομένης ὡς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου, καί

β) Κάτι πού ἐλάχιστοι θέτουν καί θίγουν ὡς σημαντικό καί οὐσιῶδες, τήν διά τῆς ἀποδοχῆς καί **ἀναγνωρίσεως τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως κ. Βαρθολομαίου,** δεδηλωμένου Οἰκουμενιστοῦ καί διά καταγεγραμμένων συγκεκριμένων γραπτῶν καί προφορικῶν τοποθετήσεών του, ἀλλά καί διά πράξεων καί ἐνεργειῶν, ἀρνητοῦ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καί Πατερικῆς Διδασκαλίας, οὐχί δέ μόνον ἀλλά καί δεινοῦ καταφρονητοῦ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, **ὡς Πρώτου τῆς καθόλου Ὀρθοδοξίας** καί εἰδικώτερον ὡς ἀκατηγορήτου ὀρθοδόξου καί κανονικοῦ Ποιμένος καί Ἐπισκόπου. Γεγονός τό ὁποῖον καθιστᾶ συμμετόχους, συνυποδίκους, ὑπολόγους καί κατά τούς Θείους καί Ἱερούς Κανόνας καθαιρετέους ἅπαντας τούς μετ' αὐτοῦ συγκαθεζομένους καί συναποφασίζοντας ἐκπροσώπους τῶν ἀνά τόν κόσμο Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἡ φερομένη ὡς Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ συγκαλουμένη ἐντός ὀλίγων μηνῶν εἰς τόν χῶρον τῆς ἡμιαυτονόμου Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης, ἐκ τῶν πραγμάτων καί βάσει τῶν δεδομένων, τά ὁποῖα οἱ ἴδιοι οἱ διοργανωτές αὐτῆς ἐδήλωσαν, θά διαδραματίση εἰς τόν χῶρο τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς ὅ,τι ἀκριβῶς ἀποτελεῖ εἰς τόν χῶρον τῆς Παπικῆς Δύσεως ἡ Β΄ Βατικανή Σύνοδος. Δηλαδή, θά εἰσαγάγη ἐπισήμως καί δή θά ἀναγνωρίση Συνοδικῶς τίς ἀρχές καί πρακτικές τοῦ παναιρετικοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὡς νόμιμο καί κανονική ὁδό πορείας καί καθιερωμένη νέα γραμμή πλεύσεως τῆς Ἐκκλησίας! Αὐτό ἀκριβῶς συνιστᾶ τήν **ΜΕΙΖΟΝΑ ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΓΗΣΙ

Ἡ Κυβέρνησις ζητεῖ βοήθειαν ἀπὸ τὸ ΠΣΕ!

Ὁ ὑφυπουργὸς Ἐξωτερικῶν κ. Ἰωάννης Ἀμανατίδης συνηντήθη τὴν Τετάρτην 2αν Μαρτίου εἰς τὴν Γενεύην μὲ μέλη τοῦ ΠΣΕ. Συμφώνως πρὸς τὸ ysterografa.gr τῆς 2ας Μαρτίου 2016:

«Μὲ τὸ πέρας τῆς συνάντησης ὁ ὑφυπουργὸς δήλωσε: "Στὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν εἴχαμε μία ἐκτενῆ συζήτηση γιὰ τὴν ἐξέλιξη τῆς προσφυγικῆς κρίσης στὴν Ἑλλάδα καθὼς καὶ τὶς πρωτοβουλίες ποὺ ἔχει λάβει τὸ ΠΣΕ σχετικὰ μὲ αὐτήν. Σήμερα πλέον ὅλοι οἱ διεθνεῖς παράγοντες καὶ οἱ ἀνθρωπιστικοὶ ὀργανισμοὶ συμφωνοῦν ὅτι ὁποιαδήποτε προσέγγιση ἢ λύση θὰ πρέπει νὰ εἶναι συνολική. Ζήτησα νὰ ὑπάρξει συνεργασία πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση τόσο μὲ τὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση, ὅσο καὶ μὲ τοὺς φορεῖς τῆς Ἐκκλησίας στὴν Ἑλλάδα".

Ἀπὸ τὴν πλευρά του, ὁ Γ. Λαιμόπουλος (Ἀναπληρωτὴς Γενικὸς Γραμματέας τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν) ἐξῆρε τὴν ἀλληλεγγύη ποὺ ἐπέδειξε τόσο ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνηση, ὅσο καὶ ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία εὐρύτερα στὴ διαχείριση τῆς μεταναστευτικῆς / προσφυγικῆς κρίσης καὶ δεσμεύτηκε γιὰ "κινητοποίηση καὶ εὐαισθητοποίηση στὸ ἐν λόγω ζήτημα" μέσω τοῦ ἰσχυροῦ δικτύου ἐπαφῶν, τὸ ὁποῖο διαθέτει τὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν. Ἐπίσης, ὁ Διευθυντὴς Διεθνῶν Σχέσεων, Peter Prove, ὑπογράμμισε ὅτι "ἡ Ἑλλάδα βρίσκεται στὸ ἐπίκεντρο τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ Παγκόσμιου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν", ἀναφέροντας ὅτι ἀποτελοῦν προτεραιότητα γιὰ τὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν…».

Ἀπηγορεύθη ἐκδήλωσις διὰ τὴν «Κάρτα τοῦ Πολίτη»

Θὰ συνεχισθῇ ἡ σταλινοποίησις τῆς Χώρας; Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ ἱστολόγιον opaidagogos.blogspot.gr τῆς 2ας Μαρτίου 2016:

«Μετὰ τὴν ἀπαγόρευση τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας κ. Φίλη πρὸς τὸν Μητροπολίτη Μεσογαίας κ. Νικόλαο νὰ ὁμιλήσει σὲ δύο σχολεῖα τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπου εἶχε προσκληθεῖ ἔχουμε καὶ δεύτερη λογοκριτικὴ ἀπαγόρευση ἀπὸ Δῆμο καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὸ Δῆμο Τυρνάβου, ὁ ὁποῖος ἀπαγόρευσε στὸν δικηγόρο τῆς πόλης τῶν Τρικάλων κ… νὰ ὁμιλήσει, ὡς προσκεκλημένος Ποντιακοῦ συλλόγου, γιὰ τὴν Κάρτα Πολίτη, τὴν ἀχρήματη κοινωνία καὶ τὴν ἰσλαμοποίηση τῆς Χώρας μας. Ὁ Δήμαρχος θεώρησε (μὲ ποιὸ δικαίωμα ἄραγε) καὶ μάλιστα προληπτικά, προτοῦ ἀκούσει τὶς θέσεις τοῦ ὁμιλητῆ, ὅτι ἀπὸ τὴν ἀφίσα ποὺ εἶχε ἀναρτηθεῖ "ἐκπέμπονται μηνύματα μὲ ξενοφοβικὸ χαρακτήρα ποὺ ἐμπλέκονται μὲ τὸ ἐθνικὸ καὶ εὐρωπαϊκὸ προσφυγικὸ πρόβλημα"».

Προσφυγαὶ κατὰ τῆς Κατευθύνσεως Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν

Μετὰ τὴν προσφυγὴν κατὰ τοῦ συμφώνου συμβιώσεως ἀκολουθοῦν προσφυγαὶ κατὰ τῆς κατευθύνσεως ἰσλαμικῶν σπουδῶν ἀπὸ Μητροπολίτας καὶ τὸν π. Θεόδωρον Ζήσην. Συμφώνως πρὸς τὸ ekklisiaonline τῆς 9ης Μαρτίου 2016:

«Σύμφωνα μὲ ἔγκυρες πηγὲς οἱ Μητροπολίτες Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμος, Πειραιῶς κ. Σεραφείμ, Γλυφάδας κ. Παῦλος, Κυθήρων κ. Σεραφείμ, Γόρτυνος κ. Ἱερεμίας, Αἰτωλοακαρνανίας κ. Κοσμᾶς καὶ Κονίτσης κ. Ἀνδρέας, ἐὰν τελικὰ δημοσιευτεῖ στὸ ΦΕΚ ἡ ἵδρυση καὶ λειτουργία τῆς Κατεύθυνσης Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν, εἶναι ἕτοιμοι νὰ προσφύγουν, ἀμέσως, ὁμαδικὰ στὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας.

Ἐπίσης, προσφυγὴ στὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας, ἑτοιμάζουν σύμφωνα μὲ τὴν πρόσφατη Ἡμερίδα "Μένουμε Ἕλληνες καὶ Ὀρθόδοξοι", ἡ Πανελλήνια Ἕνωση Θεολόγων μαζὶ μὲ τὰ Χριστιανικὰ Ὀρθόδοξα Σωματεῖα Θεσσαλονίκης. Ἀκόμη, προσφυγὴ εἶναι πρόθυμη νὰ κάνει καὶ ἡ Ἑταιρεία Ὀρθοδόξων Σπουδῶν τοῦ πατρὸς Θεοδώρου Ζήση, ὅπως ὁ ἴδιος εἶχε ἀναφέρει στὴν πρώτη Ἡμερίδα ποὺ ὀργάνωσαν οἱ Φοιτητὲς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΑΠΘ στὴν Μητρόπολη Θεσσαλονίκης, ἐνάντια στὶς Ἰσλαμικὲς Σπουδές».

Ὁ ἐρτζιανὸς ἄμβων εἰς τὸν Ἕβρον

Παρὰ τὰς οἰκονομικὰς δυσχερείας ἦτο κρίσιμον διὰ τὴν ἀκριτικὴν περιοχὴν τῆς Θράκης, ἡ ὁποία μαστίζεται ἀπὸ τὸ προσφυγικόν, νὰ ἐπαναλειτουργήσῃ ὁ ἐκκλησιαστικὸς ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Ἱ. Μ. Ἀλεξανδρουπόλεως, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τελικῶς ἐπετεύχθη. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ» τῆς 25ης Φεβρουαρίου 2016:

«Μὲ πρωτοβουλία τοῦ Μητροπολίτη Ἀλεξανδρούπολης Ἄνθιμου καὶ χάρη στὶς ὑπεράνθρωπες προσπάθειες ἀπὸ τὴν τοπικὴ Ἐκκλησία, ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς «Ράδιο Ἐλπίδα» ξεκινᾶ νὰ ἐκπέμπει καὶ πάλι μετὰ ἀπὸ ἕξι μῆνες στὴ νέα συχνότητα, ἡ ὁποία εἶναι 96,1 FM. Τὸ πρόγραμμα θὰ εἶναι 24ωρο καὶ θὰ περιλαμβάνει 5ωρη ἀναμετάδοση τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ζωντανὴ μετάδοση κάθε πρωὶ τῆς θείας Λειτουργίας ἀπὸ τὸν μητροπολιτικὸ ναὸ ἁγίου Νικολάου καὶ ζωντανὴ μετάδοση τὸ ἀπόγευμα τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἑσπερινοῦ. Τὸ λατρευτικὸ πρόγραμμα τοῦ σταθμοῦ θὰ διανθίζεται καθημερινὰ μὲ τὶς ἀκολουθίες τῆς Ἐνάτης' Ὥρας, τοῦ Ἀποδείπνου καὶ τοῦ Μεσονυκτικοῦ ἀπὸ τὶς Ἱερὲς Μονὲς Κοιμήσεως Θεοτόκου Μάκρης καὶ Ἁγίου Ἰωάννου θεολόγου Ἀετοχωρίου».

Ψήφισε ΟΧΙ

Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὶς «ΑΚΤΙΝΕΣ» τῆς 1ης Μαρτίου 2016:

«Λέμε ΟΧΙ στὴν ἵδρυση Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν στὸ ΑΠΘ. ΨΗΦΙΣΤΕ ΟΧΙ ΕΔΩ https://secure.avaaz.org/el/petition/Ypoyrgeio_Paideias_Iera_Synodos_Dimarhos_Thessalonikis_Theologikes_sholes_Leme_OHI_sti_idrysi_Tmimato_Islamikon_Spoydon_/?cCNOmkb

Δὲν θὰ ἀφήσουμε κανένα νὰ νοθεύσει καὶ νὰ ἀντικαταστήσει τὴ Μία, Μοναδικὴ καὶ Ἀληθινὴ Ὀρθόδοξη Πίστη μας. Ἕλληνες ἀντισταθεῖτε στὴν ἰσοπέδωση ποὺ ἐπιχειρεῖται ἀπὸ τὴν Νέα Παγκόσμια Τάξη Πραγμάτων».

Διάλογος διὰ τὰ Θρησκευτικὰ μὲ δεδομένας ἀντιθέσεις

Τοῦ κ. Ἰωάννου Τάτση, Θεολόγου

Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ συνέστησε τὸ Ἰνστιτοῦτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς (ΙΕΠ) τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας γιὰ τὴν διεξαγωγὴ διαλόγου μὲ τὴν Ἐκκλησία γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Ἡ Ἐπιτροπὴ συνεστήθη χωρὶς τὴ συμμετοχὴ μελῶν τῆς Πανελλήνιας Ἕνωσης Θεολόγων. Τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΙΕΠ συντάσσονται μὲ τὴ θέση τοῦ κ. Σταύρου Γιαγκάζογλου, Συμβούλου τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Προϊσταμένου τοῦ Γραφείου Α΄ τοῦ ΙΕΠ, ποὺ συνοψίζεται στὴν ἀπαίτηση ἄμεσης καὶ γενικευμένης ἐφαρμογῆς στὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα τῶν νέων Προγραμμάτων Σπουδῶν γιὰ τὰ Θρησκευτικὰ Δημοτικοῦ, Γυμνασίου καὶ Λυκείου.

Γιὰ τὴ διεξαγωγὴ τοῦ σχετικοῦ διαλόγου μὲ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συγκρότησε ἐπίσης Ἐπιτροπὴ ἀποτελούμενη ἀπὸ τρεῖς Μητροπολίτες καὶ τέσσερις καθηγητές, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς ΠΕΘ. Ἡ ἄποψη τῆς Ἐπιτροπῆς αὐτῆς συνοψίζεται στὴν διαμορφωθεῖσα πρόταση, μετὰ ἀπὸ εἰσήγηση τοῦ Μητροπολίτου Ναυπάκτου Ἱεροθέου καὶ ἀποδοχὴ ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία, ὅτι τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν θὰ πρέπει νὰ ἔχει ὡς βάση τὸ ἰσχῦον μέχρι σήμερα ἀναλυτικὸ πρόγραμμα, στὸ ὁποῖο εἶναι δυνατὸν νὰ γίνουν βελτιώσεις καὶ μικρὲς προσθῆκες θρησκειολογικῶν στοιχείων σὲ χωριστὲς διδακτικὲς ἑνότητες.

Οἱ δηλώσεις ποὺ ἔχουν γίνει ἑκατέρωθεν μέσῳ συνεντεύξεων, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐπίσημα διατυπωμένες θέσεις δείχνουν πὼς ὑπάρχει θεμελιώδης διαφωνία μεταξὺ τῶν δύο Ἐπιτροπῶν ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενο τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν καὶ τὸν προσανατολισμὸ ποὺ πρέπει νὰ ἔχει. Ἡ διαφωνία ὁδηγεῖ στὸ πρακτικὸ ἐρώτημα, ἐὰν τελικὰ θὰ ὑπάρξει γενίκευση τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νέων Προγραμμάτων Σπουδῶν ἢ συνέχιση τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος μὲ βάση τὸ ἀναλυτικὸ πρόγραμμα καὶ τὰ σχολικὰ ἐγχειρίδια ποὺ ὑπάρχουν σήμερα.

Ἡ πλευρὰ τοῦ ΙΕΠ ἐπιμένει στὴν ἀνάγκη ἐφαρμογῆς τῶν νέων Προγραμμάτων Σπουδῶν ἐπιστρατεύοντας μάλιστα ἐπιχειρήματα ποὺ πλέον θεωροῦνται ξεπερασμένα. Ἔτσι γιὰ παράδειγμα, γίνεται λόγος γιὰ «εὔκολες» ἀπαλλαγὲς ἀπὸ τὸ μάθημα ποὺ θὰ λήξουν μόνο ἂν εἰσαχθοῦν στὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα τὰ νέα Προγράμματα. Ὡς γνωστὸν μετὰ τὶς τελεσίδικες ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων οἱ ἀπαλλαγὲς ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν δὲν εἶναι καθόλου «εὔκολες» καὶ ἀφοροῦν μόνον ἀλλόθρησκους καὶ ἑτερόδοξους μαθητές, πολλοὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς ὁποίους δὲν κάνουν χρήση τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ, ἀλλὰ ἐπιλέγουν νὰ παρακολουθοῦν τὸ μάθημα, ὅπως διδάσκεται μὲ τὸ ἰσχῦον ἀναλυτικὸ πρόγραμμα.

Στὶς δηλώσεις του τόσο ἐντὸς τῆς Βουλῆς ὅσο καὶ στὰ ΜΜΕ ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας κ. Νίκος Φίλης μοιάζει νὰ ἔχει πειστεῖ ὅτι εἶναι ἀναγκαία ἡ ἐφαρμογὴ στὴν πράξη τῶν νέων Προγραμμάτων Σπουδῶν. Γνωρίζει βέβαια ὅτι ἂν ἐπιχειρήσει μονομερῶς τὴν ἀλλαγὴ αὐτή, ἐρχόμενος σὲ ἀντίθεση μὲ τὴ Διοικοῦσα Ἐκκλησία καὶ τὴν συντριπτικὴ πλειονότητα τῶν Θεολόγων ποὺ ἐκπροσωπεῖ ἡ ΠΕΘ, θὰ ὁδηγηθεῖ στὶς γνωστὲς συνέπειες. Μεγάλο πολιτικὸ κόστος καὶ ἀπόρριψη στὴν πράξη τοῦ ὅλου σχεδίου ἀπὸ τοὺς μάχιμους θεολόγους τῆς τάξης ποὺ θὰ ἀρνηθοῦν νὰ ἐφαρμόσουν προειλημμένες ἀποφάσεις.

Ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Ἐκκλησίας τὰ πράγματα, μετὰ ἀπὸ πολὺ ἀγῶνα καὶ ἐπιμονὴ κυρίως τῆς ΠΕΘ καὶ μερικῶν ἀγωνιστῶν Ἱεραρχῶν, ἔχουν γίνει πλέον ξεκάθαρα. Ἡ Ἐκκλησία συνοδικῶς, σὲ ἐπίπεδο Ἱεραρχίας, ἀποφάσισε νὰ στηρίξει τὸν ὀρθόδοξο χριστιανικὸ χαρακτῆρα τοῦ μαθήματος ἀπορρίπτοντας τὰ νέα Προγράμματα Σπουδῶν καὶ θέτοντας στὸ περιθώριο τὶς λίγες φωνὲς ἐπισκόπων ποὺ ἐπιχείρησαν τὸ προηγούμενο διάστημα νὰ σύρουν τὴν Σύνοδο σὲ μία θετικὴ στάση ἀπέναντι σὲ αὐτά. Ἡ παρέμβαση τοῦ Μητροπολίτου Ναυπάκτου Ἱεροθέου στὴ Σύνοδο τόσο σὲ ἐπίπεδο Διαρκοῦς Συνόδου ὅσο καὶ στὴν Ἱεραρχία ὑπῆρξε καταλυτική.

Γιὰ τὴ συνέχεια τοῦ διαλόγου τὰ πρόσωπα τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν ποὺ ἐπελέγησαν γιὰ τὴν Ἐπιτροπὴ διαλόγου διασφαλίζουν ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξει ὑποχώρηση μπροστὰ στὶς ἀξιώσεις τοῦ ΙΕΠ καὶ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας. Ὁ ἕνας ἐκ τῶν τριῶν αὐτῶν Ἱεραρχῶν, ὁ Μητροπολίτης Φιλίππων Προκόπιος εἶχε ἤδη ἀπὸ τὸ Νοέμβριο τοῦ 2012 ἐκφράσει ἐνώπιον τῆς Συνόδου τὴν ἔντονη ἀνησυχία του γιὰ τὰ νέα Προγράμματα Σπουδῶν, μὲ ἐμπεριστατωμένη εἰσήγηση, ζητώντας ἀπὸ τότε τὴ σύγκληση τῆς Ἱεραρχίας γιὰ τὸ θέμα.

Ζητούμενο πλέον εἶναι ἡ ἡγεσία τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας νὰ τηρήσει τὴ διαβεβαίωση ποὺ ἔχει δώσει δημόσια ὅτι δὲν θὰ ἐπιχειρήσει καμία ἀλλαγὴ στὰ Θρησκευτικὰ χωρὶς διάλογο, ἀλλὰ καὶ νὰ τηρήσει τοὺς βασικοὺς κανόνες ἑνὸς ἐπίσημου διαλόγου ποὺ δὲν θὰ ἀναλωθεῖ σὲ μία - δύο συναντήσεις γιὰ ἁπλὴ ἀνταλλαγὴ ἀπόψεων. Δηλώσεις στελεχῶν τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, ποὺ ἀναφέρουν ὅτι ἐπίκειται ριζικὴ ἀλλαγὴ τοῦ περιεχομένου τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν δὲν βοηθοῦν πρὸς τὴν κατεύθυνση εἰλικρινοῦς διαλόγου, ἀφοῦ προκαταλαμβάνουν τὸ ἀποτέλεσμά του μετατρέποντάς τον σὲ προσχηματικό.

Καὶ κάτι τελευταῖο. Κύριος ἐκφραστὴς τῆς θέσης ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρξει ἐφαρμογὴ τῶν νέων Προγραμμάτων Σπουδῶν εἶναι, ὅπως προαναφέρθηκε, ὁ κ. Σταῦρος Γιαγκάζογλου. Ὑπενθυμίζουμε λοιπὸν τὸ εὔλογο ἐρώτημα τοῦ Μητροπολίτου Φιλίππων Προκοπίου στὴ εἰσήγησή του πρὸς τὴ ΔΙΣ τὸ Νοέμβριο τοῦ 2012 σχετικὰ μὲ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ προαναφερθέντος Συμβούλου γιὰ τὸν πολυθρησκευτικὸ χαρακτῆρα τῆς Χώρας μας: «Τώρα ἀνεκάλυψεν τὴν πολυπολιτισμικότητα καὶ τὸν πολυθρησκειακὸν χαρακτῆρα τῆς Χώρας μας ὁ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν Σύμβουλος τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου; Καὶ θὰ ἦσαν ἀνεκτὰ ὅσα ἀπὸ τὴν ἐλευθέραν θρησκευτικὴν συνείδησιν ὑπαγορεύονται, ἀλλὰ πῶς συμβιβάζονται μὲ τὴν διευθυντικὴν θέσιν του εἰς τὴν «Θεολογίαν», τὴν ἐπίσημον ἔκδοσιν τῆς τριμηνιαίας ἐπιστημονικῆς ἐκδόσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος; Ἀσύμβατοι προσωπικαὶ ἀπόψεις πρὸς τὴν ἀνατεθεῖσαν διακονίαν, τὴν ὁποίαν σπουδαῖαι ἀκαδημαϊκαὶ προσωπικότητες ὑπηρέτησαν καὶ ἐκλέῖσαν». Προφανῶς κάποια στιγμὴ ἡ Ἱεραρχία θὰ πρέπει νὰ ἐξετάσει καὶ τὸ ζήτημα τῆς διεύθυνσης τοῦ ἐπίσημου ἐπιστημονικοῦ της περιοδικοῦ.

Νεὰ σύγκλησις τῆς Ἱεραρχίας μετὰ τό Πάσχα

Ἡ δευτέρα καὶ τρίτη συνεδρίασις τῆς Ἱεραρχίας ἠσχολήθη μὲ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, τὴν ἐκλογὴν Μητροπολίτου Καρπενησίου, τὴν τροποποίησιν τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Συνοδικοῦ Μεγάρου καὶ τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ὑπῆρξαν ἐπίσης διαμαρτυρίαι καὶ παραιτήσεις Μητροπολιτῶν ἀπὸ τὴν ἀντιπροσωπίαν τῆς Μ. Συνόδου καὶ ἀνεκοινώθη ἡ σύγκλησις Ἱεραρχίας προφανῶς μετὰ τὸ Πάσχα διὰ τὰς τελικὰς ἀποφάσεις σχετικῶς μὲ τὰ κείμενα τῆς Συνόδου αὐτῆς. Παραδέτομεν τὰ ἀνακοινωθέντα τῆς 9ης καὶ 10ης Μαρτίου 2016.

Δευτέρα Συνεδρίασις

«Συνῆλθε τὴν Τετάρτη, 9 Μαρτίου 2016, στὴ δεύτερη ἡμέρα τῆς ἐκτάκτου Συγκλήσεώς της, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου... διεπιστώθη ἡ ἀπουσία τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Εὐσταθίου, Λήμνου καὶ Ἁγίου Εὐστρατίου κ. Ἱεροθέου, Παροναξίας κ. Καλλινίκου καὶ Μυτιλήνης, Ἐρεσσοῦ καὶ Πλωμαρίου κ. Ἰακώβου, ἐχόντων τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου».

Περὶ τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν

«Ἀκολούθως, σύμφωνα μὲ τὴν Ἡμερησία Διάταξη, ἀνέγνωσε τὴν εἰσήγησή του ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου μὲ θέμα: «Περὶ τῆς Διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ἐν τῇ Στοιχειώδῃ καὶ Μέσῃ Ἐκπαιδεύσει», τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ συνέχεια τῆς εἰσηγήσεώς του στὴν κοινὴ Συνεδρίαση τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου μετὰ τῶν Κοσμητόρων τῶν δύο Θεολογικῶν Σχολῶν καὶ τῶν Προέδρων τῶν Τμημάτων αὐτῶν καθὼς καὶ τῶν Προέδρων τῆς ΠΕΘ καὶ τοῦ «ΚΑΙΡΟΥ».

Στὴν εἰσήγησή του ὁ Σεβασμιώτατος ἀνέπτυξε τέσσερα σημεῖα. Πρῶτον, ἐνημέρωσε τοὺς Ἱεράρχες γιὰ ὅσα ἐλέχθησαν στὴν ὡς ἄνω κοινὴ Συνεδρίαση καὶ ὅτι ἔγινε ἀποδεκτὴ ἡ εἰσήγησή του ἀπὸ τοὺς παρόντες. Δεύτερον, διασαφήνισε τὴν διαφορὰ μεταξὺ τοῦ Ἀναλυτικοῦ Προγράμματος ποὺ ἰσχύει ὡς σήμερα καὶ τοῦ Προγράμματος Σπουδῶν ποὺ προτείνεται. Πρόκειται γιὰ δύο διαφορετικὰ συστήματα θρησκευτικῆς ἀγωγῆς. Τρίτον, ἀνέπτυξε τὴν ἔννοια τοῦ «θρησκευτικοῦ γραμματισμοῦ», ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὡς βάση τοῦ νέου Προγράμματος Σπουδῶν. Εἶναι μέθοδος ποὺ εἰσήχθη στὴν Βρεττανία, ἀλλὰ μεταφέρθηκε καὶ στὴν Ἑλλάδα μὲ διαφορετικὸ τρόπο. Καὶ τέταρτον, παρουσίασε διεξοδικὰ τὴν ἀπόφαση τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 2016, ἡ ὁποία ἀπεστάλη ὡς πρόταση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου στὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας, Ἐρεύνης καὶ Θρησκευμάτων, καθὼς ἐπίσης διάβασε τὸ ἔγγραφο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς τὸν Ὑπουργὸ Παιδείας.

Ἡ πρόταση αὐτὴ εἶναι συνθετικὴ τῶν δύο διαφορετικῶν θέσεων, ἡ πλέον ρεαλιστικὴ στὶς σύγχρονες συνθῆκες δεδομένου ὅτι τὸ ἰσχῦον πρόγραμμα δὲν ἔχει ὁμολογιακὸ καὶ κατηχητικὸ χαρακτήρα, καὶ ἔχει ὡς ἑξῆς: «Νὰ ἐπικεντρωθῇ τὸ ἐνδιαφέρον στὸ τρέχον Πρόγραμμα μὲ τὴν δική του μεθοδολογία, στὸ ὁποῖο ὅμως νὰ γίνουν μερικὲς βελτιώσεις, ἐντάσσοντάς το στὰ σύγχρονα παιδευτικὰ δεδομένα, ὁπότε νὰ εἰσαχθοῦν σὲ κάθε βιβλίο - ὄχι σὲ κάθε μάθημα - μερικὰ κεφάλαια θρησκειολογικά, ἀνάλογα μὲ τὴν θεματολογία τοῦ βιβλίου, ἀφοῦ ὅμως δοθῇ προτεραιότητα στὴν ὀρθόδοξη παράδοση, ἡν ὁποία ἀκολουθεῖ ἡ πλειοψηφία τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν, ἀλλὰ καὶ νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὡς ἐφαρμογὲς καὶ τὰ καλὰ στοιχεῖα τοῦ Νέου Προγράμματος Σπουδῶν».

Μετὰ τὸ πέρας τῆς τεκμηριωμένης αὐτῆς εἰσηγήσεως, ἡ ὁποία διελάμβανε καὶ ἐπιστημονικὰ στοιχεῖα, εἰλημμένα ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη τῆς διδακτικῆς μεθοδολογίας καὶ ἀπὸ ἐπιστημονικὲς μελέτες περὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διδασκαλίας τοῦ Μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Ἑλλάδα, διεξήχθη εὐρύτατη συζήτηση καὶ ἔγινε ἀποδεκτὴ ἡ πρόταση τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου γιὰ «τὴν ὑποχρεωτικότητα τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, τὴν τήρηση τῶν ὡρῶν διδασκαλίας στὸ τρέχον πρόγραμμα καὶ τὸν Ὀρθόδοξο χαρακτήρα του».

Ἡ χειροτονία τοῦ Σεβ. Καρπενησίου εἰς τὸν Ἱ. Ν. Ἁγ. Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου.

Ἐπιτροπὴ διαλόγου

«Ἐν συνεχείᾳ, ἡ Ἱεραρχία ὁμοφώνως ἐνέκρινε τὴν ἀπόφαση τῆς Δ.Ι.Σ., ὅπως αὐτὴ εἶχε διατυπωθεῖ στὸ ὑπ' ἀριθμ. 881/391/22.02.2016 ἔγγραφό της πρὸς τὸν ἀξιότιμο Ὑπουργὸ Παιδείας καὶ ἀποφάσισε ὅπως ἡ Ἐπιτροπὴ διαλόγου μὲ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ἀπαρτισθεῖ ἀπὸ τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες: Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Προκόπιο, Ἠλείας κ. Γερμανὸ καὶ Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ κ. Δανιὴλ καὶ τοὺς Ἐλλογιμωτάτους Καθηγητές: α) κ. Ἀθανάσιο Στογιαννίδη, Καθηγητὴ τοῦ Τμήματος Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου τῆς Σχολικῆς Παιδαγωγικῆς καὶ Διδακτικῆς Μεθοδολογίας τοῦ Μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, β) κ. Ἰωάννη Φύκαρη, Καθηγητὴ τῆς Διδακτικῆς Μεθοδολογίας τοῦ Παιδαγωγικοῦ Τμήματος Δημοτικῆς Ἐκπαίδευσης τοῦ Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων, γ) κ. Κωνσταντῖνο Σπαλιώρα, Δρα Θεολογίας Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Πρόεδρο Πανελλήνιας Ἕνωσης Θεολόγων, Διευθυντὴ Γυμνασίου δ) κ. Ἰωάννα Κομνηνοῦ, Δρα Θεολογίας, Καθηγήτρια τοῦ Α΄ Πειραματικοῦ Λυκείου Ἀθηνῶν».

Παραιτήσεις Μητροπολιτῶν

«Ἡ Ἱεραρχία ὁμοφώνως ἀπο